

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA KUJAWSKO-POMORSKIEGO

Bydgoszcz, dnia 7 czerwca 2023 r.

Poz. 3938

UCHWAŁA Nr LXV/395/2023 RADY MIASTA RYPIN

z dnia 31 maja 2023 r.

w sprawie przyjęcia Gminnego Programu Opieki nad Zabytkami Miasta Rypin na lata 2023-2026

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt. 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 40 z późn. zm.¹⁾) oraz art. 87 ust. 3 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (t.j. Dz.U. z 2022 r. poz. 840) uchwała się co następuje:

§ 1. Przyjmuje się Gminny Program Opieki nad Zabytkami Miasta Rypin na lata 2023-2026, stanowiący załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta Rypin.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Kujawsko-Pomorskiego.

Przewodniczący
Rady Miasta
Sławomir Malinowski

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego ustawy zostały ogłoszone w Dz. U.: z 2023 roku poz. 572

Załącznik do uchwały Rady Miasta Rypin
nr LXV/395/2023 z dnia 31 maja 2023 r.

**GMINNY PROGRAM OPIEKI NAD ZABYTKAMI MIASTA RYPIN
NA LATA 2023 -2026**

Opracował:
mgr Andrzej Szalkowski
mgr inż. Marek Kiedrowski

Rypin marzec - kwiecień 2023 r.

SPIS TREŚCI

1. WPROWADZENIE
2. PODSTAWA PRAWNA OPRACOWANIA GMINNEGO PROGRAMU OPIEKI NAD ZABYTKAMI.
3. UWARUNKOWANIA PRAWNE OCHRONY I OPIEKI NAD ZABYTKAMI W POLSCE.
4. UWARUNKOWANIA ZEWNĘTRZNE OCHRONY DZIEDZICTWA KULTUROWEGO.
 - 4.1. Strategiczne cele polityki państwa w zakresie ochrony zabytków i opieki nad zabytkami.
 - 4.1.1. Cele wynikające z krajowego programu ochrony zabytków i opieki nad zabytkami.
 - 4.2. Relacje gminnego programu opieki nad zabytkami z dokumentami wykonanymi na poziomie województwa i powiatu.
 - 4.2.1. Dokumenty wykonane na poziomie województwa.
 - 4.2.2. Dokumenty wykonane na poziomie powiatu.
5. UWARUNKOWANIA WEWNĘTRZNE OCHRONY DZIEDZICTWA KULTUROWEGO.
 - 5.1. Relacje gminnego programu opieki nad zabytkami z dokumentami wykonanymi na poziomie gminy (analiza dokumentów programowych gminy)
 - 5.1.1. dokumentów o charakterze strategicznym:
 - 5.1.2. opracowań wyznaczających kierunki polityki przestrzennej gminy:
 - 5.1.3. innych dokumentów– programów
 - 5.2. Charakterystyka zasobów oraz analiza stanu dziedzictwa i krajobrazu kulturowego gminy
 - 5.2.1. Zarys historii obszaru gminy
 - 5.2.2. Krajobraz kulturowy
 - 5.2.3. Zabytki nieruchome
 - 5.2.4. Zabytki ruchome
 - 5.2.5. Zabytki archeologiczne
 - 5.2.6. Zabytki w zbiorach muzealnych i innych
 - 5.2.7. Dziedzictwo niematerialne
 - 5.3. Zabytki objęte prawnymi formami ochrony
 - 5.3.1. Wpis do rejestru zabytków
 - 5.3.2. Pomniki historii
 - 5.3.3. Parki kulturowe
 - 5.3.4. Ustalenie ochrony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego albo w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, decyzji o warunkach zabudowy, decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej lub decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji w zakresie lotniska użytku publicznego.
 - 5.4. Zabytki w gminnej ewidencji zabytków
 - 5.4.1. Zabytki nieruchome ujęte w gminnej ewidencji zabytków.
 - 5.4.2. Zabytki archeologiczne ujęte w gminnej ewidencji zabytków.
 - 5.5. Zabytki o najwyższym znaczeniu dla gminy
6. OCENA STANU DZIEDZICTWA KULTUROWEGO GMINY. ANALIZA SZANS I ZAGROŻEŃ
7. ZAŁOŻENIA PROGRAMOWE
 - 7.1. Priorytety, kierunki działań i zadania programu opieki.
8. INSTRUMENTARIUM REALIZACJI GMINNEGO PROGRAMU OPIEKI NAD ZABYTKAMI
9. ZASADY OCENY REALIZACJI GMINNEGO PROGRAMU OPIEKI NAD ZABYTKAMI
10. ŹRÓDŁA FINANSOWANIA GMINNEGO PROGRAMU OPIEKI NAD ZABYTKAMI
 - 10.1. Źródła finansowania wynikające z ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami
 - 10.2. Inne źródła finansowania.
11. REALIZACJA I FINANSOWANIE PRZEZ GMINĘ ZADAŃ Z ZAKRESU OCHRONY ZABYTKÓW

ZAŁĄCZNIKI: (załączniki nr 1-3 mają charakter informacyjny)

1. Wykaz obiektów na terenie miasta rypin wpisanych do rejestru zabytków.
2. Wykaz zabytków nieruchomych ujętych w gminnej ewidencji zabytków.
3. Wykaz stanowisk archeologicznych ujętych w gminnej ewidencji zabytków.
4. Priorytety, kierunki działań i zadania programu opieki.

1. WPROWADZENIE

Przedmiotem opracowania jest dziedzictwo kulturowe w granicach administracyjnych miasta Rypin. Dziedzictwo kulturowe, to dorobek materialny i duchowy poprzednich pokoleń, a także naszych czasów. Na krajobraz kulturowy składają się zarówno elementy przyrodnicze, jak i wytwory i osiągnięcia cywilizacyjne człowieka. Są to pojedyncze obiekty i zespoły budowli, dzieła sztuki, elementy zagospodarowania przestrzeni, krajobraz miejski i wiejski, obszary kształtujące świadomość i tożsamość regionalną mieszkańców.

Ważną częścią składową tego dziedzictwa są zabytki. Są nie tylko śladem przeszłości, ale także cennym składnikiem kultury współczesnej, przyczyniającym się do kształtowania przyjaznego człowiekowi środowiska jego życia i aktywności. Zadbane, dobrze eksponowane zabytki stanowią wartość cenioną przez społeczeństwo.

Celem programu jest określenie zasadniczych kierunków działań i zadań na rzecz ochrony i opieki nad zabytkami na terenie miasta Rypin, w okresie najbliższych czterech lat. Program jest dokumentem o charakterze strategicznym, uwzględniającym w szczególności cele, kierunki działań oraz zadania z zakresu opieki nad zabytkami.

Określa on także sposób realizacji zadań poprzez stosowne działania organizacyjne i finansowe związane z opieką nad dziedzictwem kulturowym Miasta Rypin.

Zadania określone w programie nie obejmują zabytków ruchomych znajdujących się na terenie miasta Rypin, pozostających pod opieką powołanych w tym celu instytucji lub prywatnych, których zakres działania oraz obowiązki wynikają z odrębnych przepisów.

Gminny program opieki nad zabytkami Miasta Rypina na lata 2023-2026, po uzyskaniu pozytywnej opinii wojewódzkiego konserwatora zabytków, zostaje przedłożony Radzie Miasta do przyjęcia w drodze stosownej uchwały. Co dwa lata będzie sporządzane i przedstawiane Radzie Miasta sprawozdanie z realizacji niniejszego programu.

2. Podstawa prawna opracowania gminnego programu opieki nad zabytkami.

Podstawę prawną do sporządzenia niniejszego programu stanowi art. 87 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami.

W ust. 2 tego artykułu ustawodawca określa, że program ten ma na celu, w szczególności:

- uwzględnianie uwarunkowań ochrony zabytków, w tym krajobrazu kulturowego i dziedzictwa archeologicznego, łącznie z uwarunkowaniami ochrony przyrody i równowagi ekologicznej,
- zahamowanie procesów degradacji zabytków i doprowadzenie do poprawy stanu ich zachowania,
- wyeksponowanie poszczególnych zabytków oraz walorów krajobrazu kulturowego,
- podejmowanie działań zwiększających atrakcyjność zabytków dla potrzeb społecznych, turystycznych i edukacyjnych oraz wspieranie inicjatyw, sprzyjających wzrostowi środków finansowych na opiekę nad zabytkami,
- określenie warunków współpracy z właścicielami zabytków, eliminujących sytuacje konfliktowe związane z wykorzystaniem tych zabytków,
- podejmowanie przedsięwzięć umożliwiających tworzenie miejsc pracy związanych z opieką nad zabytkami.

3. Uwarunkowania prawne ochrony i opieki nad zabytkami w Polsce.

- Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. - art. 5, art. 6 ust. 1 i art. 86,
- ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami - art. 3, 4, 6, 7, 16 ust. 1, art. 17, 18, 19, 20, 21, 22 oraz art. 89,
- ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym - art. 7 ust. 1 pkt 9,
- ustawa z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach,
- ustawa z dnia 27 czerwca 1997 r. o bibliotekach,
- rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 26 maja 2011 r. w sprawie prowadzenia rejestru zabytków, krajowej, wojewódzkiej i gminnej ewidencji zabytków oraz krajowego wykazu zabytków skradzionych lub wywiezionych za granicę niezgodnie z prawem,
- ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym,
- ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane,
- ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska,
- ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody,
- ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami,
- ustawa z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej,
- ustawa z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i wolontariacie.

4. Uwarunkowania zewnętrzne ochrony dziedzictwa kulturowego.

4.1. Strategiczne cele polityki państwa w zakresie ochrony zabytków i opieki nad zabytkami.

4.1.1. Cele wynikające z krajowego programu ochrony zabytków i opieki nad zabytkami.

Obecnie obowiązujący Krajowy program ochrony zabytków i opieki nad zabytkami na lata 2019–2022 został ustanowiony uchwałą Rady Ministrów nr 82 z dnia 13 sierpnia 2019 r.

Główny cel określony w krajowym programie ochrony zabytków i opieki nad zabytkami został to „Stworzenie warunków dla zapewnienia efektywnej ochrony i opieki nad zabytkami”.

Do realizacji celu głównego opracowano trzy cele szczegółowe:

- optymalizacja systemu ochrony dziedzictwa kulturowego,
- wsparcie działań w zakresie opieki nad zabytkami,
- budowanie świadomości społecznej wartości dziedzictwa kulturowego.

Dla każdego z tych celów szczegółowych zostały ustalone kierunki działań:

Cel szczegółowy 1 Optymalizacja systemu ochrony dziedzictwa kulturowego	Cel szczegółowy 2 Wsparcie działań w zakresie opieki nad zabytkami	Cel szczegółowy 3 Budowanie świadomości społecznej wartości dziedzictwa kulturowego
1. Wzmocnienie systemu ochrony na poziomie lokalnym. 2. Wzmocnienie systemu ochrony na poziomie centralnym.	1. Merytoryczne wsparcie działań w zakresie opieki nad zabytkami. 2. Podnoszenie bezpieczeństwa zasobu zabytkowego.	1. Upowszechnianie wiedzy na temat dziedzictwa kulturowego i jego wartości. 2. Tworzenie warunków dla sprawowania społecznej opieki nad zabytkami.

Dla każdego z celów i kierunków wskazano szczegółowe zadania, z określeniem sposobu finansowania, instytucji wdrażających i harmonogramu działania.

Jako podmioty odpowiedzialne za realizację programu wskazano: Narodowy Instytut Dziedzictwa, Wojewódzcy konserwatorzy zabytków z obsługującymi ich urzędami, dyrektorzy urzędów morskich z obsługującymi ich urzędami, Narodowe Muzeum Morskie w Gdańsku oraz inne podmioty, angażowane w miarę potrzeby do wykonania konkretnych zadań niezbędnych do realizacji programu, pod warunkiem że koszty ich zaangażowania nie spowodują przekroczenia ustalonego budżetu programu.

Niżej wymieniono zadania, w których może potencjalnie uczestniczyć samorząd gminny.

W ramach Celu szczegółowego 1: Optymalizacja systemu ochrony dziedzictwa kulturowego Kierunek działania 1: Wzmocnienie systemu ochrony na poziomie lokalnym:

L.p.	Zadanie
1	Szkolenia dla jednostek samorządu terytorialnego w zakresie zarządzania dziedzictwem kulturowym, w tym pracowników merytorycznych, z uwzględnieniem zagadnień z zakresu planowania przestrzennego i dostępności dla osób z niepełnosprawnościami..
2	Budowanie zasobu wiedzy o ochronie dziedzictwa kulturowego na poziomie lokalnym, regionalnym i centralnym.
3	Merytoryczne wsparcie procesu planowania i rewitalizacji w gminach
4	Konkurs Generalnego Konserwatora Zabytków nagradzający gminy za modelowe wdrażanie programów opieki nad zabytkami.

W ramach Celu szczegółowego 3: Budowanie świadomości społecznej wartości dziedzictwa kulturowego Kierunek działania 1: Merytoryczne wsparcie samorządu terytorialnego w ochronie zabytków wskazano następujące zadania:

L.p.	Zadanie
1	Kampania społeczno-edukacyjna w mediach, z uwzględnieniem aspektu profilaktyki w dziedzinie ochrony zabytków i opieki nad zabytkami i dostępności do zabytków dla osób z niepełnosprawnościami.
2	Tworzenie narzędzi edukacyjnych dla szkół i instytucji kultury, z uwzględnieniem aspektu profilaktyki w dziedzinie ochrony zabytków i opieki nad zabytkami.

W okresie sporządzania programu brak było informacji o krajowym programie opieki nad zabytkami na okres objęty sporządzanym programem.

4.2. Relacje gminnego programu opieki nad zabytkami z dokumentami wykonanymi na poziomie województwa i powiatu.

4.2.1. Dokumenty wykonane na poziomie województwa.

Strategia rozwoju województwa kujawsko-pomorskiego do 2030 r.

Obecnie obowiązująca Strategia została przyjęta uchwałą Sejmiku Województwa Kujawsko-Pomorskiego nr XXVIII/399/20 z dnia 21 grudnia 2020 r.

Ustalone w strategii cele i kierunki rozwoju województwa zostały sformułowane na pięciu poziomach:

Cel nadrzędny

Cele główne

Cele operacyjne

Kierunki działań

Projekty kluczowe

Jako jeden kierunków rozwoju wyróżnianych w ramach celów operacyjnych wskazano:

43. Przestrzeń kulturowa	
4301. Ochrona, zachowanie, odnowa, wzmacnianie i promocja dziedzictwa kulturowego województwa	Kierunek ma charakter ogólny i dotyczy wszystkich działań mających na celu ochronę, zachowanie, wzmacnianie potencjału oraz promocję dziedzictwa kulturowego województwa. Do tego kierunku zaliczają się także działania ratownicze wobec obiektów i obszarów będących częścią środowiska kulturowego województwa, zachowanie tradycyjnej kultury wiejskiej, ochrona, zachowanie, konserwacja i szeroko rozumiana poprawa dobrostanu historycznych budowli zabytkowych, obiektów architektury, budownictwa czy zespołów urbanistycznych, dziedzictwa ginących zawodów, wsparcie powstających drobnych kolekcji, tworzenia nowych oraz rozwoju istniejących zbiorów muzealnych i skansenów, będących częścią środowiska kulturowego województwa. Kierunek obejmuje także obiekty sakralne (w tym elementy ich wyposażenia). Kierunek dotyczy także działań towarzyszących ochronie dziedzictwa kultury w ramach miejsc/obiektów objętych rozporządzeniem Prezydenta RP – Pomniki Historii oraz wpisanych na Listę Światowego Dziedzictwa Kulturowego i Naturalnego UNESCO. Wyjątki: Działania służące rozwojowi działalności gospodarczych na bazie walorów środowiskowych powinny być realizowane w ramach kierunku „4802. Wykorzystanie lokalnych walorów przyrodniczych i kulturowych dla rozwoju działalności gospodarczych o charakterze turystycznym”.
4302. Adaptacja obiektów dziedzictwa kulturowego dla celów publicznych i komercyjnych	Kierunek dotyczy wykorzystania obiektów dziedzictwa kulturowego dla celów np. prowadzenia instytucji kultury, edukacji, działalności noclegowych, gastronomicznych, handlu, innego rodzaju usług publicznych lub komercyjnych. Obejmuje działania mające na celu ich adaptację do nowych funkcji przy zachowaniu obostrzeń konserwatorskich. Głównym celem działań jest ochrona obiektów istotnych dla dziedzictwa kultury poprzez nadanie im możliwości pełnienia funkcji publicznych lub komercyjnych, wskutek czego niezbędne będzie utrzymywanie ich we właściwym stanie technicznym, pod nadzorem służb konserwatorskich.

W ramach projektów kluczowych, które zostały uznane w strategii za niezbędne dla powodzenia przyspieszenia rozwoju województwa ujęto m.in. następujące projekty:

414	„Artefakty przeszłości symbolem tożsamości regionalnej”	Projekt zakłada wyeksponowanie lokalnych i regionalnych wyróżników kulturowych (założenia rezydencjalne odgrywające w przeszłości ważną rolę w kreowaniu patriotyzmu i postępu, rewitalizację i zagospodarowanie, a także odbudowę miejsc, obiektów zabytkowych i pozostałości specyficznego dla regionu dziedzictwa kulturowego).
-----	---	--

415	Wsparcie opieki nad zabytkami województwa kujawsko-pomorskiego	Wsparcie prac konserwatorskich, restauratorskich i robót budowlanych prowadzonych przy obiektach zabytkowych położonych na terenie województwa kujawsko-pomorskiego. Projekt ma bezpośrednie przełożenia na zagadnienia rozwoju społecznego poprzez zachowanie, odnowę, przywracanie, eksponowanie przestrzeni i obiektów istotnych dla kształtowania tożsamości narodowej, regionalnej i lokalnej.
-----	--	---

Plan Zagospodarowania Przestrzennego Województwa Kujawsko-Pomorskiego

Obowiązujący plan zagospodarowania województwa został uchwalony uchwałą Sejmiku Województwa Kujawsko-Pomorskiego nr XI/135/03 z dnia 26 czerwca 2003 r.

Plan ten w dziale V Polityka zagospodarowania przestrzennego województwa zawiera następujące ustalenia w kwestii ochrony dziedzictwa kulturowego miasta Rypin:

- w punkcie 3.1 Kierunki rozwoju sieci osadniczej:
„Ochrona dziedzictwa kulturowego jednostek osadniczych województwa realizowana będzie przez następujące działania:
 - rewaloryzację zabytkowych układów urbanistycznych o dużym znaczeniu kulturowym i historycznym,
 - ochronę zasobów kulturowych miast poprzez eliminację ruchu samochodowego z ich zabytkowych centrów: Brzeście Kujawskiego,, Rypina, i Włocławka,”
- w punkcie 4.3 Strefy polityki przestrzennej – strefa wschodnia:
„W sferze ochrony i kształtowania środowiska kulturowego planuje się:
 - rewaloryzację historycznych układów urbanistycznych miast: Brodnica, Rypina, i wsi Kikół,
 - wspieranie działań konserwatorskich dla zachowania obiektów sakralnych oraz zespołów dworsko-pałacowych,
 - objęcie ochroną prawną w formie rezerwatu kultury:, historycznych układów urbanistycznych w: Brodnicy,, Rypinie i Wąbrzeźnie,
 - utworzenie następujących parków kulturowych: chełmżyńskiego,, rypińskiego, i zbójeńskiego.”
- w punkcie 5.2 Propozycje zadań ponadlokalnych realizujących cele publiczne tab. 2 Zadania ponadlokalne realizujące cele publiczne wymieniono:
 - jako zadanie o znaczeniu krajowym:
 - utworzenie sieci rezerwatów i parków kulturowych - poz. 3 tabeli
 - jako zadanie o znaczeniu wojewódzkim:
 - rewaloryzacja historycznych układów urbanistycznych (60 miast i miejscowości) – poz. 53 tabeli
 - wyprowadzenie tranzytowego ruchu kołowego poza zabytkowe układy urbanistyczne miast – poz. 54 tabeli.

Obecnie trwają prace nad opracowaniem nowego planu zagospodarowania przestrzennego Województwa kujawsko-pomorskiego.

Program opieki nad zabytkami województwa kujawsko-pomorskiego.

Sejmik Województwa Kujawsko-Pomorskiego uchwałą nr XXXI/451/21 z dnia 26 kwietnia 2021 r. przyjął „Programu Opieki nad Zabytkami Województwa Kujawsko-Pomorskiego na lata 2021-2024”.

Jako cele główne ustalono:

1. Zdrowe, aktywne i zamożne społeczeństwo
 2. Dostępna przestrzeń i czyste środowisko
- Przyjęto następujące poziomy realizacji : cele główne, cele operacyjne, kierunki działań.

Do realizacji powyższych celów województwo kujawsko-pomorskie będzie podejmowało poniższe kierunki działań:

Cel główny: Zdrowe, aktywne i zamożne społeczeństwo			
1. Cel operacyjny: Kultura, sztuka i dziedzictwo narodowe			
1.1. Kierunek działań: Popularyzacja wiedzy o znaczeniu i konieczności ochrony znaczeniu i konieczności ochrony	1.2 Kierunek działań: Edukacja	1.3. Kierunek działań: Promocja	1.4. Kierunek działań: Dokumentacja i popularyzacja
Cel główny: Dostępna przestrzeń i czyste środowisko			
2. Cel operacyjny: Przestrzeń kulturowa			
2.1 Kierunek działań: Ochrona	2.2. Kierunek działań: Prace konserwatorskie i restauratorskie	2.3. Kierunek działań: Dokumentacja i badania	

Cel główny: Zdrowe, aktywne i zamożne społeczeństwo	
1. Cel operacyjny: Kultura, sztuka i dziedzictwo narodowe	
Kierunki działań	Przykładowe działania
1.1. Popularyzacja wiedzy o znaczeniu i konieczności ochrony	<ul style="list-style-type: none"> – wspieranie organizacji konkursów dla dzieci i młodzieży z zakresu ochrony dóbr kultury; – wspieranie działań w oparciu o istniejące mechanizmy (m.in. stypendia, granty, otwarte konkursy ofert w ramach pożytku publicznego), popularyzatorskich, edukacyjnych i naukowych, związanych z opieką i ochroną dziedzictwa kulturowego; – wspieranie działań podnoszących świadomość społeczną w zakresie ochrony i opieki nad dziedzictwem kulturowym organizowanych w ramach wojewódzkich obchodów Europejskich Dni Dziedzictwa; – wspieranie działań służących propagowaniu dziedzictwa kulturowego regionu poprzez środki przekazu elektronicznego i środki masowego przekazu.
1.2 Edukacja	<ul style="list-style-type: none"> – kontynuowanie działań, zapoczątkowanych w latach poprzednich, związanych z konkursami wiedzy o regionie i zabytkach regionu; – generowanie współpracy różnych podmiotów do tworzenia interdyscyplinarnego zaplecza działań edukacyjnych; – wsparcie przy organizacji prelekcji, spotkań, publikacji związanych z ukazaniem możliwości rozwoju małego biznesu, wraz z rozwojem infrastruktury, w powiązaniu z obszarami o walorach kulturowych – miejsca noclegowe, mała gastronomia, wypożyczalnie sprzętu turystycznego, usługi przewodników itp.; – upowszechnianie informacji na temat dostępnych stypendiów, grantów i innych form wsparcia związanych z opieką, ochroną, edukacją i popularyzacją dziedzictwa kulturowego regionu; – wspomaganie organizacji szkoleń i wykładów związanych z ochroną dziedzictwa kulturowego; – nagradzanie działań przyczyniających się do zachowania bądź przywracania historycznych wartości zasobów dziedzictwa kulturowego województwa; – wspieranie działań edukacyjnych w zakresie znaczenia, wartości i ochrony niematerialnego dziedzictwa kultury województwa; – wspomaganie działań w obszarze digitalizacji najcenniejszych zasobów folkloru słownego i ich udostępniania; – wspieranie konkursów związanych z kulturą niematerialną regionu.
1.3. Promocja	<ul style="list-style-type: none"> – kontynuacja działań Samorządu Województwa w zakresie imprez i wydarzeń promujących dziedzictwo kulturowe regionu; – wspomaganie przedsięwzięć promujących najcenniejsze dla województwa obiekty o wartościach kulturowych, istniejące szlaki kulturowe czy markowe produkty turystyczne związane z dziedzictwem kulturowym; – współpraca przy tworzeniu publikacji promujących dziedzictwo kulturowe województwa; – wspieranie mechanizmów umożliwiających działania związane z promocją lokalnego dziedzictwa kulturowego poprzez wydarzenia i imprezy kulturalne, formy widowiskowe i rekonstrukcyjne; – popularyzacja obiektów o statusie pomnika historii; – popularyzacja powołanych parków kulturowych; – wręczanie Medali Hereditas Saeculorum oraz rozstrzygnięcie konkursu Musejon - Kujawsko-Pomorskie Muzealne Wydarzenie Roku.
1.4. Dokumentacja i popularyzacja	<ul style="list-style-type: none"> – wspieranie badań i tworzenie dokumentacji dotyczącej zjawisk z zakresu dziedzictwa, w tym dziedzictwa niematerialnego, w szczególności tradycyjnych zwyczajów ludowych, regionalnej muzyki i tańca oraz folkloru słownego.
Cel główny: Dostępna przestrzeń i czyste środowisko	
2. Cel operacyjny: Przestrzeń kulturowa	
Kierunki działań	Przykładowe działania
2.1. Ochrona ustawowa	<ul style="list-style-type: none"> – wspieranie działań samorządów lokalnych zmierzających do nadania kolejnym obiektom statusu pomnika historii; – wspieranie prac zmierzających do powoływania nowych parków kulturowych;

	<ul style="list-style-type: none"> – wspieranie inicjatyw zmierzających do wprowadzania zabytków ruchomych na Listę Skarbów Dziedzictwa – wspieranie działań zmierzających do poszerzenia listy obiektów, wpisanych do rejestru zabytków; – propagowanie i wspieranie prac przy aktualizacji i uzupełnianiu wojewódzkiej i gminnej ewidencji zabytków.
2.2. Prace konserwatorskie i restauratorskie	<ul style="list-style-type: none"> – kontynuacja współfinansowania prac konserwatorsko-restauratorskich i ratunkowych przy obiektach nieruchomych i ruchomych, wpisanych do rejestru zabytków oraz doskonalenie zasad przyznawania dotacji; – kontynuacja rozpoczętych prac remontowych, konserwatorskich i adaptacyjnych obiektów zabytkowych, będących własnością Samorządu Województwa; – kontynuacja wsparcia nowych inicjatyw zmierzających do ochrony i popularyzacji dziedzictwa kulturowego oraz rozwój infrastruktury obiektów istniejących; – wspomaganie działań konserwatorsko-restauracyjnych przy zabytkowych układach urbanistycznych i ruralistycznych.
2.3. Dokumentacja i badania	<ul style="list-style-type: none"> – współfinansowanie prac badawczych i dokumentacyjnych obiektów i obszarów wpisanych do rejestru zabytków jako integralnej części procesów konserwatorskich, z uwzględnieniem faktu, iż działania na poziomie dokumentacyjnym poprzedzają proces prac konserwatorskich i budowlanych, stanowiąc niejednokrotnie poważne obciążenie finansowe dla beneficjenta. W przypadku badań archeologicznych dokumentacja stanowi jedyną formę ochrony stanowisk, które po eksploracji przestają istnieć fizycznie.

W trakcie opracowywania dalszej części program opieki nad zabytkami miasta Rypina na lata 2019-022 uwzględniono uwarunkowania wynikające z w/w dokumentów wykonanych na poziomie województwa.

4.2.2. Dokumenty wykonane na poziomie powiatu.

Na szczeblu powiatowym nie opracowano dotychczas powiatowego programu opieki nad zabytkami.

5. Uwarunkowania wewnętrzne ochrony dziedzictwa kulturowego.

5.1. Relacje gminnego programu opieki nad zabytkami z dokumentami wykonanymi na poziomie gminy (analiza dokumentów programowych gminy)

5.1.1. dokumentów o charakterze strategicznym:

Obowiązująca jest obecnie jedynie Strategia rozwoju miasta Rypin na lata 2007-2018.

Cel strategiczny dla miasta Rypin został w niej określony jako „MIASTO ROZWINIĘTE GOSPODARCZO”. W ramach celów cząstkowych zdefiniowano m.in. następujące cele:

- aktywne społeczeństwo: cel szczegółowy - Bogata oferta kulturalna
- estetyczne i bezpieczne miasto: cele szczegółowe
 - o Realizacja programu rewitalizacji miasta,
 - o Renowacja, rekultywacja i powiększenie terenów zielonych wraz z infrastrukturą
- atrakcyjna infrastruktura turystyczna, sportowo – rekreacyjna i kulturalna miasta: cele szczegółowe
 - o Aktywne działania promocyjne,
 - o Przebudowa kina na Rypińskie Centrum Kultury

W harmonogramie działań strategii rozwoju miasta wpisane m.in. są następujące cele/zadania:

- 4.3.4 Kultywowanie tradycji i historii regionu
- 5.3 Realizacja Programu Rewitalizacji Miasta
- 6.3 Przebudowa kina na Rypińskie Centrum Kultury
- 6.5.2 Pielęgnowanie walorów przyrodniczych i ochrony zabytków
- 6.5.3 Budowa centrum edukacji historycznej („Gród Starorypin”).

Nowa strategia rozwoju miasta jest w trakcie opracowywania.

5.1.2. opracowań wyznaczających kierunki polityki przestrzennej gminy:

Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Rypina – uchwała Rady Miasta Rypina nr XI/93/15 z 8 października 2015 r. ze zm. uchwałą nr LIX/358/2023 z dnia 23 stycznia 2023 r.

W ramach uwarunkowań w studium określono charakterystykę zachowanych elementów dziedzictwa kulturowego. Wynika z niej, że obiekty wpisane do rejestru zabytków są w bardzo dobrym, dobrym lub zadowalającym stanie. Natomiast stan obiektów wpisanych do ewidencji zabytków oceniono w sposób mocno

zróznicowany: od bardzo dobrego do złego. Uznano nawet, że część obiektów częściowo lub nawet całkowicie utraciła już swój zabytkowy charakter.

W kierunkach zagospodarowania przestrzennego miasta Rypin jako główny nadrzędny cel dla miasta przyjęto „Poprawę warunków życia mieszkańców przy zachowaniu równowagi między aktywnością gospodarczą, a środowiskiem przyrodniczo – kulturowym”.

W ramach celów pośrednich wydzielono m.in.:

- grupę celów przyrodniczo - kulturowych
 - 1 Ochrona i wzmacnianie środowiska przyrodniczego
 - 2 Zachowanie i ochrona dóbr dziedzictwa kulturowego
 - 3 Kształtowanie harmonijnego krajobrazu współczesnego
 - 4 Racjonalne zagospodarowanie walorów krajobrazowo – turystycznych
- grupę celów gospodarczych, w tym m.in.:
 - 1 Racjonalne zagospodarowanie walorów krajobrazowo – turystycznych

W strefie kulturowej polityki ponadlokalnej za główne kierunki kształtowania ponadlokalnej polityki przestrzennej w zakresie dziedzictwa kulturowego przyjęto ścisłą ochronę konserwatorską obiektów wpisanych do rejestru zabytków.

Instrumentem realizacji powyższych zasad są odpowiednie ustalenia w planach zagospodarowania przestrzennego zawierające szczegółowe wytyczne konserwatorskie oraz wymóg udziału służb konserwatorskich w postępowaniu lokalizacyjnym (w granicach układu urbanistycznego pokazanego w części graficznej studium).

W strefie kulturowej polityki wewnętrznej za główne kierunki kształtowania wewnętrznej polityki przestrzennej w zakresie dziedzictwa kulturowego przyjęto:

1 Ochronę konserwatorską planowanych do wpisu do rejestru zabytków oraz pozostałych obiektów uznanych za dobra kultury, znajdujących się w ewidencji Urzędu Ochrony Zabytków.

W obszarze tym należy:

- zachować historyczne rozplanowanie ulic, linii zabudowy, usytuowania na działce i wysokości budynków,
- przy nowej zabudowie zastosować zasadę dobrej kontynuacji miejscowej tradycji budowlanej w zakresie skali, bryły, geometrii dachu oraz usytuowania na działce,
- utrzymać a istniejące ukształtowanie terenu, układ wodny i szatę roślinną,
- wprowadzić zakaz wznoszenia dominant przestrzennych, wysokich urządzeń technicznych (masztów, wież, siłowni wiatrowych), powodujących przesłonięcie osi widokowej na zabytkowe obiekty znajdujące w się w sąsiedztwie,
- planowane inwestycje prowadzić zgodnie z przepisami odrębnymi dotyczącymi ochrony zabytków.

Dla zachowania walorów architektoniczno-krajobrazowych istotne będą działania zapobiegające pogarszaniu stanu technicznego i przebudowie niezgodnej z pierwotną koncepcją architektoniczną budynków.

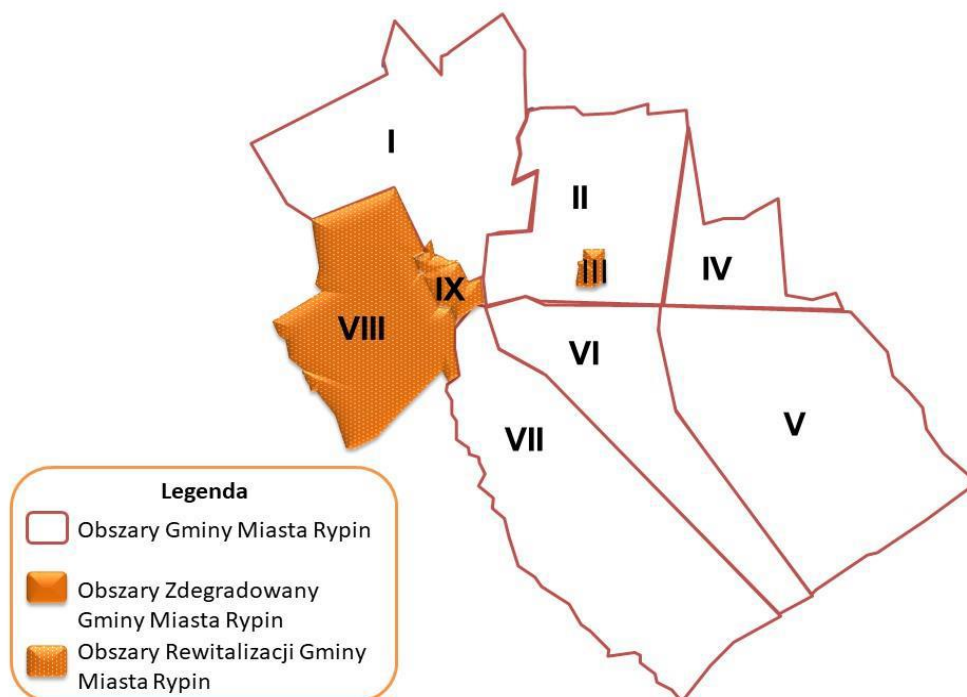
2 Ochronę stanowisk archeologicznych wymienionych oraz przedstawionych na mapie studium, w obrębie których dla wszelkiej działalności inwestycyjnej muszą być ustalone warunki ochrony konserwatorskiej, a wszelkie prace ziemne prowadzone mogą być jedynie pod nadzorem archeologicznym; w razie stwierdzenia relikwów kultury materialnej teren powinien być udostępniony do inwestorskich badań archeologicznych.

Studium zostało pozytywnie zaopiniowane przez Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków Toruniu – Delegatura we Włocławku.

5.1.3. innych dokumentów- programów

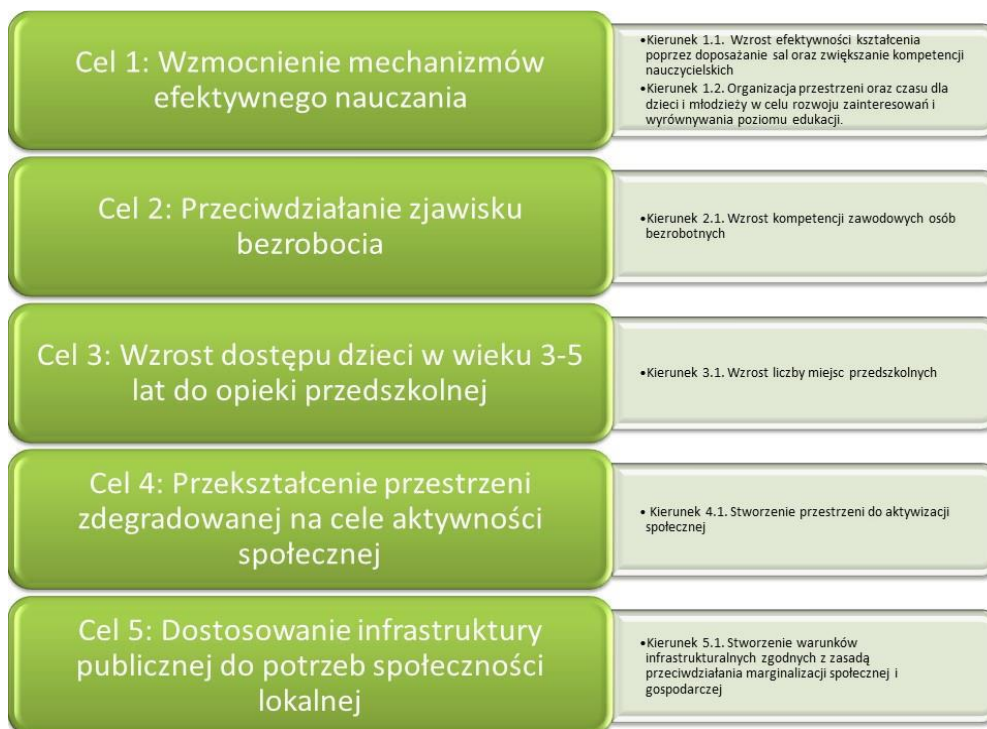
Program Rewitalizacji dla Gminy Miasta Rypin na lata 2016 – 2023 zatwierdzony uchwałą Rady Miasta Rypina nr LII/344/2018 z dnia 11 czerwca 2018 r.

Jako obszar do rewitalizacji wskazano w programie obszar III, VIII i IX.

Rysunek 7 Obszar rewitalizacji na tle obszaru zdegradowanego Gminy Miasta Rypin

W programie rewitalizacji wskazano następujące cele:

Rysunek 9. Cele Programu Rewitalizacji dla Gminy Miasta Rypin w latach 2016-2023

W projektach podstawowych przewidzianych do realizacji w ramach programu są m.in. projekty związane z opieką nad zabytkami:

- 1) Centrum Aktywności Społecznej w Rypinie – modernizacja rypińskiego Domu Kultury tzw. „Katolik” - Obszar VIII Budynek dawnego Domu Kultury „Katolik” przy ul. Kościuszki 10,
- 2) Modernizacja budynku mieszkalnego przy Nowe Osiedle 18 - Obszar: III Budynek mieszkalny przy ul. Nowe Osiedle 18,

3) Modernizacja budynku „Zgoda” - Obszar IX Budynek „Zgoda” na Placu Sienkiewicza.

Jako przedsięwzięcie uzupełniające przewidziane do realizacji w ramach programu jest następujące przedsięwzięcie związane z opieką nad zabytkami:

- 1) Stworzenie filii Muzeum Ziemi Dobrzyńskiej ukierunkowanej na działania edukacyjne m.in. dzieci młodzież przybliżającej historię “małej ojczyzny”.

W trakcie opracowywania dalszej części programu opieki nad zabytkami miasta Rypina na lata 2019 -2022 uwzględniono uwarunkowania wynikające z w/w dokumentów wykonanych na poziomie gminnym.

5.2. Charakterystyka zasobów oraz analiza stanu dziedzictwa i krajobrazu kulturowego gminy

5.2.1. Zarys historii obszaru gminy

Rypin to miasto leżące nad rzeką Rypienicą w pn. części Pojezierza Dobrzyńskiego, liczące obecnie około 16,6 tys. mieszkańców. Siedziba powiatu ziemskiego oraz gmin miejskiej i wiejskiej w woj. kujawsko-pomorskim. Początki miasta związane są z grodem Rypin, który pierwotnie funkcjonował na terenie obecnej wsi Starorypin oddalonej o zaledwie 2 km na półn. - wsch. od aktualnej lokalizacji miasta. Rypin jest jedną z najstarszych osad w Polsce wzmiankowanych źródłowo. Po raz pierwszy Rypin został wymieniony w 1065 roku w przywileju Bolesława Śmiałego dla klasztoru Benedyktynów w Mogilnie (w tzw. „falsyfikacie mogileńskim”). Gród w XI-XIV wieku był ośrodkiem kasztelani rypińskiej.

Na podstawie zachowanych źródeł archiwalnych jak i zabytków archeologicznych wydobytych podczas stacjonarnych interdyscyplinarnych badań z lat 2007-2014 Rypin należy traktować jako prężny ośrodek handlowo-administracyjny. W 1252 roku w Rypinie wzmiankuje się istniejącą komorę celną należącą do książąt kujawsko - mazowieckich. Pomyślny rozwój Rypina w pewnym stopniu ograniczały, a wręcz uniemożliwiały permanentne najazdy sąsiednich Prusów, Litwinów a nawet Jaćwingów. Po kolejnych zniszczeniach wojennych z lat 20-tych XIV wieku podjęto decyzję o przeniesieniu grodu (a może już wówczas miasta), gdyż pierwotne nadanie praw miejskich Rypinowi we współczesnej historiografii stawia się między rokiem 1323 a 1326.

Lokując Nowy Rypin wybrano korzystniejsze pod względem obronnym miejsce: od zachodu miasta broniły wody stawu, od północy jary rzeczki Rypienicy a od wschodu i południa niebezpieczne, latem trudne od przebycia moczary. Samej lokacji mógł dokonać Władysław Łokietek (1327-1329), ale nie można wykluczyć, że budowę miasta i zamku, przynajmniej częściowo prowadzili sami krzyżacy, którzy władali tym obszarem od 1329 do zawartego w 1343 roku Pokoju Kaliskiego. Pod okupacją krzyżacką w Rypinie rezydował provisor. Można też przyjąć, choć z dużą dozą wątpliwości, że fundatorami kościoła św. Trójcy mogli być również Krzyżacy, którzy w ziemi chełmińskiej dysponowali nie tylko odpowiednimi muratorami, ale również byli w stanie zorganizować niezbędną fabrica ecclesiae finansującą budowę świątyni (tworzyły ją m.in. dochody z młynów, tartaków, produkcja cegły z lokalnej cegielni). Pozostałe kościoły, nie pochodzące z fundacji krzyżackiej były jeszcze świątyniami drewnianymi.

Najbardziej prawdopodobnym wydaje się, iż w 1345 roku kościół mógł być już w trakcie budowy, choć jeszcze parafia oficjalnie nie została przeniesiona na nowe miejsce. Pierwsze wzmianki o proboszczu parafii starorypińskiej Wojśławie pochodzą z 1348 i 1349 roku, co wskazuje, że kościół w Nowym Rypinie był jeszcze cały czas w budowie, a Wojśław mógł ją po prostu nadzorować. Pierwszym proboszczem nowej świątyni mógł być wspomniany w 1355 roku pleban Stanisław. Budowa miasta za czasów krzyżackich musiała być na tyle zaawansowana, że pozwoliło to w 1345 roku nadać mu odpowiednie przywileje, ale dalszy proces rozbudowy, kończenia rozpoczętych inwestycji przypisać należy rządowi Kazimierza Wielkiego, który objął te ziemie we władanie po 1352 roku.

Założony zapewne przed 1345 roku Rypin nie był w tym czasie rozległym organizmem miejskim. Powierzchnia pierwotnego założenia miejskiego liczyła około 4 ha obszaru. Powstał na naturalnie umocnionym terenie, przez który przebiegał szlak komunikacyjny łączący miasto z ziemią chełmińską, Mazowszem, Płockiem i Gdańskiem. Główną osią miasta na linii północ-południe była ulica (dziś Kościuszki/Gdańska), stanowiąca zapewne dawny trakt komunikacyjny, prowadząca od mostu na Rypienicy do dzisiejszego Placu Sienkiewicza. Zamykały ją dwie bramy: pierwsza nieznana bliżej od strony rzeczki, blokująca skutecznie wjazd do miasta, oraz brama Sierpecka stojąca do grudnia 1939 roku na dzisiejszym placu Sienkiewicza.

Rypin w średniowieczu był jedynym miastem w ziemi dobrzyńskiej opasanym ceglany murami miejskimi. Do miasta prowadziły dwie bramy miejskie i najprawdopodobniej jedna furta zamkowa. Pierwsza brama została zbudowana, jak można przypuszczać, w miejscu przecięcia się dzisiejszych ulic Gdańskiej, 21 Stycznia i Nadrzecznej. Niestety nie zachowały się żadne przedstawienia ikonograficzne dla tejże budowli.

Jej znaczenie militarne dodatkowo podnosił znajdujący się w sąsiedztwie kościół Św. Trójcy, którego

średniowieczna dzwonnica mogła być doskonałym punktem obserwacyjnym przedpola od tej strony miasta. Tym bardziej, że największe zagrożenie dla Rypina mogło nadejść ze strony krzyżackiego, granicznego Golubia.

Fot. 1. Brama Sierpecka, widok od strony Placu Sienkiewicza, okres międzywojenny, zbiory MZD

Druga brama, Sierpecka, wzniesiona na początku XIV wieku, została rozebrana w grudniu 1939 roku na polecenie władz okupacyjnych przez miejscowych Żydów, którzy byli wykorzystywani do wszelkich prac porządkowych. Wzniesiono ją w stylu gotyckim, na planie kwadratu, z dwoma ostrołukowymi przejazdami. W nich zostały umieszczone prowadnice bron oraz mechanizm podnoszenia zwodzonego przejazdu. Zbudowana w typowym dla tego okresu dziejowego gotyku, co zresztą potwierdzają zachowane fotografie z widocznym wątkiem gotyckim zastosowanym przy konstrukcji murów. Mury bramy zostały wzmocnione dwoma szkarpami po bokach. Wjazd do miasta przez ową bramę prowadził najpierw przez zwodzony most, przerzucony nad fosą, którą napełniała zapewne woda. Układ tychże fos zaznaczony został jeszcze na pruskim planie regulacyjnym z 1799 roku. W górnej kondygnacji, nad otworami bramnymi znajdowały się niewielkie ostrołukowe okienka. Wizerunek bramy przekazały nam akwarele z 1841 roku, ilustracja w Tygodniku Ilustrowanym oraz liczne zdjęcia nieznanymi autorów z okresu przedwojennego.

Fot. 2. Plan regulacyjny Rypina z 1799 roku, AGAD sygn. 333-24

Zapewne całe założenie otaczały mury miejskie, wzniesione około 1345 roku, biegnące wzdłuż ul. Tylnej, wokół kościoła, gdzie zachował się ich fragment, wzdłuż ul. 21 Stycznia i w kierunku bramy sierpeckiej. Jak wynika z danych dotyczących Rypina z końca XIX wieku oraz z analizy zachowanych relikwów mury

posiadały obronne blanki. Najpełniejszy opis rypińskich murów miejskich pochodzi od Aleksandra Słowenko-Sławińskiego. Wspominany w 1855 roku fragment murów przy ramie Sierpeckiej i baszcie więziennej liczył 43 łokcie długości, 3 łokcie grubości i 9 łokci wysokości (ok. 22 m x ok. 1,5 m x 4-5 m). Stanowił część obwarowań, podobnie jak ich fragment zachowany przy kościele św. Trójcy, nad jarem Rypienicy, zbudowany został z cegły na podmurówce kamiennej. Mury te zostały wzniesione głównie staraniem samych mieszczan rypińskich, skoro po ich ukończeniu byli oni zwolnieni z wszelkich opłat na okres 10 lat. Niestety nie mamy dzisiaj pewności czy udało się kiedykolwiek dokończyć inwestycję budowy murów. Możliwym jest iż na pewnych tylko odcinkach były one ukończone. Obronność miasta podnosiły też baszty (otwarte lub zamknięte). Jedna z nich, rozebrana w 1868 roku, w czasach, gdy murowane, średniowieczne umocnienia straciły znaczenie militarne, służyła za więzienie.

Mury wykorzystywane były jako ściany dobudowywanych doń domów, jeden z nich zw. „zielony” pełnił funkcję ratusza w II poł. XIX wieku.

Na prostokątnym rynku najprawdopodobniej od średniowiecza znajdował się niewielki, drewniany ratusz, który otaczały także drewniane, najczęściej kryte słomą domy mieszkalne o układzie kalenicowym, z zabudowaniami gospodarczymi na zapleczach. Granice działek wyznaczały płoty o konstrukcji sumikowo-łatkowej lub plecionkowej, między którymi biegły miedzuchy moszczone dylami. Domy najczęściej wznoszono budowano w konstrukcji wieńcowej lub szachulcowej, szalowane dranicami. Za nimi powstawały budynki gospodarcze w technice palisadowej lub sumikowo-łatkowej. Pomieszczenia mieszkalne ogrzewane były glinianymi lub ceglanyimi piecami opalonymi drewnem. Podłogi wykonywano zapewne z desek lub w uboższej wersji z polepy glinianej.

Niestety ratusz nie zachował się do dnia dzisiejszego, bowiem jak podaje literatura, został rozebrany w 1821 roku. Według poleceń Komisji Województwa Płockiego z 17 grudnia 1821 roku miano wybudować nowy ratusz wykorzystując do tego materiał ceglany, uzyskany z rozbiórki bramy sierpeckiej wraz z przyległym doń murem. Na miejsce przyszłej inwestycji miał być wyznaczony nie środek rynku, ale jedna z jego pierzei. Dochody miastu przynosiły sklepy i kramy, tutejszy wójt (pierwszym był pleban Nowego Rypina, dziedzic Starego Rypina Eberhard wzmiankowany w latach 1348-1349) otrzymywał m.in. połowę czynszu z łaźni miejskiej oraz bogacił się na dochodach z gruntów leżących przy drodze ze Starego do Nowego Rypina (z tzw. wójtostwa).

Zabudowa miasta, jak wyżej wspomniano, w przeważającej części była drewniana. Zabudowa drewniana Rypina dominowała do połowy XIX wieku, kiedy to po jednym z największych pożarów w dziejach Rypina z 1857 roku podjęto decyzję o zakazie wznoszenia budowli drewnianych na terenie ścisłego centrum miasta. [Pożar miał się zaprószyć na piętrze domu Abrama Uryna, Żyda mieszkającego przy ulicy Handlowej, (Targowej, dzisiaj 21 stycznia)]. Początkowo ceglane były tylko mury miejskie, kościół parafialny oraz zamek rypiński. Nie można wykluczyć, że przynajmniej część domów, szczególnie tych wzniesionych wokoło rynku zbudowana była na kamiennych piwnicach.

Fot. 3. Projekt kamienic z 1858 roku przy północnej pierzei Rynku, po pożarze z 1857 roku kamienice musiały być murowane. Archiwum Sądu Rejonowego w Rypinie, foto Andrzej Szalkowski

Do nowolokowanego Rypina przenieśli się także Bożogrobcy. W dniu 3 maja 1349 roku otrzymali oni od Władysława, księcia dobrzyńskiego przy Nowym Rypinie osiem łanów ziemi celem zbudowania nowego szpitala i kościoła. O to przeniesienie książę za pośrednictwem Elżbiety, królowej węgierskiej zabiegał u papieża Klemensa VI. Miechowici opiekując się kościołem parafialnym w Starym Rypinie, utrzymywali przy noworypińskim szpitalu 3 księży i zapewniali opiekę dla 12 chorych. Według źródeł w starej siedzibie miał pozostać jeden z ich księży. Bożogrobcy zbudowali swój nowy kościół pw. św. Ducha przed północną bramą wjazdową do miasta, co narażało go niestety na większe lub mniejsze zniszczenia, dokonywane przy okazji oblężenia miasta. Zakonnicy zostali dodatkowo uposażeni 15 lipca 1382 roku przez Waśka z Rusinowa, który dał im część swej wsi (obecnie na terenie dzisiejszej ulicy Piaski). Sama świątynia była kilkakrotnie odbudowywana, ostatni raz w 1823 roku i tak dotrwała do ostatecznej likwidacji podczas okupacji niemieckiej w 1940 roku (w części literatury podaje się także rok 1941). Sam szpital w 1822 roku rozebrano i przeniesiono naprzeciw miejsca, gdzie później stanął kościół ewangelicki, bowiem utrudniał wjazd do miasta, stojąc na środku nowo wytyczonej ulicy. Mury miejskie stopniowo rozbierano, bowiem utrudniały one rozwój przestrzenny miasta. Proces ten trwał do II połowy XIX wieku.

Zapewne przed 1343 rokiem powstał w Rypinie gotycki zamek, ponieważ w tym roku jest on wspomniany w dokumencie wystawionym przez księcia Władysława do młynarza Hejkona zezwalając mu na budowę młyna przy nowym Rypinie (kolejne wzmianki o zamku pochodzą z 1351 i 1411 roku). W tym samym 1348 roku arcybiskup gnieźnieński Jarosław wspomniął o zamku w Rypinie (castrum in Ripin) rozstrzygając spór pomiędzy biskupem płockim Klemensem a księciem Władysławem. Biskup płocki oraz jego następcy zostali zobowiązani do uiszczenia opłaty w wysokości 10 marek w przypadku odbudowy lub remontu zamku rypińskiego. Fundatorem zamku mogli być krzyżacy, budując go, jak się przypuszcza w latach 1329-1343.

Zamek ten mieścił się, jak się przypuszcza w pobliżu kościoła św. Trójcy, od strony wschodniej miasta. Jest to przypuszczenie jak najbardziej logiczne, bowiem tylko takie usytuowanie zamku nie narażało go na całkowitą izolację w przypadku oblężenia miasta. Lokacja zamku po stronie wschodniej, na niewielkim wzgórzu dawała też możliwość lepszej kontroli miasta. Do bardziej reprezentacyjnego połączenia miasta z zamkiem mogła służyć dzisiejsza ul. Zduńska, której wylot dodatkowo mógł być chroniony bramą - furtą uniemożliwiającą bezpośrednie wtargnięcie do zamku. Interesujący bieg, ze względów urbanistycznych, ma ulica Garncarska, która choć leżąca poza wytyczonym grodem mogła w średniowieczu łączyć główną bramę zamku z miastem oraz prowadzić, jako łącznik do głównych szlaków komunikacyjnych od strony południowej, których bieg dodatkowo kontrolował rypiński zamek. Jakiegokolwiek rozważania na temat jego formy nie mogą być w niniejszym tekście wiążące. Być może, jak pokazują przykłady zamków mazowieckich, mógł być to budynek założony na planie prostokąta, przylegający do takiegoż dziedzińca, który ujmowały mury obronne i dwie umocnione wieże w narożach. Pomiędzy nimi, w kurtynie muru mogła być przebita główna (i zapewne jedyna) brama wjazdowa na teren zamku. Za taką formą zdaje się przemawiać ukształtowanie terenu, uniemożliwiające od strony północnej swobodny wjazd na teren dziedzińca. W chwili przekazywania Rypina w ręce polskie 22 września 1411 roku w spisany inwentarzu wspomniano tutejszy zamek. W związku z tym, że określono go mianem „Haus”, można przypuszczać, że składał się on właśnie z budynku mieszkalnego oraz przedzamcza. Nie można też wykluczyć, że słowem „Haus” została określona wieża obronna, która celem podniesienia obronności, w partii parteru i piętra nie posiadała żadnych otworów wejściowych i okiennych, a dopiero w wyższej kondygnacji umieszczono otwór wejściowy, do którego prowadziły drewniane, łatwe do zerwania schody. Przyjęcie tezy, że zamek rypiński był wieżą obronną tłumaczyłoby też jego trudności w lokalizacji, ze względu na niezbyt rozległe założenie.

Niestety nie jest znana jakiegokolwiek przybliżona data jego rozbiórki, ani np. szkody, jakie poniósł on podczas wojen polsko-krzyżackich. Podczas wojny trzynastoletniej mieszczanie rypińscy wynajęli oddział najemników z Mazowsza, którzy mieli miasta bronić. Być może w wyniku niezapłaconego żołdu najemnicy zrabowali miasto i mogli spalić lub wysadzić „Haus”. Może dzieła zniszczenia dopełnił potop szwedzki, podczas którego wiele okolicznych zamków zostało poważnie uszkodzonych lub częściowo rozebranych przez okupantów szwedzkich, którzy splądrowali i zniszczyli także liczne domy mieszczkańskie. Przypuszcza się, że zamek przestał istnieć już w trakcie wojny 13-letniej i został zniszczony przez krzyżaków jako zagrażający pograniczu ich państwa. Materiał mógł być wtórnie wykorzystany do naprawy lub wznoszenia nowych domów w Rypinie.

Po 1466 roku, kiedy ziemia chełmińska została inkorporowana do Korony, i nie było już z jej strony zagrożenia krzyżackiego, miasto zaczęło się szybko i pomyślnie rozwijać się jako ośrodek handlu i rzemiosła. Rypin jako jedno z głównych miast ziemi dobrzyńskiej był siedzibą starostów królewskich i miejscem sądów ziemskich. W okresie kolejnych wieków otrzymało szereg przywilejów królewskich.

Spokojny rozwój miasta został przerwany przez wojny szwedzko-polskie w XVII wieku. Szczególnie tragiczny był najazd z czasów wojny z Gustawem Adolfem z roku 1629, kiedy to Rypin został

bezprecedensowo zrujnowany. Dramat zniszczeń wojennych został pogłębiony przez wojnę północną w latach 1700-1721.

Po II rozbiórce Polski, w 1793 roku miasto znalazło się w granicach państwa pruskiego. Z tego okresu pochodzą próby pierwszej regulacji miasta pod względem charakteru zabudowy i siatki ulic miejskich. Przygraniczne położenie Rypina wykorzystali Prusacy do ulokowania w Rypinie Faktorii Solnej, która była niczym innym jak centrum logistycznym w handlu solą na tym obszarze państwa pruskiego.

Owa faktoria zlokalizowana była przy obecnej ulicy Piłsudskiego. A materialnym śladem po niej jest sztucznie wykonany nasyp ziemny przy tejże ulicy oraz budynek tzw. Starej Poczty będący siedzibą administracji Faktorii Solnej. W latach 1807- 1815 Rypin zostaje włączony do Księstwa Warszawskiego. Po kongresie wiedeńskim w 1815 roku – Rypin znajduje się w Królestwie Polskim, zależnym od Rosji. W okresie powstania listopadowego, w październiku 1831 roku, okolice Rypina były świadkiem przejścia granicy rosyjsko-pruskiej przez powstańczy korpus generała Macieja Rybińskiego i jego internowania przez władze pruskie. W Rypinie miała miejsce jedna z ostatnich porad wojennych sztabu armii powstańczej. Ponad 30 lat później mieszkańcy Rypina i okolic wzięli aktywny udział w kolejnym zrywie niepodległościowym – powstaniu styczniowym. W 1857 roku podczas szalejącego pożaru, została prawie doszczętnie zniszczona zabudowa miasta. Po tym wydarzeniu władze miasta decydują się wydać zakaz wznoszenia budynków drewnianych na obszarze centrum miasta i w obrębie głównych ulic miejskich.

Znaczny rozwój Rypina następuje od przełomu XIX i XX wieku. Wówczas złagodzenie kursu polityki carskiej uwalnia możliwości organizowania rozwoju Rypina jako miasta pogranicza. Okres I wojny światowej i okres międzywojenny to nabierający tempa proces rozwoju miasta. Budowa pierwszej elektrowni miejskiej w 1916 roku, budowa Budynku „Zgody” (lata 1913 - 1916 r.), nowa elektrownia (1925r.), Szpital Miejski (1923r.), Szkoła Podstawowa (1928r.), Starostwo Powiatowe (1925r.), Park Miejski (1925r.), włączenie obszaru ulicy Piaski do miasta (1922r.), doprowadzenie kolei do Rypina (1937r.) to przykłady na niezwykle dynamiczny rozwój Rypina.

Obecnie Rypin w swej historycznej części prezentuje walory architektury z przełomu XIX i XX wieku. W centralnej części rynku miasta stoi pamiątkowy głaz, ustawiony w 1991 roku, a na nim Posąg Św. Jana Chrzyciela z 2010 roku. Obelisk upamiętnia ważne wydarzenie historyczne dla Rypina – nadanie w 1345 roku praw miejskich, a pomnik prezentuje sylwetkę patrona miasta. U wylotu ul. Jana Pawła II, wychodzącej z rynku w kierunku pn.-zach. znajduje się kościół Trójcy Świętej wzniesiony w połowie XIV wieku, z fundacji Bolesława i Władysława, książąt dobrzyńskich. Kościół jest usytuowany na wzniesieniu stromo opadającym od strony zach. i pn. ku Rypienicy. Najcenniejszy zabytek miasta posiada bryłę gotycką, z przebudowanymi szczytami i kruchtami pd. i zach. w duchu neogotyku. Boczne ołtarze: pierwszy z obrazem św. Antoniego z Dzieciątkiem z początku XVIII wieku oraz drugi z obrazem Matki Boskiej Różańcowej z 1857 roku, pochodzące z I połowy XIX wieku, zostały przeniesione prawdopodobnie ze zlikwidowanego kościoła św. Ducha. Należy zwrócić uwagę na ambonę i chrzcielnicę, obie rokokowe, które powstały w 2 połowie XVIII wieku oraz interesujący krucyfiks rokokowy z połowy XVIII wieku. Na dawnym cmentarzu przykościelnym w narożniku pn.-zach. stoi dzwonnica neogotycka z 1925 roku, zaprojektowana przez warszawskiego architekta Piotra Palado. Kościół otacza parkan przebudowany w związku z inwestycją budowy dzwonnicy, z wkomponowanym od strony pn. fragmentem gotyckich murów miejskich z XIV wieku. Przy rogu ulic: Kościuszki i Lipnowskiej znajduje się kolejny obiekt sakralny miasta – zbór ewangelicko-augsburski, zbudowany w 1888 roku. Jest to budowla neogotycka, ceglana z wieżą, na której umieszczony był zegar z 1911 roku, obecnie zastąpiony nowoczesnym mechanizmem (oryginał praskiego zegara wieżowego z 1911 przechowywany jest na terenie parafii). We wnętrzu kościoła szczególną uwagę należy zwrócić na emporę, ambonę oraz tryptyk w ołtarzu. Wyposażenie wnętrza jest skromne. Wokół kościoła znajduje się ogrodzenie wraz bramą, pochodzące z przełomu XIX i XX wieku. Niedaleko kościoła, przy ul. Kościuszki 15 położony jest jeszcze jeden budynek powstały równoległe ze zbozem – jest to pastorówka.

Przy ul. Warszawskiej 20 usytuowany jest budynek Muzeum Ziemi Dobrzyńskiej. Budynek powstał w latach 1895-1897 z przeznaczeniem na szpital. W okresie międzywojennym w budynku znajdował się komisariat Policji Państwowej, a w okresie II wojny światowej stanowił siedzibę Selbstschutzu oraz Gestapo. Z powodu znęcania się, torturowania i uśmiercania zatrzymanych mieszkańców Rypina i okolic, głównie ziemian i inteligencji, nazwany po wojnie „Domem Kaźni”. W 1968 roku utworzono w budynku Regionalną Izbę Pamięci Narodowej oraz zawieszono pamiątkową tablicę związaną z martyrologią mieszkańców. W 1980 roku Izbę przekształcono w Muzeum Ziemi Dobrzyńskiej. Placówka muzealna eksponuje materiały archiwalne, zbiory sztuki użytkowej, medalierstwo oraz eksponaty przekazane przez mieszkańców miasta i okolic. Ponadto muzeum prezentuje 3 stałe wystawy związane z martyrologią ziemian i inteligencji, druga na temat szkolnictwa wiejskiego na ziemi dobrzyńskiej od XIX wieku do lat 70-tych XX wieku, trzecia na temat dziedzictwa archeologicznego starego Rypina.

Przed parkiem przy ul. Mławskiej w otoczeniu drzew wznosi się niewielka kaplica św. Barbary. Powstała w 1780 roku jako drewniana o konstrukcji na zrębowej (pierwsze wzmianki o świątyni w tym miejscu pochodzą z lat 20. wieku XVII). W trakcie ostatniego odnowienia ujawniła fragmenty istniejącej polichromii. Na uwagę zasługuje dach kapliczki, pokryty unikalnym gontem.

Fot. 4. Kaplica świętej Barbary, widok lata 70-te XX-wieku, ze zbiorów MZD

We współczesnym kościele Najświętszego Serca Pana Jezusa, który został wzniesiony w latach 1984-1990 przy ul. ks. A. Podlesia znajdują się witraże, które pod względem powierzchni, są jednymi z największych na świecie. Witraże przedstawiają „Ostatnią Wieczerzę”, „Sąd Ostateczny” i „Stworzenie Świata”, mniejsze zaś prezentują Stanisława Kostkę i Św. Jana Pawła II. Dzieło zostało wykonane przez artystów plastyków Elżbietę i Andrzeja Bednarskich z Rypina.

W bok od ul. Warszawskiej odchodzi ul. Spokojna, przy której na wysokości posesji nr 72, dawniej, był usytuowany cmentarz żydowski. W czasie II wojny światowej Niemcy istniejące tam macewy przeznaczili na utwardzenie drogi. Obecnie od 1991 roku funkcjonuje tam lapidarium z fragmentami macew, które udało się odnaleźć i uratować.

Fot. 5. Lapidarium przy Ulicy Spokojnej, dawny cmentarz Żydowski, foto Andrzej Szalkowski

5.2.2. Krajobraz kulturowy

Ochrona i rewitalizacja krajobrazu kulturowego Rypina ma polegać na pielęgnowaniu form stylowych lokalnego krajobrazu kulturowego. W praktyce ma to oznaczać posługiwanie się optymalnymi metodami rewitalizacji przedmiotów kultury i pielęgnacji obiektów zieleni tworzących krajobraz kulturowy. Krajobraz kulturowy jest wynikiem przekształcania krajobrazu naturalnego przez grupę kulturową i nakładania elementów kulturowych z różnych etapów dziejowych. Rypin i jego okolice przynależą geograficznie, historycznie i etnograficznie do Ziemi Dobrzyńskiej, czyli terenu odwiecznego pogranicza. Ciągłe zagrożenie wynarodowieniem, wpływy sposobu życia i kultury niemieckiej napierającej z Prus, przez setki lat były tu problemem. W etnografii polskiej funkcjonuje termin – określenie „Dobrzyniacy właściwi”, teren ich „występowania” sprowadza się w przybliżeniu do okolic Rypina. Z historią Rypina związane są liczne zabytki architektury oraz m.in. malarstwa, rzeźby i rzemiosła artystycznego. Niestety wiele z ich albo przepadło bezpowrotnie z mrokach dziejów, inne zaledwie wspomniane w źródłach nie pozwalają na pełniejsze ich przybliżenie. Wiele ciekawych obiektów najzwyczajniej zniszczono, zubażając bezpowrotnie krajobraz kulturowy miasta. Rabowali miasto krzyżacy, Szwedzi podczas potopu, wojska francuskie, rosyjskie oraz niemieckie podczas powstań i wojen. Z drugiej strony przez wieki dużą część Rypina tworzyły głównie drewniane domy zamieszkiwane przez ubogich mieszkańców, więc nie należy spodziewać się, by znajdowały się tam przedmioty o wysokiej artystycznej czy użytkowej wartości.

Krajobraz kulturowy to także przestrzeń przyrodnicza, która znajduje się w sferze oddziaływań człowieka przyjmuje formę kulturową, wyrażoną w postaci krajobrazu kulturowego. Krajobraz ten można rozumieć jako antropogenicznie ukształtowany fragment przestrzeni geograficznej, powstały w wyniku zespolenia oddziaływań środowiskowych i kulturowych, tworzących specyficzną strukturę, objawiającą się regionalną odrębnością, postrzeganą jako swoistą fizjonomię. Cechy środowiska fizyczno-geograficznego Rypina i okolic wynikają z budowy i historii geologicznej, ukształtowania rzeźby terenu, stosunków wodnych, klimatu i gleb, większej jednostki regionalnej, w której ten obszar się znajduje. W świetle podziału Polski na regiony fizyczno-geograficzne miasto Rypin położone jest w obrębie Pojezierza Dobrzyńskiego, nazywanego też, z punktu widzenia geomorfologicznego, Wysoczyzną Dobrzyńską. Jednostka ta ograniczona jest od zachodu i południa doliną dolnej Wisły z Kotlinami Toruńsko-Bydgoską i Płocką, od północy doliną Drwęcy, od północnego wschodu i wschodu Garbem Lubawskim i Równiną Urszulewską oraz od południowego wschodu Wzniesieniami Mławskimi.

Fot. 6. Rzeka Rypienica, Garbaty Mostek w Parku Miejskim, foto Maciej Bagiński, ze zbiorów MZD

Rzeźba terenu obszaru Rypina i okolic jest urozmaicona i cechuje się występowaniem form o różnej genezie. Podstawowymi jednostkami geomorfologicznymi są: wysoczyzna morenowa, rynna Rypienicy oraz równina sandrowa. Wysoczyzna morenowa, obejmująca przeważającą część tego obszaru, rozdzielona jest

przez rynną Rypienicy na dwie części: zachodnią i wschodnią. Różnią się one morfologią oraz położeniem wysokościowym. Fragment położony na zachód od rynny Rypienicy cechuje się występowaniem wysoczyzny morenowej płaskiej i falistej w kilku poziomach topograficznych (wysoczyznowych): 100–110, 110–120 i 120–135 m n.p.m. Wysoczyzna morenowa rozcięta jest przez liczne rynny subglacjalne. Są to formy o długości 4–14 km i głębokości 10–35 m, przeważnie wąskie (100–800 m) i kręte, z licznymi przewężeniami i rozszerzeniami oraz progami i przegłębieniami. Rynny subglacjalne zajęte są przez jeziora i równiny torfowe. W części zostały one wykorzystane i przekształcone przez rzeki. Do największych należą rynny Jeziora Kiełpińskiego, Jeziora Długie, Jezior Trąbińskiego i Czarownica, Jeziora Ostrowite, Jeziora Kleszczyńskiego oraz Jeziora Żalskiego Dużego. Charakterystycznym elementem rzeźby wysoczyzny morenowej są też zagłębienia powstałe po martwym lodzie. Najbardziej licznie formy te występują w okolicy Czyżewa, Balina i Kowalk. Dna zagłębień wytopiskowych zajęte są przez równiny torfowe.

Obszar Rypina i jego okolic został dość wcześnie, bo w XIV wieku, odlesiony. Obecnie na terenie miasta nie znajdują się żadne większe obszary zadrzewione poza parkami miejskimi. W najbliższej okolicy nieduże skupiska drzew są w Rusinowie i na Sikorach. Starodrzew reprezentowany w Rypinie to okazy dębu zlokalizowane przy Ulicy Piłsudskiego, park przy Zespole Szkół nr 1, Park Miejski przy ulicy E.Orzeszkowej.

Elementem krajobrazu kulturowego, niezwykle cennym dla miasta Rypina są również obiekty przyrodnicze.

Na terenie miasta znajdują się następujące pomniki przyrody objęte ochroną:

Lp.	Nazwa	Obwód [cm]	Wys. [m]	Opis lokalizacji	Forma własności, zarządca	Data ustanowienia	Obowiązująca podstawa prawna wraz z oznaczeniem miejsca ogłoszenia aktu prawnego	Opis
1	2	3	4	7	8	9	10	11
1	Dąb szypulkowy (Quercus robur)	302	23	dz. Nr 28/1/28/2 i 24/1 (pojedyncze drzewo rosnące na granicy 3 działek)	Gmina Miasta Rypin/Elżbieta i Andrzej Bednarscy ul. Piłsudskiego	20 grudnia 1988 r.	Uchwała Rady Miasta Rypin nr LVI/363/2018 z 3 września 2018 r. (Dz. Urz. Woj. Kuj-Pom. z 2018 r. poz. 4498)	wiek ok. 200 lat
2	Miłorząb dwukłapowy (Ginkgo biloba)	201	15	dz nr 24/5 (drzewo w ogrodzie przydomowym)	Jacek Jaroński ul. Piłsudskiego 33	20 grudnia 1988 r.		wiek ok. 150 lat
3	Surmia żółtokwiatowa (Catalpa ovata)	105	8	dz nr 58 (drzewo rosnące przy budynku apteki Pod Orłem)	Gmina Miasta Rypin	21 lutego 2000 r.		bd.
4	Surmia żółtokwiatowa (Catalpa ovata)	120	10	dz nr 58 (drzewo rosnące pomiędzy Placem Sienkiewicza a ul. Ks. Chojeckiego)	Gmina Miasta Rypin	21 lutego 2000 r.		bd.
5	Magnolia (Magnolia L.)	50	5,5	dz nr 913	„REMILEX” Międzyborów, Sade Budy ul. Długa 60	21 lutego 2000 r.		średnica korony ok. 4,5 m
6	Buk zwyczajny (Fagus sylvatica)	300	20	dz nr 291 (teren parku przyszkolnego)	Skarb Państwa - Powiat Rypiński, Trwały zarząd - Zespół Szkół Nr 1 w Rypinie ul. Kościuszki 51	21 lutego 2000 r.		bd.
7	Buk zwyczajny (Fagus sylvatica)	150	15	dz nr 291 (teren parku przyszkolnego)	Skarb Państwa - Powiat Rypiński, Trwały zarząd - Zespół Szkół Nr 1 w Rypinie ul. Kościuszki 51	21 lutego 2000 r.		bd.
8	Buk zwyczajny (Fagus sylvatica)	240	20	dz nr 291 (teren parku przyszkolnego)	Skarb Państwa - Powiat Rypiński, Trwały zarząd - Zespół Szkół Nr 1 w Rypinie ul. Kościuszki 51	21 lutego 2000 r.		bd.
9	Lipa drobnolistna (Tilia cordata)	301	b.d.	dz. nr 319/12	Parafia Ewangelicko-Augsburska w Rypinie	29 kwiecień 2020 r.	Uchwała nr XX/140/2020 Rady Miasta Rypin z 2 kwietnia 2020 r. (Dz. Urz. Woj. Kuj-Pom. z 2020 r. poz. 2063)	bd.

5.2.3. Zabytki nieruchome

Kościół Świętej Trójcy

Kościół św. Trójcy posiada typowy dla tej części Polski układ rozplanowania bryły i rzutu. Wzniesiony na planie prostokąta, z prosto zamkniętym prezbiterium należy do licznych kościołów mazowieckich posiadających właśnie takie rozplanowanie rzutu. Rozwiązanie to pochodzi zapewne z ziemi chełmińskiej gdzie taki kształt nadawano świątyniom na przełomie XIV i XV wieku. Typowym elementem tutejszych

świątyni jest szczyt rozczłonkowany filarkami i sterczynami. Między filarkami umieszczono ostrołukowe blendy, wysokie na całą wysokość szczytu, co jest charakterystyczną cechą szczytów powstających w XIV i XV wieku. Obecna bryła kościoła zachowała średniowieczny podstawowy układ jednakże przez stulecia została wzbogacona o szereg przybudówek i przeróbek związanych z licznymi zniszczeniami.

Opisując bryłę rypińskiej świątyni dokonuje się tak naprawdę opisu kościoła XIX-wiecznego, który został przekształcony w stosunku do pierwotnej budowli. Jest to bowiem świątynia gotycka, z neogotyckim szczytem zachodnim i takąż kruchtą południową. Kruchta zachodnia to budowla z początku XX wieku, północna to z kolei dzieło współczesne, powstałe dopiero w 1958 roku. Kościół orientowany, usytuowany na wzniesieniu opadającym stromo w stronę zachodnią i północną. Murowany z cegły układanej w wątku gotyckim, z widocznymi zendrówkowymi główkami. Szczyt neogotycki (zapewne wzorowany na oryginalnym poprzedniku), schodkowy, z ostrołukowymi blendami i sterczynami, z nadwieszoną wieżyczką na dzwonek sygnarkowy. Korpus kościoła kryty dachem siodłowym, nad kaplicą i zakrystiami dachy pulpitarne. Mury kościoła św. Trójcy w Rypinie charakteryzują się do dziś licznymi śladami znaków apotropaicznych, czego dowodem są choćby wyżłobione w cegle dołki, powstałe podczas krzesania „świętego ognia”.

Fot. 7. Kościół Świętej Trójcy, widok od strony ulicy Jana Pawła II, foto Maciej Bagiński, ze zbiorów MZD

Założony na planie prostokątnej sali, wewnątrz nakryte pozornym sklepieniem kolebkowym, w części zakrystii sklepienie kolebkowe, w kaplicy pozorne, zwierciadlane. Prezbiterium wydzielono wewnątrz łukiem tęczowym, na którym osadzono krucyfiks oraz dwoma ołtarzami bocznymi, które stanowiły podporę dla owego łuku. Portale w kruchtach gotyckie, wymurowane w czasie powstawania kościoła w średniowieczu, Kaplica Pana Jezusa otwarta do wnętrza półkolistą arkadą. Powstała zapewne z fundacji burmistrza rypińskiego Andrzeja Wyspicha, z wejściem do kościoła zamurowanym w XIX wieku. W narożu, między kaplicą a nawą, od strony zachodniej wieżyczka schodowa.

Wokoło kościoła założono cmentarz grzebalny, na którym składano ciała mieszkańców Rypina i okolic do 23 października 1815 roku (niektóre źródła podają, iż cmentarz przy Św. Duchu stał się już cmentarzem parafialnym w 1773 roku, co mogło by sugerować wcześniejsze zamknięcie cmentarza wokół Św. Trójcy). Część z nich, szczególnie zasłużonych dla Kościoła, trafiać musiała do krypt, kościelnych podziemi. Od końca XVII do początków XIX wieku, a więc do stworzenia nowoczesnych przepisów sanitarnych naliczono 300 pochówków w krypcie pod nawą. W 1700 roku w kaplicy św. Krzyża odbył się pochówek Tomasza Kowalkowskiego, którego złożono w specjalnej krypcie. Cześć zmarłych składana była w krypcie pod nawą kościoła (odnotowano ten fakt w 1725 roku). Pod ołtarzem znajdowało się jedno z bardziej prestiżowych miejsc pochówkowych (bliskość relikwii) – krypta rodziny Starorypińskich. Na cmentarzu odnotowywano nie tylko dzwonnice, ale i kostnice, która była miejscem godnego złożenia kości po wydobyciu ich z ziemi.

Świątynia spalona w 1395 i 1409 roku przez Krzyżaków, na początku XVII wieku zniszczona częściowo przez zawalenie się dachu, odbudowana została około 1606 roku staraniem miechowitów, którzy pełnili tu obowiązki proboszczowskie. Już w 1597 roku próbowano naprawiać, kościół, a szczególnie wspomniany dach, ale ze względu na jego ogólny zły stan techniczny, nie na wiele się to zdało. Zadaszenie ocalało na kaplicy św. Krzyża i tam w czasie remontu odprawiano nabożeństwa. W czasie tzw. pierwszego potopu szwedzkiego

ograbiono ją z naczyń liturgicznych i zapewne przynajmniej uszkodzono, ale stopień uszkodzeń nie jest znany. Z kolei drugi potop szwedzki doprowadził do gospodarczej ruiny także i parafię rypińską. Na początku XVIII wieku odnotowano uszkodzone organy, uszkodzenia zewnętrzne i wewnętrzne, cztery zdewastowane poważnie ołtarze. Wnętrze było niszczone przez warunki atmosferyczne, brakowało posadzki i dachu nad nawą główną. Dachówką pokryte było jedynie prezbiterium, drewnem nieznana bliżej kruchta. Nie było okien, z wyjątkiem jednego, i to w zakrystii, gdzie starano się zabezpieczyć komunikanty w złoczonej puszcze. W wiejskim stanie były też zabudowania plebańskie oraz kostnica. Kolejne wizytacje notują ciągle ten sam stan: „potrzebuje rozległej naprawy”. Dopiero pod koniec XVIII stulecia zabudowania plebańskie i sam kościół stopniowo naprawiano, ale niestety nie była to wystarczająca naprawa. Zdewastowana była kaplica św. Krzyża z znajdującym się tam obrazem Ukrzyżowanego w niewielkim ołtarzu.

W 1818 roku kościół był wyłączony z użytkowania ze względu na niebezpieczeństwo zawalenia. Decyzję tą podjęto po ustaleniach wizytacyjnych z 1817 roku, kiedy to wykazano katastrofalny stan większości drewnianych elementów konstrukcyjnych. Nie wiadomo jednak w jakim stopniu zniszczyli go żołnierze armii napoleońskiej, plądrujący całą okolice. Dopiero w 1821 roku przystąpiono do niezbędnych remontów, w 1839 roku otoczono nowym ogrodzeniem kościelny cmentarz. Niestety trzydzieści lat później odnotowano znowu zły stan budowli. Około 1840 roku przeprowadzono kolejny remont, w tym pomalowano wnętrze, naprawiono niezbyt okazałe ołtarze. W latach 60-tych XIX wieku kościół św. Trójcy był znowu w stosunkowo złym stanie technicznym. Na przełomie XIX i XX wieku w kościele odnotowano cztery konfesjonały. Szczęśliwie z przełomu XIX i XX wieku zachowały się neogotyckie stacje drogi krzyżowej, zakupione ok. 1904 roku za 555 rubli przez ks. Józefa Rościszewskiego.

Staraniem dziekana rypińskiego ks. Józefa Rościszewskiego w 1905 roku ponownie wyremontowano dach, posadzki, zakupiono dwa ołtarze boczne w miejsce dwóch zlikwidowanych: św. Antoniego i św. Anny. W ołtarzu św. Walentego umieszczono obraz św. Antoniego, w ołtarzu Matki Bożej Różańcowej obraz św. Anny. Pod chórem kaplicę św. Krzyża zamykała metalowa krata, a jej wnętrze zdobiły polichromowane wizerunki Zwiastowania, Zmartwychwstania i św. Antoniego.

Najbardziej reprezentatywna obecnie ozdoba kościoła to niezwykle bogata polichromia wnętrza. W okresie międzywojennym podjęto decyzję o odświeżeniu wnętrza i wykonaniu nowej spójnej dekoracji malarskiej. Najpierw zbudowano nowe sklepienie, które dopiero potem pokryto malowidłem. Autorem nowej polichromii w latach międzywojennych był prof. Władysław Drapiewski, który zrealizował swój projekt w roku 1932 za sumę 12 000 złotych nowoczesnymi, jak na owe czasy farbami mineralnymi Keima. Polichromia przedstawia ciekawe wizerunki tronującego Chrystusa i Marii oraz m.in. świętej Cecylii, św. Józefa czy św. Teresy z Avila. Elementem uzupełniającym całość kompozycji jest ornamentyka tworzona m.in. przez wpisane w stylizowane liście półpostaci kobiece. W stylizowane wici wpisane zostały też monogramy Chrystusa czy kotwice oraz przede wszystkim znaki zodiaku namalowane wzdłuż osi głównej kolebki sklepienia. Całość dopełniona została przez tekst prefacji SS. Trinitatis. W malowidle bez trudu można dostrzec nie tylko ornamentykę secesyjną, czy młodopolską, ale również Art deco. Pierwsze poważniejsze remonty świątyni po wojnie przeprowadzono w latach 50-tych, P. Domarat z Torunia wykonał konserwację polichromii W. Drapiewskiego. Stopniowo remontowano otoczenie kościoła i plebańię. W 1948 roku zakupiono nowe dzwony Tadeusz i Wincenty, w 1950 roku firma p. Biernackiego z Krakowa dokonała remontu organ, a w 1969 roku wzniesiono wydzielającą prezbiterium balustradę. Jeszcze w 1958 roku runął chór organowy, musiano więc wznieść nowy, tym razem z żelaza i betonu. Lico ozdobiono polichromią nawiązującą do polichromii nawy kościoła. Dalsze prace porządkowe przeprowadzono w latach 70-tych, kładąc nową posadzkę, przebudowując ołtarz główny i boczne, usunięto balustradę wydzielającą prezbiterium, w 1976 roku malarz Marian Gierszewski z Pelplina odnowił międzywojenne polichromie oraz zapewne ambonę. Dynamicznym inwestorem okazał się ks. Chojecki, który zakupił w 1979 roku nowe organy firmy Truszczyńscy, w kolejnych latach nowe zyrandole, okna przeszklono nowymi witrażami, położono nową boazerię w kościele.

Przed kościołem wzniesiono w latach 1925-1926 murowaną, neogotycką dzwonnice, która zastąpiła obiekt starszy, o konstrukcji drewnianej, obitej deskami. Jak pokazuje zachowana ikonografia, wcześniejsza od obecnej wieża, niezbyt wysoka i niezbyt smukła, wzniesiona została na planie kwadratu. Przykryto ją czterospadowym, ostrosłupowym dachem z chorągiewką z datą 1677.

Fot. 8. Stara drewniana dzwonnica przed Kościołem Świętej Trójcy, ze zbiorów MZD

Na nowej dzwonnicy zbudowanej za około 19 000 złotych, zrealizowanej według projektu Piotra Pallado, wykreślonego w 1925 roku, zawieszono dwa dzwony, które w 1943 roku okupanci zarekwirowali. Były to dzwony, odlane we wrocławskiej firmie Franciszka Bręgosza w 1922 roku. Pierwszy ważył około 500 kg, na jego płaszczu wykonany został napis „S. VALENTINE ORA PRO NOBIS”. Dzwon drugi o wadze 293 kg, poświęcony był, jak głosił napis na płaszczu, św. Antoniemu. Samej wieży nadano formę trójkondygnacyjnej budowli zbudowanej na planie kwadratu. W przyziemiu umieszczono otwór drzwiowy ujęty ostrołukowym portalem, lico części środkowej ozdobiono ostrołukową wnęką, przepartą dwoma otworami okiennymi. Dzwony umieszczono w zwieńczeniu, które nakryto czterospadowym dachem. Dzwonnica ta została wzniesiona na terenie średniowiecznego cmentarza grzebalnego, na którym chowano obywateli Rypina. Na początku XX wieku nowe ogrodzenie, i wstawiając w 1901 roku nową kutą bramę wejściową. Ostatnie pochówki na terenie przykościelnym miały miejsce jeszcze w XIX wieku, kiedy to w 1815 roku dokonano ostatnich pochówków.

Fot. 9. Widok od strony mostu na Rypienicy na Kościół Świętej Trójcy i Dzwonnicę, foto Maciej Bagiński, ze zbiorów MZD

Po 1773 roku utworzono kolejny cmentarz przy kościele św. Ducha, który jednak był zbyt mały jak na potrzeby rozwijającego się miasta. W 1875 roku zamknięto właśnie ten cmentarz i zakupiono teren pod nowy, przy drodze na Lipno, a około 1909 roku ks. Józef Rościszewski dokupił kolejną parcelę na cele grzebalne przy cmentarzu prawosławnym. W 1917 roku znowu zakupiono kolejną działkę, tym razem staraniem ks. Stanisława Gogolewskiego i otoczono murem po przeprowadzonych pracach porządkowych i niwelacyjnych. Koszty budowy ogrodzenia i niewielkiego domku dla stróża ponieśli R. Laudecki i A. Wasilewski. Po II wojnie światowej, w 1950 roku zbudowano na cmentarzu kaplicę, której pierwowzorem była kaplica z pobliskiego Ostrowitego. Pracami murarskimi Czesława Żołnowskiego kierował inżynier Mieczysław Ciepliński, w 1962 roku wnętrze przyozdobił polichromią. W niej spoczęły zwłoki ks. Gogolewskiego, który zmarł w rypińskim Domu Kaźni.

Fot. 10. Kaplica cmentarna według projektu inż. M.Cieplińskiego, widok z lat 90-tych

Kaplica św. Barbary

Kaplica św. Barbary to niewielki budynek zbudowany z bali sosnowych około 1780 roku, za bramą miejską, przy drodze na Mławę i Żuromin (ul. Mławska), w pobliżu drogi na Sierpc, na przedmieściu zwanym Iwanami, odnotowana w 1781 roku, jako pozbawiona wyposażenia. Miała być to przede wszystkim kaplica cmentarna (stąd wezwanie), zbudowana na terenie przysięgłego, nowego miejsca pochówkowego, na którym miano chować między innymi osoby zmarłe podczas epidemii cholery. Wokół kaplicy chowano jednak nieochrzczone dzieci, które jako pozbawione łaski musiały leć poza murami miasta.

Pierwsze wzmianki dotyczące kaplicy są o blisko sto lat wcześniejsze. Wtedy to, a dokładnie w 1694 roku odnotowano kaplicę św. Barbary jako budynek odbudowany przed kilkoma laty przez mieszczanina rypińskiego Zwierskiego. Może była to odbudowa po pożarze, albo jeszcze wcześniej po zniszczeniach pierwszego lub drugiego potopu szwedzkiego? W 1763 roku odnotowano ją jako będącą w dość dobrym stanie technicznym, z ołtarzem św. Barbary wewnątrz. Dopiero pod koniec XVIII stulecia kaplica wspomniana została przez wizytatora królewskiego jako opuszczona i nieużytkowana. Wszystkie wizytacje kościelne odbywające się w I połowie XIX wieku notują zupełnie już opuszczoną i tym samym zaniedbaną kaplicę.

Fot. 11. Kaplica Św. Barbary, widok od skrzyżowania ul. Mławskiej i 3-go maja, foto Maciej Bagiński, ze zbiorów MZD

Ze względu na nietrwały materiał, z którego została wzniesiona, z inicjatywy ks. Mazurkiewicza, około roku 1850, musiała zostać zbudowana na nowo. W 1908 z inicjatywy ks. kan. Mariana Witkowskiego poddano ją gruntownemu remontowi, zapewne dzięki wsparciu Jana Czachorowskiego. Na pewno zniszczeń przysporzyły operujące w mieście wojska napoleońskie, skoro jeszcze w 1817 roku wizytator dziekański odnotował budynek jako opustoszały. Wzniesiono go jako niewielką jednonawową kapliczką na podmurówce kamiennej, ze ścianami drewnianymi, o konstrukcji zrębowej. Wielopołaciowy dach pokryto gontem, na kalenicy wzniesiono wieżyczkę zwieńczoną daszkiem namiotowym. W 1908 roku kaplicę wyremontowano i wykonano nowe ogrodzenie.

We wnętrzu ustawiony został ołtarz z prostymi malowanymi wizerunkami św. Barbary oraz św. Rozalii, patronek dobrej śmierci (w tym dzieci) i ochrony przed zarazą. Jednak jak odnotowano, nie były to dzieła o wysokim poziomie artystycznym. W 1935 roku położono na kaplicy nowy dach, w 1936 roku pomalowano jej wnętrze. Rok przed wybuchem II wojny światowej zdążono jeszcze zbudować ogrodzenie wokół kaplicy, a już po jej zakończeniu prowadzono niezbędne remonty. Od 1953 roku kaplica pełniła funkcję punktu katechetycznego (po usunięciu religii ze szkół), a po utworzeniu parafii św. Stanisława Kostki była jej tymczasową świątynią. Później rolę tymczasowego kościoła przejęła kaplica postawiona na placu budowy nowego kościoła. W 1997 roku przystąpiono do prac konserwatorskich mających na celu ratowanie zabytkowej kaplicy. Pracami kierował ks. kan. Zdzisław Tucholski a po nim, od 2002 do 2003 roku ks. prałat Tadeusz Zaborny. Podczas przeprowadzania zabiegów konserwatorskich konserwator Piotr Jabłoński odsłonił malowidła przedstawiające św. Piotra i Pawła znajdujące się na ścianie ołtarzowej, pochodzące z ok. 1922 roku. Pod farbą znajduje się jeszcze malowidło Matki Boskiej.

Kościół św. Ducha (nieistniejący) i dawny cmentarz.

W 1941 roku okupant niemiecki rozebrał drewniany kościół św. Ducha wraz ze znajdującą się przy nim kaplicą grobową. Świątynię tą zbudowano krótko po połowie XIV wieku z inicjatywy dwóch zakonników o imionach Wolemar (Wollemar) i Piotr. Zlokalizowano go poza murami miejskimi w dzielnicy zwanej Piaski, realizując inwestycję po 1349 i uposażając dwa lata później. W związku z dużą odległością pomiędzy Starym a Nowym Rypinem utrudniała posługę miechowitów w nowym ośrodku miejskim. Powstała także potrzeba budowy nowego szpitala, ten w Starym Rypinie zaczął tracić na znaczeniu. W 1347 roku książę Władysław za pośrednictwem Elżbiety Węgierskiej starał się w Rzymie o przywileje dla Bożogrobców w Nowym Rypinie.

Właśnie w 1349 roku otrzymali oni ziemię pod Nowym Rypinem i mogli rozpocząć budowę szpitala. W 1352 roku zostali uposażeni dodatkowo w młyn wodny. Kościół ten pod koniec XVI wieku znajdował się w złym stanie technicznym, szczególnie jego posadzka. Nie najlepiej prezentowało się też wyposażenie, brakowało odpowiednich ornatów, brakowało ampulek i odpowiedniego kielicha. Podobnie jak kościół św. Trójcy padł ofiarą zniszczeń dokonanych przez Szwedów podczas pierwszego potopu szwedzkiego. Szkody poniósł zarówno sam kościół jak i szpital, będące jak to zazwyczaj bywało, niszczone z powodu swego zbyt bliskiego położenia względem murów miejskich. Zapewne wtedy kościół pozostawał w ruinie, a miechowici służyli jako proboszczowie w kościele św. Trójcy. Dopiero w II poł. XVII wieku zaczęto planować odbudowę świątyni. Dokonano tego około 1685 roku, wznosząc drewniany kościół z ceglana posadzką, na ścianach umieszczono malowane zacheuszki, wystawiono ołtarze, ambonę, w kopułce zawieszono dzwon. Niestety nie uporządkowano cmentarza, na który mieszczanie wyganiali bydło. Niestety kościół wkrótce spłonął.

Fot. 12. Kościół Świętego Ducha (po lewej) i murowana neogotycka Kaplica Podoskich (po prawej), widok z okresu międzywojennego, ze zbiorów MZD

Dnia 30 kwietnia 1715 roku konsekrowano następną świątynię zbudowaną tym razem przez ks. kan. Cyryla Lenarskiego. Konsekracji kościoła wraz z stojącą obok dzwonnica dokonał biskup płocki Ludwik Załuski. Wewnątrz ustawiono trzy ołtarze (św. Ducha, św. Józefa i św. Antoniego), podłogę prezbiterium ułożono z desek, w nawie z cegieł. W 1763 roku kościół odnotowano jako kryty drewnianymi dachówkami, z kopułką z zawieszonym wewnątrz dzwonem. W ołtarzu głównym, w części środkowej znalazło się malowane i częściowo złocone wyobrażenie Najświętszej Marii Panny, powyżej św. Jana Ewangelisty i św. Trójcy fundacji ks. Franciszka Narcyza Niklewicza. Drugim ołtarzem był ołtarz św. Antoniego Padewskiego oraz ołtarz św. Anny z wizerunkami NMP i Jezusa. Prócz tego wzniesiono niewielki chór (nie było na nim instrumentu organowego) oraz drewnianą ambonę. W zakrystii zanotowano obraz św. Katarzyny oraz krucyfiks. W 1777 roku świątynia została na nowo pokryta dranicami przez ks. kan. Kędzierskiego i ozdobiona małą wieżyczką pośrodku.

Wzniesiono kościół drewniany, o konstrukcji zrębowej, kryjąc ją dachem z okapem. Nad niższym w stosunku do nawy prezbiterium umieszczona została sygnaturka w formie niewielkiej, czterobocznej latarenki. Do wnętrza prowadziły dwa wejścia, jedno umieszczone w ścianie zachodniej nawy głównej, drugie od strony zakrystii. Na łuku tęczowym umieszona została Grupa Ukrzyżowania. Opis ten odpowiada świątyni zbudowanej na początku XIX wieku, bowiem jak już wiadomo, zarówno najstarsza świątynia drewniana jak i zbudowana w latach 1711-1713 spłonęła.

Pokryta gontem w 1815 roku świątynia zaważyła się niestety w 1823 roku. W tym samym jednak roku Rafał Wietrzykowski z zakonu Bożogrobców podjął się odbudowy kościoła, który po zakończeniu prac został poświęcony przez pomocniczego bp plockiego ks. Konstantego Plejewskiego. Do drewnianej nawy świątyni z dostawionym doń także drewnianym prezbiterium, prowadziło jedno wejście od frontu, drugie od szczytu zakrystii, którą wydzielono ścianą za ołtarzem głównym (zapewne była to ściana lektoryjna, a za ołtarzem, jak w wielu kościołach zakonnych istniało osobne lektorium). Na belce tęczowej ustawiono przeniesione z pierwszego kościoła (a więc zapewne jeszcze gotyckie w formie) rzeźby Ukrzyżowanego i Marii Magdaleny oraz zamieszczono inskrypcję informującą o jego poświęceniu w 1823 roku przez wspomnianego bp. Plejewskiego: „Ecclesiam hanc anno 1823 aedificatam de novo obtenta facultate et Rev. Constantino Plejewski Sufraganeo Nominato archidiacono et officiali Generali Plocenski benedixi die decima mensis Septembris anno ejusdem”.

Fot. 13. Widok od strony ulicy Kościuszki na dawny cmentarz, na pierwszym planie brama i ogrodzenie kute wykonane w rypińskiej kuźni Goślickich, lata 30-te, w tle pomnik upamiętniający Bożogrobców w Rypinie, z drewnianą płaskorzeźbą wykonaną przez Zbigniewa Grodzickiego z Sadłowa.

Okolo 1868 roku powstało ogrodzenie kościoła św. Ducha, cegły według tradycji lokalnej pochodziły z rozbiórki kościoła NMP i św. Piotra i Pawła w Starorypinie. Niestety badania nie potwierdziły tego, żeby mogły one pochodzić ze średniowiecznego kościoła. Cegły miały być swoistym zadośćuczynieniem za próbę budowy katakumby dla złożenia zwłok rodziców przez Michała Podoskiego, właściciela Rusinowa. Katakumba miała powstać przed kościołem św. Ducha, ale podczas jej budowy natrafiono na pochówki mieszczan i grób ks. M. Mazurkiewicza. Doszło do konfliktu, wynikiem czego Podoski wybudował katakumbę w zamian za rozbiórkową cegłą z kościoła w Starorypinie. Materiał musieli przywieźć sami mieszcianie. Pod koniec XIX wieku od strony frontowej staraniem rodziny Piwnickich dobudowano do korpusu murowaną, znacznie okazalszą od samej świątyni kaplicę o gotyckich cechach stylowych. Nowa budowla była wyższa, niż starszy kościółek. Budynek ten wzniesiony na planie prostokąta, oszkarpowano jednouskokowymi szkarpami, dwuspadowy dach, staraniem ks. kan. M. Witkowskiego, pokryto dachówką ceramiczną w latach 1908-1909. Żelazne okna przeszklono mlecznym szkłem, podłogę pokryto deskami. Wejście poprzedzone było niewielką kruchtą, z której można było wejść do podziemnej krypty. Przed wybuchem II wojny światowej zdążono jeszcze pomalować wnętrze kościoła. W latach 2015-2018 przeprowadzono remont parkanu i zbudowano kamienną Drogę Krzyżową.

Kościół Najświętszego Serca Pana Jezusa

Dnia 11 kwietnia 1982 roku biskup Bogdan Sikorski powołał w Rypinie parafię św. Stanisława Kostki, która objęła północno-wschodnią część miasta oraz m.in. miejscowości Bielawy, Godziszewy, Iwany, Kamionka, Marianki, Podole oraz Puszcze Miejską i Rządową. Parafia uzyskała na potrzeby budowy kościoła 17 000 000 złotych uzyskanych ze sprzedaży miastu Domu Katolickiego, dwa miliony przekazano na zakup kościoła w Michałkach.

Sercem erygowanej parafii była najpierw kaplica św. Barbary, potem niewielka, murowana budowla powstała na placu budowy nowego kościoła (powstała ona z prefabrykowanych elementów zakupionych w rypińskiej fabryce domów). Wkrótce wokoło kościoła wzniesiono osiedle bloków mieszkaniowych, zwiększając tym samym ilość członków parafii. Jej pierwszym proboszczem został 3 maja 1982 roku ks. dr Antoni Podleś, który w 1983 roku rozpoczął budowę świątyni. Rok później, 10 czerwca 1984 roku wmurowano

kamień węgielny pod budowę kościoła (poświęcony przez papieża Jana Pawła II), którą ukończono w 1990 roku.

Na wieży zwieszono dzwon „Jan Chrzyciel”, ważący 1483 kg, odlany w ludwisarni rodziny Felczyńskich z Przemyśla. Prócz tego na wieży zawisły dzwony „św. Stanisław Kostka” o wadze 803 kg i „Jan Paweł II”, ten ważący 444 kilogramy. Wszystkie trzy dzwony ufundowane zostały przez Jana Sternickiego, obywatela USA.

W ołtarzu głównym umieszczono relikwie św. Piusa X oraz Andrzeja Boboli. Świątynię zdobi największy w Europie witraż autorstwa Elżbiety i Andrzeja Bednarskich z Rypina. Przedstawia on Ukrzyżowanego Chrystusa oraz scenę Ostatniej Wieczerzy i podobnie jak znajdujący się w północnej nawie kościoła witraż przedstawiający Stworzenie Świata, liczy 212 m² powierzchni. Ten ostatni poświęcił 25 kwietnia 2005 roku biskup płocki Stanisław Wielgus. Świątynię zdobi też nieco mniejszy witraż Sądu Ostatecznego i dużo mniejsze z postaciami papieża Jana Pawła II oraz symbolicznie ukazaną postacią Ducha Świętego i witraż Św. Stanisława Kostki.

Kościół ewangelicki

W czasach rozwoju reformacji, w wieku XVI i XVII nie odnotowywano zbyt wielu zwolenników Nowej Ewangelii na terenie Rypina. W 1597 roku odnotowano tu zaledwie czterech innowierców. Mimo osłabienia morale wielu proboszczów, nie doszło do większych odstęp od ortodoksyjnej wiary, raczej stała się ona bardzo powierzchowna. Historia protestantyzmu w Rypinie sięga dopiero XVIII wieku, kiedy to do miasta i w jego bliższe i dalsze okolice zaczęli napływać osadnicy tegoż wyznania. Na początku tegoż stulecia, w 1725 roku wizytacje kościelne nie notowały na tym terenie ewangelików, ale już 1792 roku odnotowano ich już ponad 200. Według wizytacji kościelnych na spotkania modlitewne spotykali się w domach prywatnych, wspierani przez dziedziców urządzali swe własne cmentarze, nie uiszczali opłat na rzecz parafii św. Trójcy. W związku z wzrastającą liczbą ludności ewangelickiej zaczęły powstawać szkoły i kantoraty ewangelickie. Jedną z najwcześniejszych szkół była powołana w 1710 roku szkoła w Michałkach, gdzie w 1779 roku wybudowano drewniany, kryty strzechą kościół dla erygowanej w 1784 roku parafii. Parafia ta była kolebką parafii rypińskiej, początkowo obsługiwana była przez księży luterańskich z Torunia i Brodnicy. W 1840 roku planowano wybudowanie własnego kościoła na tzw. Piekielku w Rypinie, jednak władze ów projekt odrzuciły. Jednak w roku 1878 na zebraniu parafialnym podjęto decyzję o budowie w Rypinie własnego kościoła. Na ten cel zakupiono działkę na terenie tzw. Ogrodu Miechowitów (naprzeciw dawnego kościoła św. Ducha należącego do tego klasztoru). Dokonał tego Ferdynand Schramm, który za 1000 rubli (900 pochodziło ze składek) nabył prawie 6 mórg ziemi. Wybierano działkę zlokalizowaną na wzniesieniu, przy dzisiejszej ul. Kościuszki, naprzeciw kościoła św. Ducha. Projektując wysoką wieżę sprawiono, że kościół protestancki został bardzo mocno zaznaczony w pejzażu miasta, podobnie jak wzniesiona nieco później cerkiew, widoczna także z dalszej odległości. Do realizacji wybrano też projekt kościoła neogotyckiego, odwołując się nie tyle do dawnej, gotyckiej tradycji budownictwa sakralnego ale przede wszystkim do neogotyku jako niemieckiego stylu narodowego.

Fot. 14. Kościół ewangelicko-augsburski z 1888 roku, foto Maciej Bagiński ze zbiorów MZD

Powołano komitet budowy w osobach Pawła Senkpiela, wójta Osieka, właściciela młyna pod Rypinem Leopolda Dalliga, oraz ziemianina z Głowińska Dawida Blaschke. W budowę zaangażował się pastor Ernest Wilhelm Kattein, Jakub Kühn, wspomniany Ferdynand Schramm oraz Friedrich Rotzal. Dokupiono od Jana Cieżyńskiego jeszcze w 1884 roku za 640 rubli działkę z kuźnią, przylegającą do placu budowy kościoła. Dnia 31 maja 1882 roku położono kamień węgielny w fundamencie nowego kościoła a budowę ukończono 10 czerwca 1888 roku. Na uroczyste rozpoczęcie budowy zaproszono pastora H. Bartscha z Lipna i R. Zirkwitza z Włocławka.

Sam czas budowy kościoła upamiętniono tablicą, znajdującą się do dziś we wnętrzu, przy wejściu głównym. Nadzór nad realizacją inwestycji powierzono inżynierowi architektowi A. Lembke, prace budowlane wykonywał Karol Majewski z Brodnicy. Do 29 sierpnia 1883 roku ukończono wznoszenie murów. Ostatni etap – budowę dachów nad korpusem kościoła upamiętniły metalowe chorągiewki wieńczące wieżyczki boczne z datą „1884”. Uroczystej konsekracji świątyni, w obecności wielu zaproszonych pastrów, dokonał superintendent Woldemar von Ewerth, otwierając wiernym jej podwoje po 6 latach budowy. Neogotycką w stylu świątynię zbudowano z czerwonej, licowanej cegły. Projekt wykonał technik i mistrz mierniczy (geodeta) Stappelmann o wymiarach nawy 30 x 10 x 10 metrów. Żelazne kolumny empor, drzwi oraz ozdobne okucia zakupiono w toruńskiej firmie Drewitz za kwotę 8157 rubli. Uwagę zwracają klamki drzwi głównych z postacią anioła i napisami: „Wer dürstet der kommt” („Kto pragnie niech przyjdzie”) oraz „Friede Sei mit Eure” („Niech pokój będzie z Nami”). Wnętrze prezbiterium ozdobiła architektoniczna polichromia. W 1892 roku na wieży zawieszono dwa dzwony kupione za sumę 624 rubli i 90 kopiejek z ludwisarni w Węgrowie. Do dziś zachował się jeden z nich (drugi zapewne został skradziony w czasie I lub II wojny światowej, z przeznaczeniem na materiał wojenny), ufundowany przez gminę ewangelicką w Michałkach. Na płaszczu odlane zostały napisy „Kommt denn es ist alles bereit” oraz „Für die ev. luth. Kirche zu Rypin von der Gemeinde Michalki gestiftet 1890“ („Ufundowane przez gminę Michałki w 1890 roku dla ewangelicko-luterańskiego kościoła w Rypinie“).

W 1911 roku z Pragi sprowadzono nowy zegar wieżowy, za który 1000 rubli zapłacił fundator, Michael Wunsch z Trębina. Na emporze organowej zostały zainstalowane organy firmy „Gebrüder Walter” z Góry Śląskiej, o dwudziestu głosach, dwóch manuałach i jednym pedale, o mechanicznej trakturze gry i rejestrów. W 1911 roku wykonano nowe pokrycie dachu kościoła. W dniach 14-15 lipca 1929 uroczystość obchodzono rocznicę założenia parafii Rypin-Michałki. Wcześniej przeprowadzono remont wnętrza kościoła w Rypinie, a do Michałek zakupiono odlane w Gdańsku dzwony i zbudowano we wnętrzu emporę.

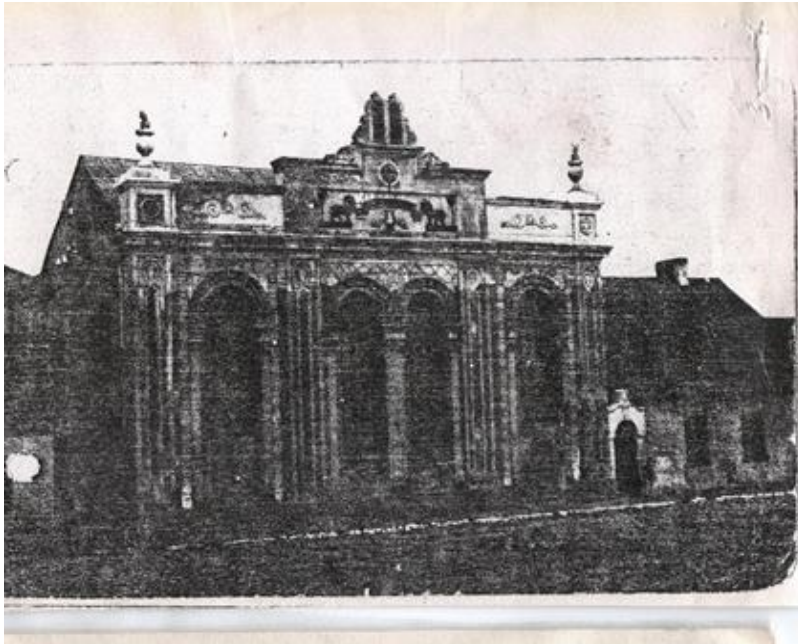
Wnętrze zdobiły polichromie (dziś dekorują one trzony kolumn empor, które pokryte są olejną marmoryzacją), przy łuku tęczowym zawieszono drewnianą, neogotycką kazalnicę z ozdobnym baldachimem. Baldachim ów ozdobiły głównie finezyjnie rzeźbione ornamenty neogotyckie. W prezbiterium, na dwustopniowym podwyższeniu został ustawiony ołtarz w formie prostopadłościennych mensy zdobionej na antepedium majuskułowymi literami: „A” i „Ω” oraz monogramem Chrystusa „XP” (gr. Hi, Ro). Na smukłej, snycersko opracowanej predelli ustawiono nastawę w formie tryptyku przedstawiającego sceny Narodzenia, Chrztu i Zmartwychwstania Pańskiego. Całość zwieńczyły ażurowe, trójkątne szczyty ze smukłymi kwiatonami i zdobione na krawędziach czołganką.

Po zakończeniu działań wojennych stan parafii rypińskiej, w wyniku emigracji niemieckojęzycznych parafian znacznie się zmniejszył. W latach 1945-1949 jej działalność została nawet zawieszona, obowiązki posługi duszpasterskiej przejęła parafia toruńska. Sam kościół przejęła w tym czasie parafia rzymsko-katolicka, która wykorzystywała go jako kościół szkolny. W 1949 roku staraniem toruńskiego pastora ks. Ryszarda Trenklera wznowiono działalność wspólnoty parafialnej, która na nabożeństwa zbierała się w sali konfirmacyjnej parafii, którą przekształcono w kaplicę. Wyposażono ją, staraniem ks. Trenklera, w stół ołtarzowy, ambonę, fisharmonię oraz obraz przedstawiający Chrystusa Zmartwychwstałego pełniący funkcję nastawy ołtarzowej.

W 1953 roku staraniem wspomnianego pastora parafia odzyskała ogród (użytkowany przez PGR) i przede wszystkim kościół, który został przez nią uporządkowany i wyposażony w niezbędne naczynia liturgiczne. W latach 1968-1973 parafię w Lipnie włączono do parafii w Rypinie. W 1971 roku parafia sprzedała miastu część ziemi, na której wzniesiono przedszkole. Staraniem parafian z Lipna, którzy przekazali 90 000 złotych, Roman Galiński z Włocławka, tamtejszy malarz przeprowadził konserwację (dokonując częściowego przemalowania) obrazów ołtarza oraz polichromii wnętrza. Nad ołtarzem namalował on otwartą księgę Pisma św. z napisem: „Wskaż mi Panie Drogę Twoją Psalm 86, 11a”. Nad Biblią umieścił on malowany krzyż i palącą się świecę. Przeprowadzono niezbędne prace murarskie, blacharskie i elektryczne. W 1992 roku dzięki pracy Ewalda Buchholtza z Niemiec, Henryka Czense z Brodnicy oraz Lilli Bartel oraz Waldemara Schiemanna, dokonano remontu zegara wieżowego. Jeszcze w 1998 roku firma malarska Adama Grzywacza z Brodnicy odnowiła wnętrze według kolorystycznego projektu Elżbiety i Andrzeja Bednarskich. Władze miasta Rypina sfinansowały iluminację kościoła.

Synagoga żydowska w Rypinie (nieistniejąca)

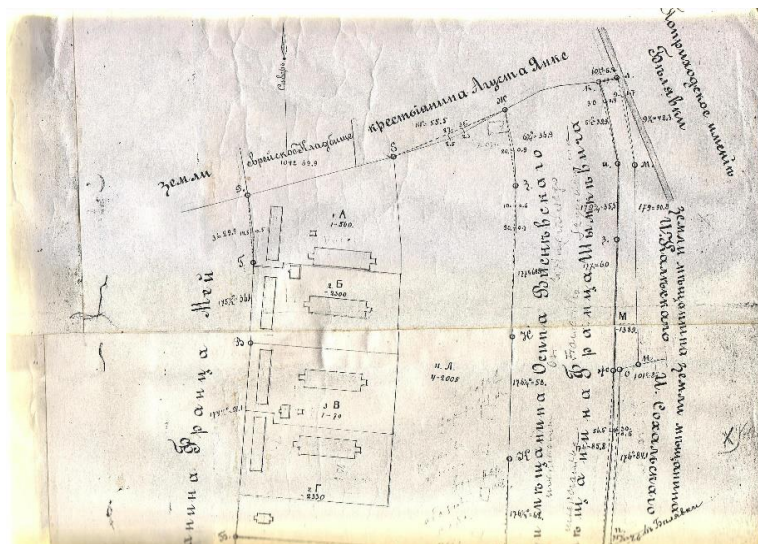
W Rypinie przy ulicy Targowej, Handlowej, obecnie 21 stycznia, musiała już istnieć wcześniejsza, starsza, możliwe, że pierwsza drewniana synagoga, skoro jest wymieniana w 1855 roku, a także już w roku 1859 na planie miasta zarysowana jest ulica Bożnicznaja, czyli prowadząca do Bożnicy-Synagogi. W 1900 roku w Rypinie wzniesiona została nowa okazała, secesyjna w stylu synagoga żydowska, która stanęła na działce przy ul. Targowej (21 stycznia). Dnia 27 września 1939 roku została niestety podpalona przez okupujących miasto Niemców, uczyniono to samo ze stojącym obok niej Bet-haMidraszem (szkoła, właściwie „dom nauki”, „dom poszukiwania”). Społeczność żydowska musiała zapłacić kontrybucję w wysokości 30 000 złotych, jako swoiste odszkodowanie za to, że sama podpaliła swoją synagogę (w czasie pożaru wojsko niemieckie otoczyło budynek i nie pozwoliło nikomu się do niego zbliżyć).

Fot. 15. Synagoga w Rypinie z 1900 roku, ze zbiorów MZD

Jak wynika z zachowanej ikonografii był to bardzo okazały budynek, którego czteroosiową fasadę dekorowały cztery pilastry, pomiędzy którymi umieszczone zostały wysokie okna zamknięte pełnymi arkadami. Całość zwieńczył ryzalitowo wysunięty szczyt. W jego polu znalazły się wizerunki dwóch lwów podtrzymujących wijącą się na końcach wstęgę, nad którą umieszczono Gwiazdę Dawida w okręgu. Na narożach budowli ustawiono plastyczne wazony. Do środka prowadziły wysokie, dwuskrzydłowe drzwi umieszczone z boku, po obu stronach fasady. We wnętrzu najważniejszym miejscem była bima z pulpitem do czytania i wykładu Tory. Za bimą, przy ścianie szczytowej, na podeście-podwyższeniu ustawiono ozdobną Aron ha-kodesz, szafę ołtarzową do przechowywania rodaju ze zwojami Tory. Dekorowało ją ozdobne zwieńczenie, w polu, którego umieszczono zwoje Tory ujęte zapewne przez dwa lwy. Poniżej zawieszono zapewne ozdobną tkaninę zw. parochet, przesłaniającą miejsce przechowywania świętych zwojów. Na podwyższenie prowadziły schody po lewej i prawej stronie podestu, pomiędzy schodami ustawiono świecznik-menorę. Nad bimą zawieszono drugi ozdobny świecznik. Ścianę po lewej i prawej stronie szafy ołtarzowej przepruto dwoma wąskimi, wysokimi, prostokątnymi oknami, które od góry zakończono okrągłymi okienkami zdobionymi, podobnie jak okno nad szafą witrażami z Gwiazdą Dawida. Identyczne pod względem formy i dekoracji okna wykonano na ścianach bocznych synagogi. Oświetlały one dwie, okazałe empory (z dekoracyjnymi medalionami) dla kobiet oraz znajdujące się pod nimi rzędy ławek. Dodatkowo światło dawały w razie konieczności lampy podwieszane do sufitu empor. Kilka ławek ustawiono bezpośrednio przed bimą. Drugą, skromniejszą synagogą była niewielka synagoga drewniana, wzniesiona przy ul. Tylnej.

Z żydowską gminą wyznaniową związane są aż trzy nekropolie (według spisu powszechnego z 1921 roku żydowskie pochodzenie zadeklarowało 2791 obywateli Rypina). Pierwszy, cmentarz służył gminie w okresie nowożytnym. Był on zlokalizowany na terenie obecnego parku Miejskiego, tzw. Kirkut, Herhuł. Zaznaczony został na planie regulacyjnym z 1799 roku. Kolejnym cmentarzem żydowskim był ten zlokalizowany wówczas zza koszarami rosyjskiego garnizonu, obecnie u zbiegu ulic 3-go maja, Lipowa i kolejne. Lokalizację dość dokładnie potwierdza plan koszar rosyjskich z 1895 roku.

Kopia planu koszar rosyjskich z 1895 roku w zbiorach MZD z zaznaczonym cmentarzem żydowskim

Na początku XIX wieku przy ul. Spokojnej powstał kolejny, trzeci już cmentarz (naprzeciw posesji nr 72). Lokalizację cmentarzy żydowskich ujawnia anonimowy, międzywojenny rysunek – plan miasta, który nie tylko pokazuje cmentarze żydowskie przy ul. Warszawskiej i w pobliżu elektrowni. Pokazuje on również miejsce, gdzie stały obydwie żydowskie synagogi oraz okazały wiatrak Bron(c)hardtów. Na początku II wojny światowej znajdujący się na nim płyty nagrobne zostały użyte przez nazistów z Selbstschutzu i Gestapo do utwardzenia drogi pomiędzy domem mieszkalnym a szklarnią, w gospodarstwie p. Łapkiewiczów. Była to inicjatywa ogrodnika powiatowego Otto Schepulla, który objął ich gospodarstwo. Po wojnie ocalałe macewy zabezpieczył miejscowy społecznik Jan Smoliński, który w 1989 roku wraz z Beniaminem Stenclem (dawnym mieszkańcem Rypina) przeprowadził inwentaryzację. Dziś przy ul. Spokojnej znajduje się lapidarium w formie niewielkiego placu, ujętego murem z bramą zdobioną gwiazdami Dawida, w który wmurowano fragmenty ocalałych nagrobków żydowskich.

Cerkwie w Rypinie (nieistniejące)

Po upadku powstania styczniowego rozpoczął się napływ Rosjan do Rypina. Pod koniec XIX wieku w mieście mieszkało około 1200 osób wyznania prawosławnego i około 2000 żołnierzy, którzy ćwiczyli na poligonach leżących w okolicy Rypina. W 1884 roku rozpoczęto starania o budowę koszar i cerkwi w Rypinie, która miała stać się nowym kościołem mieszkańców wyznania prawosławnego. Inicjatorem tego przedsięwzięcia był niejaki płk Chabrow. W. L. Pruszewicz ofiarował plac pod budowę o powierzchni 662 sążni kwadratowych (w zależności od przyjętej miary sążnia około 1182 m² lub 1204 m²). Jednak prace budowlane ruszyły efektywniej dopiero po 1892 roku, kiedy to naczelnik guberni płockiej I. A. Janowicz uzyskał 6000 rubli dotacji ze środków Cerkwi i Urzędu Celnego. Projekt budynku wykonał architekt guberni płockiej Józef Górski, a prace, rozpoczęte w sierpniu 1894 roku przez firmę W. Gardeja i A. Meszkowski nadzorował architekt nazwiskiem Czechowski. Uroczyste poświęcenie kamienia węgielnego miało miejsce dnia 2 czerwca 1895 roku, a rok później, 10 listopada 1896 roku dokonano uroczystego poświęcenia budowli. Niestety budynek ten, jako, że był zbudowany z drewna, padł ofiarą płomieni wzniesionych przez wojska niemieckie 27 września 1914 roku.

Fot. 16. Cerkiew Prawosławna w Rypinie, ze zbiorów MZD

W 1937 roku zburzona została druga z prawosławnych cerkwi, zbudowana w 1900 roku przez władze carskie na tzw. Wydmuchowie jako kościół parafii prawosławnej. Budowniczym był naczelnik powiatu rypińskiego. Cerkiew mogła pomieścić nawet 850 wiernych. Inwestycja ta pochłonęła kwotę 23 000 rubli, które wydatkowano na wzniesienie budynku na planie prostokąta, na cokole. Nad częścią ołtarzową wzniesiono okazałą, żebrowaną, ośmioboczną kopułą zwieńczoną cebulastą latarenką ze złotym krzyżem. Podstawę kopuły stanowił ośmioboczny cokół dekorowany niewielkimi oknami triforyjnymi. Nad wejściem wzniesiono smukłą dzwonnice, której podstawę stanowiły arkadowo zakończone okna. Bezpośrednio nad głównymi drzwiami wejściowymi, ujętymi dwiema masywnymi kolumnami, umieszczono obraz Matki Boskiej Częstochowskiej swoisty symbol ekumenizmu, dar autorstwa malarki Wysockiej. Okna boczne nawy i kopuły przeproto arkadowymi oknami ujętymi ozdobnymi opaskami. Każde wejście dekorowały ozdobne portale. Wnętrze ozdobił wykonany przez mistrza Bejma z Płocka dębowy, złożony ikonostas, za którego wykonanie zapłacono 950 rubli. Z kolei 575 rubli kosztowały ikony sprowadzone z zakładu „Sidorski i Spółka” z dalekiego Sankt Petersburga. W 1932 roku cerkiew ta służyła także parafii katolickiej św. Trójcy, której własny kościół był w tym czasie remontowany. Jak wynika z zachowanej ikonografii był to okazały budynek, wzniesiony na wzgórzu górującym nad dzisiejszym placem Sienkiewicza. Pierwotnie wzniesiony na odsłoniętym polu, potem otoczony parkiem, ze okazałymi schodami prowadzącymi przed drzwi główne.

Po opuszczeniu Rypina przez wojska rosyjskie cerkiew przestała być użytkowana. Od 1919 roku pełniła funkcję kościoła polskiego garnizonu, potem szkolnego. Władze miasta chciały przeznaczyć budynek na szkołę, teatr, dom ludowy lub bibliotekę. W 1930 roku ze względu na remont kościoła św. Trójcy przeniesiono tu życie parafialne. W 1935 roku informowano, że cerkiew jest już zrujnowana. Po rozbiórce w 1937 roku, na miejscu cerkwi powstało kino, które jednak nie zdążyło rozpocząć swej działalności do początku II wojny światowej. Cegły z rozebranej budowli posłużyły do budowy rzeźni miejskiej. Po II wojnie wzgórze cerkiewne zostało zniwelowane a na nowym miejscu wzniesiony został okazały budynek bankowy.

Dom Kaźni - Muzeum Ziemi Dobrzyńskiej w Rypinie

Budynek Muzeum Ziemi Dobrzyńskiej w Rypinie zlokalizowany jest w centrum miasta przy ulicy Warszawskiej 20 w odległości ok. 4 m od drogi wojewódzkiej Rypin – Sierpc. Jest to obiekt o konstrukcji murowanej, wolnostojący o wymiarach: 12,40 x 25,76 x 14,35 /m/. Pierwotnie jak i teraz jest to piętrowy neoklasycystyczny obiekt, z użytkowym poddaszem. Całość na wysokim gładkim cokole, piętra symbolicznie oddzielone gzymsami, okna oraz otwory drzwiowe ujęto obramowaniem z płaskich opasek. Elewację frontową zdobią boniowane pilastry. Nad wejściami zawieszono balkony na kutyh konsolach z metaloplastycznymi ażurowymi balustradami z ornamentem meandrowym. W latach 2002 – 2006 budynek został wyremontowany, rozbudowany, a następnie zaadoptowany na potrzeby muzeum oraz biblioteki miejskiej. Dla potrzeb Muzeum przeznaczono część południową, a dla biblioteki część północną budynku. Dostęp do obydwu części występuje od ulicy Warszawskiej (od frontu), jak również od tyłu budynku. Z tyłu znajduje się pochylnia z możliwością wjazdu dla osób niepełnosprawnych. Wjazd na plac wewnętrzny (dziejnieniec) bramą metalową, teren po bokach wydziela płot murowany z cegły pełnej. Plac wewnętrzny o nawierzchni utwardzonej z wydzielonymi miejscami parkingowymi dla samochodów osobowych.

Jak się okazało budowniczymi kamienicy przy Warszawskiej 20, wtedy ulicy Wydmuchowo, byli Franciszek i Eleonora Zaborni. Wspomniani na zakupionym w 1895 roku placu, fragmencie dawnego ogrodu Państwa Grzembkich, postawili jednopiętrowy budynek, podpiwniczony z poddaszem. Kamienica powstała między 1895 a 1897, gdyż już we wrześniu 1897 roku Franciszek Zaborny wynajął budynek jako lazaret 10 Samodzielnemu Korpusowi Rypińskiej Brygady Straży Pogranicznej. Trzeba pamiętać, że w owym czasie w Rypinie stacjonowało ponad tysiąc carskich żołnierzy, większość z 47 Pułku Dragonów Tatarskich, skoszarowanych na tzw. „Iwanach” (obecna ulica 3-go maja), gdzie obok cerkwi, koszar, łaźni mieli swój garnizonowy szpital. Korpus Straży Pogranicznej poszukiwał dla siebie odpowiedniego na lecznicę budynku. Pułkownik Władysław Hirszfild, komendant korpusu, stawiał przed wynajmującym cały szereg warunków jakie należało spełnić, w tym nawet koszty nowych inwestycji, jednak dawał w zamian szansę na całkiem spory dochód roczny. W pierwszym roku użytkowania miało być to 870, a już w następnych po 1000 rubli rocznie. Nowo wybudowaną kamienicę trzeba było dostosować i wyposażyć na potrzeby działalności lazaretu. Powstał składzik na brudną bieliznę, drewniana szopka i „trupiarnia” na dziedzińcu. Straż pograniczna wiązała się umową najmu na dwa lata, z możliwością przedłużenia o rok. Faktycznie lazaret korpusu pogranicza pozostał w tym miejscu aż do wybuchu I wojny światowej w 1914 roku. Budynek w tym czasie dwukrotnie zmienił właścicieli. Najpierw został odkupiony przez małżeństwo Toporowskich już w 1898 roku, którzy na jakiś czas przejęli sporą część usług leczniczych w mieście. Następnie tuż przed wybuchem I wojny światowej budynek nabył niejaki Rotman.

Początkowa faza I wojny światowej oznaczała przechodzenie Rypina z rąk do rąk. Obie walczące strony

potykały się o miasto do jesieni 1914 roku, kiedy to na kolejne cztery lata Rypinem zawładnęły wojska pruskie. W tym okresie w mieście działało kilka szpitali, także ten w budynku przy Wydmuchowo 20. Wszystkie obsługiwały rannych zwożonych tutaj specjalnymi konnymi sanitarkami ze znakiem Czerwonego Krzyża z okolicznych pól bitew. Do rypińskich szpitali trafiali ranni Niemieccy i Rosyjscy spod Mławy, Działdowa, a nawet spod Warszawy. W interesującym nas budynku posadowiono oddział chirurgiczny. Z powodu braku łóżek ranni leżeli na podłodze, na słomianej wyściółce. Nie było segregacji, wszyscy leżeli razem. Lekarzami byli Niemieccy wojskowi, obsługa była polska. Kamienica służyła jako szpital do 1915 roku, następnie na parterze zlokalizowano lecznicę, zaś na piętrze pokoje dla oficerów pruskich. Stąd też budynek pełnił do końca pierwszej wojny światowej funkcję koszar.

11 listopada 1918 roku w Rypinie członkowie Polskiej Organizacji Wojskowej przejęli władzę w mieście. Rychło zaczęły powstawać kolejne organa władzy, w tym policja, którą tworzył Ludwik Abczyński. Na siedzibę nowej Policji z czasem wybrano właśnie kamienicę przy ulicy Wydmuchowo 20. Wraz z końcem I wojny światowej zmniejszyła się liczba chorych, zwolnili się mieszkania pruskich oficerów. W całym dwudziestoleciu międzywojennym Policja Powiatowa mieściła się przy ulicy Wydmuchowo 20. Jak wynika z relacji starszych mieszkańców Rypina, w trakcie pacyfikowania zrewolucjonizowanych chłopów w czasie wojny polsko-bolszewickiej, budynek przy Warszawskiej 20 służył jako areszt i więzienie. Opierając się na tych słowach należy sądzić, iż już wówczas mogła połączyć się po raz pierwszy polska krew w murach omawianej kamienicy.

Decyzją Rady Miasta z 10 listopada 1925 roku zmieniono nazwę ulicy z Wydmuchowo na Warszawską. W interesującym nas budynku oprócz komisariatu Policji, mieściły się także mieszkania służbowe komendanta Franciszka Przymusińskiego, oraz jego zastępcy Mariana Welenca. W piwnicy od strony podwórza znajdowała się także mała piekarnia Żyda Hanzla.

Najczarniejszy okres w historii budynku muzeum przypada od września 1939 roku, kiedy wkrótce po wkroczeniu wojsk niemieckich do Rypina ustanowiono przy Warszawskiej 20 siedzibę Selbstschutz i Gestapo. W kazamatach byłego budynku Policji hitlerowscy oprawcy mordowali w ramach „Operacji Tanneberg” polską inteligencję, ziemian, księży, chłopów, robotników a także osoby narodowości żydowskiej. Budynek, jego otoczenie i to co się działo w piwnicach było pilnie strzeżone przez funkcjonariuszy hitlerowskich służb. W podziemiach katowano i mordowano polskich obywateli. Wywożono stąd po kilka transportów dziennie żywych i martwych więźniów. Ogółem przez budynek przewinęło się około 2500 aresztowanych. Ponad 1000 zakatowano na miejscu w piwnicznym korytarzu, resztę rozstrzelano w okolicznych lasach – rusińskim i skrwileńskim. Po rozwiązaniu Selbstschutz'u na przełomie 1939/1940 roku w budynku hitlerowcy zorganizowali kawiarnię lub restaurację, oprawców zaś wcielono do Wehrmachtu.

W trudnych latach powojennych z powodu braku lokali mieszkalnych w mieście w budynku przy Warszawskiej 20 zakwaterowano kilka rodzin. Pomieszczenia podzielono na mieszkania, w piwnicach znalazło się miejsce na składziki, spiżarki, na dziedzińcu pojawiły się stajenki, kurniki. Ktoś nawet chował sobie jakąś trzódkę. Pamięć o ofiarach zbrodni hitlerowskich była tak wielka, że do kamienicy na stałe przyłączyła wymowna nazwa „Dom Kaźni”.

Męczeńska śmierć mieszkańców miasta i okolic stała się determinantem do upamiętnienia tego miejsca. Działania Edwarda Koźmińskiego, Romana Piotrowskiego i członków Towarzystwa Miłośników Ziemi Rypińskiej doprowadziły 8 maja 1968 roku do otwarcia Regionalnej Izby Pamięci Narodowej. Stała wystawa w piwnicach „Domu Kaźni” prezentowała dwa działy: archeologii i martyrologii. Tuż obok w piwnicach znajdował się warsztat rypińskiego szklarza Wacława Dzięgielewskiego, byłego więźnia obozu Stutthof. Postać znana starszemu pokoleniu Rypiniaków, jako niezwykle gościnnego, często przerysowującego swoje historie. Dla młodszych - to on zachował i przekazał do rypińskiego muzeum prezentowany na wystawach pasiak obozowy.

Olbrzymie zainteresowanie Izłą Pamięci Narodowej spowodowało, iż w 1976 roku podjęto decyzję o utworzeniu Muzeum Ziemi Dobrzyńskiej w Rypinie jako filii Muzeum Ziemi Kujawskiej i Dobrzyńskiej we Włocławku. Dzięki wsparciu rypińskich przedsiębiorstw udało się przeprowadzić gruntowny remont adaptując budynek pod działalność muzealną. Przekazano dodatkowe pomieszczenia, które powiększyły powierzchnię wystawienniczą do 228 metrów kwadratowych. Od jesieni 1979 roku władze miejskie i partyjne starały się znaleźć możliwość wykwaterowania warsztatu szklarskiego Wacława Dzięgielewskiego z piwnic pod Domem Kaźni. Miało to powiększyć dodatkowo powierzchnię wystawienniczą, zwiększając przy tym komfort zwiedzania i bezpieczeństwo zabytków. Zarządzeniem Wojewody Włocławskiego w dniu 1 stycznia 1980 roku powołano rypińską filię Muzeum Ziemi Kujawskiej i Dobrzyńskiej we Włocławku. Muzeum Ziemi Dobrzyńskiej uruchomiono 22 lipca 1980 roku. Do tego momentu w budynku znajdowała się siedziba ZSL-go, usunięta wraz z podjętymi pracami adaptacyjnymi. Większość prac adaptacyjnych i remontowych w rypińskim muzeum realizowano w ramach czynu społecznego XXXV-lecia PRL.

Mimo starań ciągle sporą część budynku zajmowały mieszkania komunalne. Muzeum w Rypinie działało jako filia Muzeum Ziemi Kujawskiej i Dobrzyńskiej we Włocławku do roku 1991. Wówczas odłączona jednostka weszła w skład Rypińskiego Ośrodka Kultury z dyrektorem Andrzejem Korzeniewskim na czele. Decyzją władz miejskich w 1999 roku zrealizowano powtórny podział na trzy odrębne organizmy: Rypiński Dom Kultury, Muzeum Ziemi Dobrzyńskiej i Miejską Bibliotekę Publiczną.

Działania kolejnych władz o pozyskanie środków na remont były reakcją na pogarszający się stan budynku. W 1988 roku sprawa remontu kapitalnego budynku muzeum była już sprawą niezwykle pilną. Planowano zmodernizować i przeznaczyć na działalność kulturalną większą część obiektu, a do współfinansowania działalności muzeum w Rypinie miał włączyć się Wydział Kultury i Sztuki Urzędu Wojewódzkiego we Włocławku. Zmiany ustrojowe w Polsce nie tylko zniweczyły ówczesne plany, a wręcz zamroziły ewentualną ich realizację na kolejne 14 lat. Decyzją wojewódzkiego Konserwatora Zabytków z dnia 30.12.1995 roku budynek Domu Kaźni został wpisany do rejestru zabytków pod numerem 1995.12.30-A/713. Ostatecznie w 2002 roku wykwaterowano mieszkańców. Zasoby muzeum rypińskiego na czas remontu zdeponowano w Muzeum Ziemi Kujawskiej i Dobrzyńskiej we Włocławku. Remont trwał z przerwami od 2002 do 2007 roku i pochłonął ponad 1.500.000 zł - środków unijnych z programu ZPORR, funduszy rządowych i pieniędzy z budżetu miasta. Dzięki tej inicjatywie ostatecznie w budynku przy Warszawskiej 20 znalazły siedzibę Muzeum Ziemi Dobrzyńskiej (uruchomione 14.04.2007 r.) i Miejsko-Powiatowa Biblioteka Publiczna (uruchomiona 19.04.2007 r.).

Fot. 17. Dom Kaźni, obecnie Muzeum Ziemi Dobrzyńskiej w Rypinie, widok 2007 rok, foto Andrzej Szalkowski

Muzeum Ziemi Dobrzyńskiej w Rypinie od 1 stycznia 2008 roku działa na podstawie ustawy o muzeach i ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej jako samorządowa instytucja kultury. Swoje cele statutowe, a zatem trwałą ochronę dóbr kultury, pielęgnowanie, gromadzenie, konserwowanie i udostępnianie materialnych świadectw życia człowieka na Ziemi Dobrzyńskiej, kształtowanie wrażliwości poznawczej i estetycznej wśród zwiedzających realizuje poprzez działalność merytoryczną prowadzoną w budynku muzeum jak i na obszarze historycznej Ziemi Dobrzyńskiej.

Budynek „Zgoda”

Fot. 18. Budynek Zgoda, widok od strony Parku Miejskiego, widoczny obraz Matki Boskiej Częstochowskiej, foto Maciej Bagiński, ze zbiorów MZD

Ze względu na wyczerpanie się parceli miejskich w starej części miasta, jakie nastąpiło na przełomie XIX i XX wieku, rozpoczęto wykorzystywać przyległe obszary. Stąd szereg nowych i ciekawych w formie inwestycji z końca XIX wieku i początku XX. Pochodzące z tego okresu kamienice charakteryzują się przede wszystkim stylem historyzującym. Wiele z nich posiadało ozdobne balkony z kutymi finezyjnymi balustradami. Krawędzie elewacji frontowych ozdobiły boniowane pilastry, niektóre szczególnie okazałe - rustykalne, bądź płaskie. Kilkanaście kamienic otrzymało niezwykle ciekawa motywy ozdobne w postaci monogramów właścicieli lub dat wybudowania.

Jeden z najokazalszych obiektów w mieście, znajduje się przy Placu Sienkiewicza. Powstał w latach 1913-1916 z funduszy Rypińskiego Towarzystwa Kredytowego. Był siedzibą Banku Spółdzielczego Rypińskiego, który prowadził swoją placówkę handlową w postaci Hurtowni Spożywczej Zgoda. Budynek został wzniesiony na planie litery „L”, gdzie dominantą jest wieża na styku obu skrzydeł. Wieża postawiona na pełnej arkadzie, do której dostawione są dwa dwupiętrowe skrzydła. Wieża i skrzydła wieńczą dachy mansardowe z oknami. Skrzydła zakończone są dwoma ryzalitami, zwieńczonymi zbliżonymi do trójkąta szczytami z wolutami u podstawy.

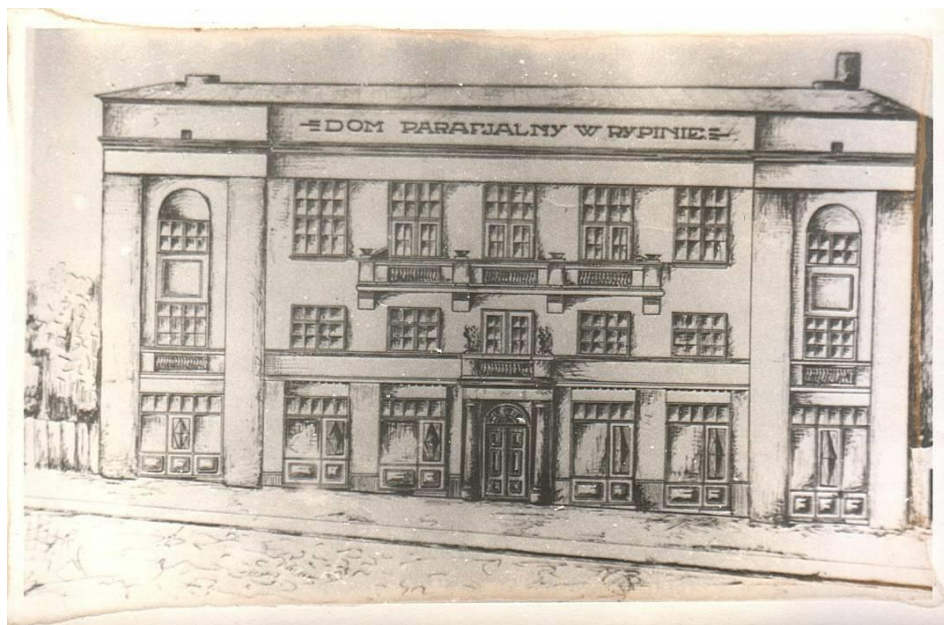
Frontowa elewacja boniowana rustykalnie. Frontowy parter został przepruty arkadami, dwiema po lewej stronie od drzwi głównych do budynku i jedną po stronie prawej. Dodatkowo symetrię wyrównuje arkada z podstawy wieży. W arkadach umieszczono witryny sklepowe. Nad arkadą ryzalitu głównego umieszczono balkon z tralkami betonowymi, rozpięty na konsolach. Ściany pięter przepruto wysokimi, sześcioczęściowymi oknami (I piętro) i biforiami (II piętro). Budynek ozdobiony jest dodatkowo dekoracjami w postaci twarzy kobiecych ujętych liśćmi dębu (szczyty ryzalitów bocznych) oraz putta dosiadającego kozła/barana (ryzalit wieży). Ciekawym elementem ozdobnym zgody jest obraz Matki Boskiej Częstochowskiej umieszczony w owalnej wnęcie od strony północnej na półkoliście wysuniętym fragmencie ściany wieży. Obecnie widnieje w tym miejscu kopia przedwojennego obrazu, kopia wykonana przez toruńskiego artystę Stanisława Lackowskiego.

Kamienica przy Kościuszki 2, Hotel Szczotkowskich z 1912 r.

Drugi po budynku „Zgody” pod względem okazałości obiekt w mieście to kamienica przy ulicy Kościuszki 2, dawny Hotel Polski państwa Szczotkowskich. Budynek z 1912 roku, zresztą data potwierdzona jest na na środku elewacji pomiędzy ryzalitami. Natomiast monogram właścicieli został ujęty podtrzymującymi go dwoma lwami. Obiekt dawniej pełnił funkcję hotelu, miejsca ważniejszych spotkań, rolę centrum życia organizacji pozarządowych, miejsca zebrań pełnił do momentu wybudowania Domu Katolickiego. Fasada tego niezwykłego dla Rypina obiektu łączy w sobie detale secesyjne i klasycystyczne zarazem. Na fasadę składają się - ryzalit środkowy z wejściem głównym, z dekoracyjnymi oknami zdobionymi relikami witraży. Lico parteru zdobi rustykalne boniowanie. Okna obu pięter zostały wpisane w pełne arkady, krawędziach zdobionych ząbkowaniem. Osie boczne budynku stanowią balkony oparte na kutyh konsolach, zdobione balustradą z orametem roślinnym.

Fot. 19. Kamienica przy Kościuszki 2, „Rypinianka” Dom Katolicki przy Kościuszki 10

Fot. 20. Elewacja frontowa Domu Katolickiego, pocztówka oparta na projekcie budynku, ze zbiorów MZD

Dnia 5 lipca 1930 roku rozpoczęto budowę Domu Katolickiego. Budynek o modernistycznej bryle, dwupiętrowy z bocznymi ryzalitami. Z dwoma balkonami, pierwszy na wysokości pierwszego piętra, węższy od drugiego, z betonową pełną balustradą. Drugi balkon na drugim piętrze, zdecydowanie szerszy z metalową balustradą. W budynku mieści się wykorzystywana od początku duża sala balowa, na parterze pierwotnie ulokowano warsztaty krawieckie i szewskie. W budynku funkcjonowała ochronka prowadzona przez siostry pasjonistki. W czasie okupacji siedziba NSDAP na powiat rypiński.

Fot. 21. Dawny Dom Katolicki, foto Jan Malec, ze zbiorów MZD

Stary Magistrat

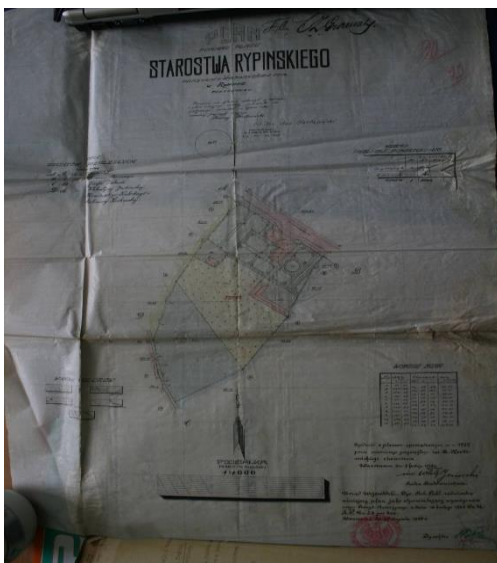
W roku 1917 Rada Miasta Rybina wywalczyła zgodę u władz pruskich na budowę pierwszej elektrowni miejskiej. W tym celu pobudowano parterowy budynek vis a vis kościoła Świętej Trójcy. Jednakże nie zaspokoiło to wszystkich potrzeb rozwijającego się miasta, ponadto praca lokomobil parowych napędzających prądnice stanowiła poważne zagrożenie dla sąsiednich budynków, stąd już w 1925 roku podjęto decyzję o budowie nowej elektrowni miejskiej. Opustoszały w ten sposób budynek zmodernizowano, podnosząc go o jedno piętro z prawie płaskim dachem, przeznaczając go na potrzeby Magistratu. Front budynku zyskał bardzo ozdobne wejście z podcieniem ujętym dwiema doryckimi kolumnami, z półkolistym portalem nad wejściem. Portal ujęty ozdobną opaską z centralnie umieszczonym herbem miejskim. Całość elewacji frontowej zdobi schodkowane zwieńczenie, a na jej szczycie kula. Całość budynku otrzymała podobne zdobienia w postaci gzymsów. Od wschodniej strony dobudowana klatka schodowa na piętro.

Fot. 22. Stary Magistrat, foto Maciej Bagiński ze zbiorów MZD

Budynek Starostwa (obecny Urząd Miejski)

Okazały budynek stawiany w okresie od 1925 do około 1930 roku, obecnie zajmowany pod siedzibę Urzędu Miejskiego. Dwupiętrowy budynek z okazałym mansardowym dachem zaprojektowany przez Marcina Heimana, architekta wicestarostę rypińskiego z okresu międzywojennego. Rzut budynku przypomina litere „L”, gdzie skrzydło frontowe zdecydowanie dominuje nad swego rodzaju przybudówką. Na dekorowanym szczycie znajduje się herb Miejski. Budynek wzniesiony na wysokim gładkim cokole z kondygnacjami wydzielonymi wąskimi gzymsami. Nad głównym wejściem umieszczono balkon na kutyh konsolkach z ozdobną ażurową balustradą. Od strony południowej w polu wieńczącym szczytowy ryzalit znajduje się data rozpoczęcia budowy „1925”. W 1965 roku rozbudowano obiekt o nowe skrzydło (dziś siedziba Starostwa Powiatowego Rypińskiego).

Fot. 23. Plan rozmieszczenia budynków Starostwa wraz z planem ogrodu, Archiwum Sądu Rejonowego w Rypinie, foto Andrzej Szalkowski

Fot. 24. Urząd Miejski w Rypinie, foto Maciej Bagiński, ze zbiorów MZD

Szpital Powiatowy (dawne koszary rosyjskie, następnie Szpital Świętego Marcina)

Spalone w październiku 1914 roku koszary rosyjskie po odzyskaniu niepodległości posłużyły za podstawę do budowy szpitala powiatowego. Prosta dwupiętrowa budowla zwrócona frontem do ulicy Mławskiej, zwieńczona mansardowym dachem. Pierwotnie wejście znajdowało się szczycie budynku zwieńczonym dekoracyjnym szczytem z malowaną datą 1925 rok. Piętra budynku wydzielono za pomocą gzymsów. Obecnie do budynku prowadzą drzwi od strony ulicy 3-go maja. Po wojnie wielokrotnie modernizowany i rozbudowywany.

Fot. 25. Szpital Sejmikowy, Świętego Marcina, uruchomiony w 1923 roku, ze zbiorów MZD

Fot. 26. Szpital, widok lata 60-te, widoczne baraki poniemieckie i dobudowane skrzydło szpitala, ze zbiorów MZD

Budownictwo drewniane Rypina

(Drewniany Dom przy ulicy Kościuszki 43)

W architekturze Rypina przez wieki dominowały budynki drewniane, z czasem, zwłaszcza pod wpływem funkcjonowania w Rypinie brygady straży pogranicznej rosyjskiej, także budowle murowane - drewniane. Jednakże najprawdopodobniej najstarszym zachowanym budynkiem mieszkalnych drewnianym jest obiekt ulokowany przy Kościuszki 31. Jest to przykład prostego domu o konstrukcji zrębowej, z podcieniem, oszalowanego. Ostatnio wymienione zostały okna na tzw. plastikowe co zdecydowanie popsuło estetykę budynku. Podcień ujęty dwoma kanelowanymi pilastrami.

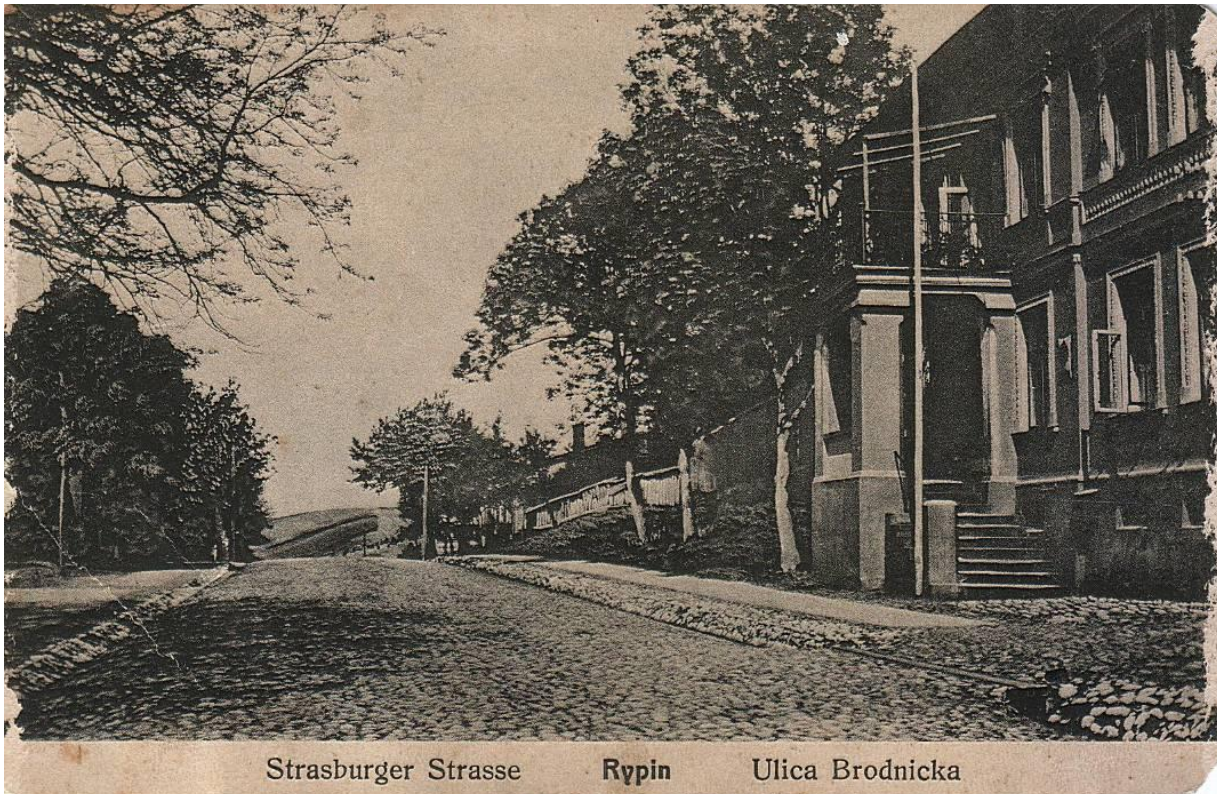
Fot. 27. Drewniany dom przy ulicy Kościuszki 31, z 1860 roku, foto Marek Kiedrowski

Fot. 28. Przykład drewnianego budynku przy ulicy Piłsudskiego 15, rozebrany

Stara Poczta, ul. Piłsudskiego 18

Najprawdopodobniej jeden z najstarszych murowanych obiektów w mieście. Zaznaczony już na planie pruskim z 1799 roku jako siedziba Pruskiej Faktorii Solnej - swoistego centrum logistycznego solą w państwie pruskim. Po pobycie wojsk napoleońskich w Rypinie przestał pełnić swoją pierwotną funkcję. Kolejno służył jako siedziba poczty. Obecnie pozbawiony swojej pierwotnej ozdobnej szaty w postaci gzymsów wydzielających piętra, opasek wokół okien i tralkowych balustrad oraz efektownego ganku. Prosta bryła budynku posadowiona na wysokim gładkim cokole.

Fot. 29. Stara Poczta, Piłsudskiego 18, ze zbiorów MZD

5.2.4. Zabytki ruchome

Zabytki ruchome, czyli rzeczy ruchome, ich części lub zespoły rzeczy ruchomych, znajdujące się obecnie na terenie Rypina znajdujące się w ewidencji konserwatora zabytków to przede wszystkim wyposażenie kościołów rypińskich - Świętej Trójcy, Świętej Barbary, Kaplicy Cmentarnej i Kościoła Ewangelickiego. Poza tym brak wiedzy na temat zbiorów znajdujących się w rękach prywatnych kolekcjonerów.

5.2.5. Zabytki archeologiczne

Zabytek archeologiczne to zabytki nieruchome, będące powierzchnią, podziemną lub podwodną pozostałością egzystencji i działalności człowieka, złożoną z nawarstwień kulturowych i znajdujących się w nich wytworów bądź ich śladów albo zabytki ruchome, będące tymi wytworami. Rypin w jego obecnych granicach administracyjnych nie doczekał się jeszcze poważnych interdyscyplinarnych badań archeologicznych. Poza nielicznymi nadzorami archeologicznymi wynikającymi z obowiązku narzuconego przez przepisy konserwatorskie na inwestorów. Skąpa wiedza na temat powyższych nadzorów archeologicznych dotyczy fragmentów ulicy Garncarskiej, Zduńskiej i zaplecza Kościoła Świętej Trójcy. Z tych miejsc pochodzą nieliczne obiekty takie jak gwoździe średniowieczne, grot bełtu od kuszy wałowej, fragmenty ceramiki średniowiecznej i bardzo cenny, bo prawie nieuszkodzony ceramiczny bukłak pielgrzymi z przełomu XIV i XV wieku znaleziony podczas prac przy ulicy Garncarskiej.

5.2.6. Zabytki w zbiorach muzealnych i innych

Malarstwo zgromadzone w Muzeum Ziemi Dobrzyńskiej w Rypinie to w przeważającej części malarstwo współczesne, artystów profesjonalnych (Stanisław Poznański, Aleksander Winnicki, Andrzej Gumiński

i innych), twórców nieprofesjonalnych (Eugeniusz Marzec, Wojciech Paliński, Hanna Rudnicka i inni). Dominujące techniki to olej na płótnie, akryl na płótnie. Przeciętne rozmiary – 50-60cm. Największy obiekt 120- 220.

Rzeźby Muzeum Ziemi Dobrzyńskiej w Rypinie – współczesne rzeźby twórców nieprofesjonalnych z okolic Rypina, ludowe, dewocyjne (Zbigniew Grodzicki, Wincenty Bernat, Stanisław Kuźmiński). Drewno lipowe, pojedyncze obiekty polichromowane. Wysokość między 40 a 80 cm. Waga do 10 kg.

Archiwalia, dokumenty przeważnie z XX wieku, okres międzywojenny, okupacja, lata powojenne, proveniencja Rypin i okolice. Papier, tektura, rękopisy, maszynopisy, druki ulotne, obwieszczenia. Rozmiary przeważnie format do wielkości A4.

Metale to w przeważającej mierze narzędzia i sprzęt gospodarstwa domowego, oraz srebra rosyjskie, angielskie, ryskie, polskie z XIX i XX wieku. Mosiądz, brąz, żelazo, stal, srebro, złoto.

Tkaniny – serwety, kilimy i narzuty, rękodzieło regionalne, oraz strój obozowy więźnia KL Stuthoff. Jedwab, wełna, len.

Numizmaty – monety obiegowe z XIX i XX wieku, przeważnie polskie, medale i odznaczenia przeważnie polskie z XX wieku, dodatkowo kolekcja medali okolicznościowych.

Meble – pojedynczy eksponat lustro eklektyczne typu tremo. Drewno sosna, fornirowane orzechem. Wysokość 230cm.

Grafika – kolekcja grafik autorstwa Bożeny i Juliana Giedychów. Papier, formaty A4.

5.2.7. Dziedzictwo niematerialne

W rozumieniu Konwencji UNESCO, której tekst został przyjęty na 32 sesji Konferencji Generalnej UNESCO w październiku 2003 r., dziedzictwo niematerialne to zwyczaje, przekazy ustne, wiedza i umiejętności oraz związane z nimi przedmioty i przestrzeń kulturowa, które są uznane za część własnego dziedzictwa przez daną wspólnotę, grupę lub jednostki.

Ten rodzaj dziedzictwa jest przekazywany z pokolenia na pokolenie i ustawicznie odtwarzany przez wspólnoty i grupy w relacji z ich środowiskiem, historią i stosunkiem do przyrody. Dla danej społeczności dziedzictwo niematerialne jest źródłem poczucia tożsamości i ciągłości.

Dziedzictwo niematerialne w rozumieniu wspomnianej wyżej Konwencji obejmuje:

- Tradycje i przekazy ustne, w tym język jako narzędzie przekazu
- Spektakle i widowiska
- Zwyczaje, obyczaje i obchody świąteczne
- Wiedzę o wszechświecie i przyrodzie oraz związane z nią praktyki
- Umiejętności związane z tradycyjnym rzemiosłem

Do czasu przyjęcia konwencji jedynym instrumentem normatywnym UNESCO w tej dziedzinie były „Zalecenia dotyczące ochrony kultury tradycyjnej i ludowej” z 1989 r. (Recommendation on the Safeguarding of Traditional Culture and Folklore/Recommandation sur la sauvegarde de la culture traditionnelle et populaire).

Dla Rypina na dziedzictwo niematerialne składa się niezwykle bogaty katalog zjawisk, które ciągle żywe są przejawem przywiązania do tradycji lokalnej. Zawsze zaznaczający się w historii kult świętych w tym Janów - Jana Chrzyciela, Jana Nepomucena, św. Walentego, św. Barbary - ostatnio znowu odżywa, czego przejawem jest ustanowienie przez Stolicę Apostolską w 2010 roku Jana Chrzyciela patronem Rypina. Ponadto anglosaski zwyczaj obchodzenia św. Walentego okazuje się mieć dużo starsze tradycje w Rypinie w parafii Świętej Trójcy.

Niewątpliwie determinantem kreowania obyczajowości religijnej w Rypinie jest bliskie sąsiedztwo z ośrodkami kultu przede wszystkim Maryjnego. Obory, Skępe, Trutowo, Osiek, a także Studzianka przyciągają od wieków rzesze pielgrzymów z Rypina. Stąd także zamiłowanie do przydrożnych kapliczek, w których dominuje motyw Matki Boskiej Skępskiej, gdzieś tam choć niezwykle rzadko piety Oborskiej, Chrystusa Frasobliwego. W ślad za tym wyposażenie w dewocjalia domostw mieszczan rypińskich - kiedyś bogatsze, teraz mniej.

Rypin i okolice przynależą geograficznie, historycznie i etnograficznie do Ziemi Dobrzyńskiej. Wiąże się to ze skomplikowaną i niestałą sytuacją polityczną tej ziemi. Od zawsze były to tereny pogranicza i ta „pograniczność” (jako przejściowość), odcisnęła swoje „piętno” w wielu aspektach jej historii i życia

codziennego. Ciągłe zagrożenie wynarodowieniem, wpływy sposobu życia i kultury niemieckiej napierającej z Prus, przez setki lat były tu problemem.

Społeczeństwem Ziemi Dobrzyńskiej, na sposób „ludoznawczy”- etnograficzny, zajęli się w połowie XIX w. prawie jednocześnie trzej badacze: Witold Szeliga (XIX w.), Oskar Kolberg (1814-1890) oraz Aleksander Petrow (ok. 1847 - po 1905). Oskar Kolberg, jak sam o tym wspomina, rozpoczął swoje badania terenowe już w 1854 r. Podobnie jak inni czyni to w kontekście z sąsiednimi regionami, zauważając tym samym „pograniczność” kultury Ziemi Dobrzyńskiej. Na podstawie też wyżej wskazanych badaczy uważa się Dobrzyńaków za odłam Mazurów, szczególnie tych z okolic Skępego, Bobrownik, Dobrzyń nad Wisłą i Lipna, ze „słabym odcieniem” Kujawiaków, szczególnie naprzeciw Włocławka (tj. od Szpetala na całym prawym Powiślu aż do Torunia). Ziemia Dobrzyńska zwana jest także Starym Mazowszem, stąd liczne powiązania i reminiscencje kultury mazowieckiej. Tylko lud części północnej aż po granice z ówczesnymi Prusami, to jest okolice Rypina po Dobrzyń nad Drwęcą i Kikół uważał się za „właściwych Dobrzyńaków”. Rozgraniczenie to sugeruje bliższą łączność etnograficzną tej części Ziemi Dobrzyńskiej z Ziemią Chełmińską.

Inne wczesne wiadomości historyczne dotyczące Ziemi Dobrzyńskiej, a w tym także i Ziemi Rypińskiej, takie jak prace „starożytników” typu W.H. Gawarecki, M. Baliński i T. Lipiński, oraz T. Świącicki, przynależą raczej do historiografii regionu, aczkolwiek można z nich wyłowić wiele interesujących szczegółów i spostrzeżeń przydatnych i dziś do opisu kultury ludowej przedstawianego przez nas regionu.

Podsumowując stan i perspektywy badawcze związane z kulturą ludową Ziemi Dobrzyńskiej, trzeba stwierdzić, iż wieloletnie zaniedbania zostały w dużej mierze w ostatnim trzystoletniu nadgonione, a istnienie czterech (Muzeum Ziemi Kujawskiej i Dobrzyńskiej we Włocławku, Muzeum Etnograficznego w Toruniu, Muzeum Ziemi Dobrzyńskiej Rypinie i Muzeum w Dobrzyń nad Wisłą) prężnych instytucji zajmujących się statutowo tym zagadnieniem pozwala z nadzieją oczekiwać dalszych badań i publikacji.

Ważnym, często najważniejszym uchwytnym wyznacznikiem etnograficznym jest specyficzny dla danego regionu strój ludowy. W Ziemi Dobrzyńskiej, a więc i okolicach Rypina, nie wykształcił się charakterystyczny, „rozpoznawalny” typ ludowego ubioru regionalnego. Przyczyny tego są zapewne złożone. Za główny powód takiego stanu rzeczy, wskazać należy wspomnianą wyżej „przejściowość” i pograniczność tego regionu. Na pewne cechy ubioru ludowego tych okolic wskazywali jednak XIX wieczni badacze i „obserwatorzy”. Ich świadectwa są obecnie dla nas bezcenne i stanowią „bazę” wyjściową do rozpoznania tego nie opracowanego jeszcze zagadnienia. Strój dobrzyński dość wcześnie bo już w latach siedemdziesiątych XIX wieku zanikł. Został wyparty przez strój mieszczkański, emanujący dość silnie od ośrodków miejskich takich jak Lipno, Rypin i Dobrzyń nad Wisłą na kulturę ludową wsi.

Wspomniane wyżej przemiany społeczne wsi dobrzyńskiej pociągały za sobą zmianę aspiracji warstwy chłopskiej, która szybko w sposobie bycia oraz ubierania, wzorowała się na modzie szlacheckiej i mieszczkańskiej. Proboszcz parafii w Dulsku ks. M. Smoleński w pracy „Cztery kościoły w Ziemi Dobrzyńskiej” (Lwów 1869) pisał o tutejszym ludzie, iż „Zamożniejsi na wzór szlachty i mieszczczan, biorą się do surdutów i niskich o szerokich skrzydłach kapeluszy.” Spostrzeżenie to powtarza także wcześniej dla Dobrzyńian z okolic Lipna „W ubiorze zapatruje się na panów i mieszczczan.” Zauważył to już Aleksander Petrow pisząc: „W wioskach sąsiadujących z miastami Rypinem, Dobrzyń nad Drwęcą, Lipnem, Dobrzyń nad Wisłą, wieśniacy noszą się, że tak powiem, z miejska po chłopsku; gdyż kupują jakie stare żołnierskie spodnie z wypustką czerwoną, lub ubiór po jakimś stangrecie, a gdy na to gdy przywdzieją palto wyszarżane, wyglądają wtedy jak strachy na wróble. Między zamożniejszymi chłopami wchodzi w modę ubrania z ciemnoszarczkowego sukna, w rodzaju czamarek, obszywane czarnym barankiem, z przodu zdobione szamerowaniem”. Także kobiety, co podkreślał wspomniany ks. Smoleński, próbowały nosić się po miejsku: „Kobiety również przywoicie się noszą. Przy zatrudnieniach domowych najczęściej okryte modrem z własnego przedziwa płótnem (nie umiając go same wyrabiać, przędzę oddają tkaczom Niemcom). Do kościoła i na zabawę ubierają się w różno-kolorowe z perkaliku, płócienka, flaneli i t.p. sukienki i kaftany. Na to w porze chłodnej zarzucają duże wełniane jaskrawo-kraciaste chustki. Dziewczęta zdobią zgrabnie uczesane głowy, w aksamitki i wieńce; mężatki w białe ze wstążkami i kwiatkami czepki, przepasane cienką jedwabną chustką. [...] Postępowsze wszakże zaczynają nosić okrycia damskie, zielone rękawiczki, parasolki i t. p.”

Kultura duchowa. Ośrodki kultowe.

Na wiele aspektów kultury ludowej Ziemi Dobrzyńskiej w tym samego Rypina, nie tylko w wymiarze duchowym, dominujący wpływ miały dwa silne ośrodki kultu religijnego znajdujące się na tym terenie. Mamy tu na myśli silny ośrodek pielgrzymkowy, jakim zwłaszcza po koronacji figury w połowie XVIII w. było Skępe z klasztorem OO. Bernardynów w Wymyślinie, skrywającym w swoich murach cudowny wizerunek (rzeźbę) Matki Boskiej Skępskiej, oraz klasztor Ojców Karmelitów w Oborach, z cudowną Pietą: Matką Bożą Bolesną.

Zarówno ta „Bolesna Patronka Ziemi Dobrzyńskiej”, jak i „Pani Mazowska i Kujaw”, jak tytułuje się Madonnę Skępską, miały i mają nadal wpływ na rzeźbę ludową. Religijność tutejszego ludu jakkolwiek żarliwa nie była jednak zanadto „dewocyjna”, co zauważył już Aleksander Petrow pisząc: „Pobożność cechuje lud dobrzyński, dalekim jednak jest od wszelkiego religijnego fanatyzmu”. Jak w innych częściach kraju, ożywienie religijne następowało tu przy okazji ważnych świąt kościelnych, odpustów i dni będących liturgicznym wspomnieniem najpopularniejszych świętych, szczególnie tych którzy odbierali cześć w okolicznych świątyniach pod ich wezwaniem. Doskonale dokumentuje to proboszcz z Dulaska, ks. Maciej Zagłoba Smoleński (1832-1899), historyk Kościoła i Ziemi Dobrzyńskiej w cennej monografii: „Cztery kościoły w ziemi Dobrzyńskiej (Obory, Ruże, Dulask, Dobrzyń n. Drwęcą)”, wydanej we Lwowie w 1869 r., pisząc: „...do Obór dążyły na dzień 16 lipca liczne kompanije z krzyżem, chorągwiemi i księdzem na czele, przy odgłosie pieśni na cześć N. Maryi Panny. W trzymilowym okręgu wszyscy prawie rzuciwszy swe zatrudnienia, poleciwszy opiece bożej swe zagrody, spieszyli do Obór, tam przystępowali do św. Sakramentów, wynurzali swe potrzeby bolesnej Matce Jezusowej, prosząc jej o pomoc, a później ze spokojnym sumieniem, swobodniejszą myślą, weselszem sercem, wracali pod własną strzechę”. Chociaż opis ten dotyczy bezpośrednio Obór, jest reprezentacyjny także dla innych ośrodków życia religijnego, o czym dowiadujemy się z dalszej części tegoż cytatu: „Od czasu kassacyi, dla braku spowiedników w Skempem, lud zaczyna garnąć się do Obór na Zielone Świątki i na Szkaplerz; głównie zaś w dzień Narodzenia N. M. Panny (8 września). Inne uroczystości, jak n. p. na ś. Józefa, Matkę Boską Bolesną, Wniebowzięcie, ś. Barbarę i t. p. mniej były uczęszczane, może dla przykrew pory i licznych odpustów w sąsiednich kościołach. Na dzień ś. Wojciecha lud gromadził się w Rypinie, na ś. Stanisława biskupa w Strzygach i Działyniu, na Wniebowstąpienie w Osieku, na ś. Teklę w Dulsku i Kikole, na śś. Piotra i Pawła w Rózu, na ś. Bartłomieja w Rogowie, najwięcej zaś w dni Zielonych Świątek w Skempem i niedalekiej Studziance”.

Ruch pielgrzymkowy, bogaty zwłaszcza po okresie koronacji figury, zapoczątkował rozwój pamiątkarstwa pielgrzymkowego. Ojcowie Bernardyni zadbali o to, by ze Skępego wierni wywozili różne dewocjonalia. Były to ulotne druki, metalowe statuetki, medaliki i plakietki, buteleczki do wody święconej, wszystkie z wizerunkiem Madonny Skępskiej, czasem z widokiem klasztoru. Najokazalszą i najbardziej „pożądaną” jednak pamiątką ze Skępego były przede wszystkim drewniane kopie „cudownej” figury. Popyt na rzeźby wyzwolił ogromny potencjał twórczy. Do tego stopnia, że nie tylko lokalni artyści i snycerze, czy obeznani z pracą w drewnie rzemieślnicy zaczęli wykonywać drewniane figurki, lecz co więcej, za dłuto, czy zwykły nożyk chwycyły osoby niezwiązane w żaden sposób z pracą w drewnie. Motywacje tego rzeźbiarskiego trudu były różne, zapewne także natury zarobkowej, ale też w licznych przypadkach taka eksplozja talentu wiązała się z uzewnętrznianiem uczuć religijnych, była rodzajem modlitwy, sposobem odradzania i utrwalania wspomnień odbytej pielgrzymki do sanktuarium w Skempem.

Drugim ośrodkiem kultu maryjnego w Ziemi Dobrzyńskiej, który w kulturze ludowej pozostawił jednakże znacznie mniej śladów jest sanktuarium w Oborach. Początki fundacji klasztoru i kościoła w Oborach (1605 r.), wiążą się z osobami ich właścicieli Łukasza i Anny Rudzowskich, którzy nie mając potomstwa, postanowili dziedzictwo swoje ofiarować na chwałę Bogu. Wybudowawszy na szczycie tutejszej góry, zwanej Grodziskiem, drewniany kościół i klasztor, sprowadzili dla jego obsługi Ojców Karmelitów z Bydgoszczy. Po pożarze w 1617 roku cały kompleks odbudowano ponownie przy wsparciu wdowy po fundatorze. Po jej śmierci zakonnicy zbudowali murowaną świątynię, którą w roku 1694 konsekrowano nadając jej wezwanie Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny. Rozbudowa murowanego kompleksu wraz z okazałą bramą trwała do połowy XVIII wieku. Przybywszy do Obór Ojcowie Karmelici przywieźli z sobą gotycką rzeźbę Piety z pierwszej połowy XV wieku. Rzeźba ta już w Bydgoszczy od 1581 roku słynęła nadzwyczajnymi łaskami. Po założeniu oborskiego klasztoru w 1617 roku Karmelici uznali, że należy ją zwrócić do macierzystego klasztoru w Bydgoszczy, co też uczynili. Jednakże, jak głosi podanie figura ta w niewyjaśniony sposób pojawiła się ponownie w Oborach. Zdarzyło się to wielokrotnie. Uznano to za znak, by pozostała ona tutaj na zawsze. Od 1627 roku Pieta jest na stałe w kościele w Oborach, a po wybudowaniu głównego barokowego ołtarza w 1696 roku umieszczono ją w specjalnej niszy. Od wieków Bolesna Patronka Ziemi Dobrzyńskiej otacza opieką tutejszy lud, co relacjonował, cytowany wcześniej pielgrzym (R. Filochowski): „...całe Rypińskie ma wielkie nabożeństwo do tutejszego obrazu i na uroczystości Matki Boskiej tłumnie się zgromadza [...] Lud chciwy zmiłowania Bożego ciągnie z najdalszych stron szczególnie na uroczystość Matki Boskiej Szkaplerznej. Spotkasz tu kurpiów z puszczy Ostrołęckiej, mazurów z Płockiego, kujawiaków z za Wisły, pielgrzymów z Prus i Warmji”. Sama postać Matki Boskiej Oborskiej Bolesnej jest jednak w zabytkowej rzeźbie z Ziemi Dobrzyńskiej, zjawiskiem wyjątkowym i odosobnionym. Dopiero, w czasach współczesnych, po koronacji cudownej Piety, temat ten zyskał większe zainteresowanie twórców ludowych.

Mieszkańcy Rypina i jego okolicy udawali się też do Osieka Wielkiego, gdzie już w XV wieku znajdował się bliżej nieokreślony wizerunek Najświętszej Maryi Panny, nazywany Matką Boską Łaskawą. Po jego zniszczeniu (koniec XVI lub początek XVII wieku) jego miejsce zajął obraz Św. Rodziny, który nadal nazywany jest, jak poprzedni. Liczne łaski, jakie tutaj otrzymywali wierni sprawiły, że obraz dekretem z 11 listopada 1691 roku został ogłoszony „cudownym”. Cytowany wcześniej ks. W. Załuski, proboszcz parafii w Osieku pod koniec XIX wieku tak pisał o tym miejscu: „...cała okolica rypińska ma szczególne nabożeństwo do M. Boskiej Osieckiej. Pielgrzymi spieszą na uroczystości Najświętszej Panny, do których przywiązane są odpusty zupełne na „Szkaplerz” i „Wniebowzięcie”. Po Skępem, Osiek Wielki śmiało można zaliczyć do najbardziej uprzywilejowanych miejsc na ziemi dobrzyńskiej słynących cudami”.

W niedalekiej Studziance (część wsi Kleszczyn) od XVI wieku wierni otaczali kultem obraz Najświętszej Rodziny. W tutejszym źródółku czerpali wodę, którą uważali za leczniczą, zwłaszcza od chorób oczu. Powszechnym zwyczajem było picie tej wody, obmywanie się nią, zanoszenie w specjalnych buteleczkach lub dzbanuszkach do domu, jako cudownego środka na różne dolegliwości. Jako ciekawostkę można podać, że gliniane dzbanuszki na „cudowną wodę” wykonywali przed I-wojną garncarze z warsztatu Ślążyńskich w Dobrzyniu n. Drwęcą sprzedając je właśnie w Studziankach. Liczne wota dziękczynne przynoszone tu na odpusty w Zielone Świątki i na św. Jakuba świadczą o popularności i „cudowności” tego miejsca.

Sztuka – rzeźba.

Pierwszy monografista Ziemi Dobrzyńskiej, Aleksander Petrow, czy podsumowujący dokonania XIX wiecznych historyków i folklorystów Oskar Kolberg, nie zajęli się, choćby zdawkowo, zagadnieniem sztuki ludowej interesującego nas terenu. Nie powinno to jednak dziwić, bowiem do początku XX wieku sztuka ludowa, zwłaszcza przedstawieniowa (rzeźba malarstwo) nie skupiała jeszcze uwagi badaczy. Jak ubolewała T. Karwicka, region ten także po II wojnie światowej, kiedy: „...plastyka ludowa całej Polski znalazła się w centrum zainteresowania i gdy na łamach czasopisma Polska Sztuka Ludowa, od 1946 r. ukazują się artykuły dotyczące sztuki ludowej różnych części kraju, można by się spodziewać, że i omawiany teren doczeka się swoich opracowań”, nie znalazł większego zainteresowania w tym względzie. Wynika to po części z tego, iż miejscowa sztuka nie odznaczała się jakąś uderzającą „oryginalnością”, a także z faktu nie rozpoznania tematu. Najwcześniej zajęto się jedynie rzeźbą ludową i to raczej współczesną, a to ze względu na oddziaływanie na te tereny silnego ośrodka sierpeckiego. Tak to w każdym razie trafnie podsumowała w 1980 r. wspomniana wyżej T. Karwicka, we wstępie do swojego artykułu wskazującego stan i potrzeby badań nad sztuką ludową Ziemi Dobrzyńskiej, artykułu, który jest uzupełnieniem do cennej pracy, jaką jest przytaczana już wielokrotnie, wydana w 1979 r., „Kultura ludowa ziemi dobrzyńskiej” jej autorstwa. Oprócz badań terenowych prowadzonych w latach 1971-76 przez tę badaczkę, reprezentującą toruński ośrodek badawczy, do dalszego rozpoznania tegoż zagadnienia przyczyniły się badania prowadzone od 1975 przez Muzeum Ziemi Kujawskiej i Dobrzyńskiej we Włocławku, a od 1980 przez powstałe w Rypinie Muzeum Ziemi Dobrzyńskiej. Zagadnienia dawnej rzeźby ludowej tego terenu nierozzerwalnie wiążą się z ośrodkami kultowymi, znajdującymi się na Ziemi Dobrzyńskiej.

Podstawowym przejawem lokalnej rzeźby sakralnej są przedstawienia Maryjne lokowane w kapliczkach. Zatem Podstawowa i najczęściej spotykana to postać Matki Boskiej Skępskiej, Matki Boskiej Żórawińskiej. W kapliczkach okolic Rypina umieszczano Madonny Żurawińskie, formalnie zbliżone do Madonn Skępskich, lecz związane z ośrodkiem kultowym w Żurawinie parafii Mochowo na Mazowszu Płockim.

Myśląc o współczesnej rzeźbie, należy wymienić grupę twórców zrzeszonych w Rypińskim Stowarzyszeniu Twórców Nieprofesjonalnych. Zbigniew Grodzicki (ur. 1953) z Sadłowa, zdolny artysta, i pedagog prowadzący terapię zajęciową z niepełnosprawnymi dziećmi w Sadłowie. Artysta całkowicie świadomy swoich wyborów twórczych, uczestnik plenerów rzeźbiarskich, którego prace wielokrotnie wystawiano w wielu miejscowościach kraju. W ankiecie personalnej podającej dziedzinę i charakter twórczości napisał „rzeźba m.in. ludowa”. Grodzicki, tak jak wielu dawnych, sprawnych w sztuce rzeźbienia rzemieślników jest w stanie wykonać każde zamówienie zadawalając gusty swoich klientów. Są w jego dorobku figury parkowe naturalnej wielkości i Madonny Skępskie o rozwiązaniach formalnych i artystycznym wyrażnie odmiennych od tych znanych z ludowych ich realizacji. Pośród tych indywidualnych i jakże różnorodnych prac, znajdują się też bożonarodzeniowe szopki, przemawiające prostotą oszczędnie rzeźbionych postaci, umieszczanych w topornych stajenkach krytych dwuspadowym daszkiem. Jedna z takich szopek jest w zbiorach włocławskiego muzeum. Zbigniew Grodzicki pozostawia swoje rzeźby w naturalnym kolorze drewna.

Drugim uzdolnionym artystą rypińskiego środowiska był Wincenty Bernat (ur. 1948 zm. 2011) mieszkający i tworzący w samym Rypinie. Wszystkie wolne chwile poświęcał rzeźbie mając na koncie wiele udanych realizacji. Podkreślał, że siłą twórczą czerpie z tradycji ludowej, a motywują go do pracy także wartości

religijne. Tworzył: „By odzwierciedlać prawdę życia. Jego symptomy. Radość, cierpienie, smutek”. W jego dorobku twórczym było sporo rzeźb o charakterze sakralnym, święci, przedstawienia Chrystusa, także jako płaskorzeźby w ikonografii Ecce Homo (w koronie cierniowej), były to anioły z charakterystycznymi „manierystycznymi”, wertykalnymi skrzydłami, jest też udana kopia dawnej rzeźby „Trójcy Świętej” z dobrzyńskiej kapliczki przydrożnej.

W Rypinie ostatni okres życia twórczego spędził malarz nieprofesjonalny Eugeniusz Marzec (1915-2006). Przybył do Rypina w 1985 roku jako znany już w środowisku twórców nieprofesjonalnych malarz. Tematyka jego prac była rozległa, przeplatała się w nich teraźniejszość z przeszłością i rzeczywistość z fantazją. Sporo miejsca zajmowała u niego tematyka religijna i sceny z obyczajowości i folkloru ludowego, które ujął w cyklach obrazów: przysłowia, święta religijne i legendy maryjne. Wiele prac poświęcił opisowi świata żydowskiego, który znalazł z autopsji, z dzieciństwa spędzonego na Kresach Wschodnich. Był także autorem rzeźb (np. kapela żydowska). Największą kolekcję jego prac z ostatniego okresu twórczości, w tym sporo rzeźb posiada Muzeum w Rypinie. Ponadto prace jego znajdują się w zbiorach muzeów w Toruniu, Wrocławiu, Włocławku i Zabrzu oraz w wielu kolekcjach prywatnych w kraju i za granicą.

Obok wyżej wymienionych należy wspomnieć o Stanisławie Kuźmińskim, z zawodu weterynarzem, który fachu rzeźbiarskiego uczył się od Wincentego Bernata. Jego rzeźba mimo, iż nacechowana znacznym prymitywizmem, z elementami bardziej historyzującymi niż ludowymi, jednak znajdowała uznanie wśród odbiorców. Do wyprowadzenia się w 2010 roku z Rypina do niedalekiego Płońska, tworzył na miejscu. Jego prace wystawiane były w Muzeum w Rypinie, we Włocławku, w Galerii Civitas Chrystiana w Rypinie. Uczestniczył w wielu akcjach artystycznych w województwie kujawsko-pomorskim.

Niezwykle ciekawe formy rzeźbiarskie, szczególnie sakralne reprezentuje Proboszcz Parafii Radziki - ks. Jacek Dudkiewicz. Jego prace zdobią w chwili obecnej przede wszystkim obejście plebanii i sąsiedztwo kościoła oraz Parafialną Izbę Pamięci. Ta ostatnia szczególnie cenna dla lokalnej społeczności, będąca także inicjatywą samego proboszcza.

Obok rzeźbiarzy na uwagę zasługuje grono twórców z zakresu malarstwa. Bardzo ożywiona środowisko, zwłaszcza ostatnio w ramach licznych plenerów artystycznych organizowanych wspólnie przez Gminę Wąpielsk i Muzeum w Rypinie. Wielu z malarzy już niestety odeszło, Henryk Dedoński, Jan Mikulski, czy inni. Natomiast niezwykle żywe jest obecne środowisko twórców.

Na uwagę zasługuje postać Włodzimierza Andrzeja Gajkowskiego. Maluje od 1978 roku, uczestniczył w wielu plenerach artystycznych i wystawach wojewódzkich, z tymże przede wszystkim zbiorowych. Pierwszej indywidualnej wystawy malarskiej doczekał się po ponad trzydziestu latach pracy twórczej. Zawsze wysoko oceniany. Dominuje u niego tematyka marynistyczna, przyroda, zwierzyzna.

Stanisław Wiśniewski, niezwykle zdolny i pracowity twórca. Założyciel i instruktor modelarni w Rypinie, którą prowadził od lat 60-tych. Następnie po kilkuletniej przerwie zainicjował działalność Rypińskiej Kuźni Talentów przy MZD w Rypinie. Technika dominująca to akryl na płótnie i suche pastele. Prace w rypińskim i włocławskim muzeum, ma za sobą liczne wystawy zbiorowe. Aktywny, mimo wieku animator kultury w Rypinie i okolicach.

Wojciech Paliński prowadzi swoją autorską pracownię artystyczną. Maluje od małych po duże obiekty. Techniki to olej na płótnie, akryl, pastele. Eksperymentuje z malowaniem szpachlą. Niezwykle zdolny twórca, celuje w krajobrazy, interesuje go dzika przyroda, czasem zmagą się z aktem.

Środowisko kobiet malujących w Rypinie jest reprezentowane przez Hannę Rudnicką, która po odejściu na emeryturę w 1996 roku zintensyfikowała swoją działalność twórczą. Jej obrazy znajdują się w kolekcji muzeum w Rypinie, oraz w kolekcjach prywatnych.

W środowisku kobiet malarek spotkać możemy także Teresę Góral, osobę niepełnosprawną, jednakże bardzo ambitną i niezwykle twórczą.

Młodsze grono malarek reprezentuje Jolanta Fabiszewska. Koncentruje się na malarstwie nowoczesnym, sięga po niekonwencjonalne tematy i techniki, interesuje się także fotografią i grafiką komputerową.

Do najtrwalszych i zarazem najdłużej działających form kultury w mieście jest niewątpliwie założona w 1883 roku i działająca do dziś orkiestra dęta Straży Pożarnej. Obsługiwała wszystkie miejskie uroczystości, państwowe i kościelne. Pierwszymi dyrygentami tejże orkiestry byli najprawdopodobniej miejscowi organiści. Od 1905 do 1947 roku nieprzerwanie (z wyłączeniem okresów wojen I i II) kapelmistrzem był Antoni Kant, który poniósł wielkie zasługi na niwie działalności artystycznej miasta.

Do dziś działa oparty na dawnych tradycjach chóru „Lutnia” chór nauczycielski „Belcanto”, uznany nie tylko w środowisku lokalnym, ale osiągający też spore sukcesy na estradach ogólnopolskich.

Lokalnym dobrem kulturalnym jest niewątpliwie także szereg instytucji kulturalnych prowadzonych przez samorząd miasta Rypin, jak i innych form kultury szerzonych przez organizacje pozarządowe: Miejsko-Powiatowa Biblioteka Publiczna (założona w 1945 roku), Muzeum Ziemi Dobrzyńskiej (założone w 1980 roku, wyrosłe na osiągnięciach Regionalnej Izby Pamięci założonej w 1968 r.), Rypińskie Dom Kultury (kontynuujący tradycje Domu Kultury założonego w 1956 roku) wraz z Kinem Bałtyk, Ośrodek Kultury Dobrzyńskiej Civitas Christiana im. Jerzego Pietrkiewicza.

5.3. Zabytki objęte prawnymi formami ochrony

Ustawa o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami przewiduje (art.7) następujące formy ochrony zabytków:

- 1) wpis do rejestru zabytków,
- 2) wpis na Listę Skarbów Dziedzictwa
- 3) uznanie za pomnik historii,
- 4) utworzenie parku kulturowego,
- 5) ustalenie ochrony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego albo w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, decyzji o warunkach zabudowy, decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej lub decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji w zakresie lotniska użytku publicznego.

5.3.1. Wpis do rejestru zabytków

Zabytki o szczególnej wartości są objęte ochroną za pomocą wpisu do rejestru zabytków.

Rejestr zabytków znajdujących się na terenie danego województwa prowadzi wojewódzki konserwator zabytków (art. 8 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami). Wpisywanie zabytków do rejestru odbywa się z urzędu z inicjatywy konserwatora zabytków, bądź na wniosek właściciela zabytku nieruchomego lub użytkownika wieczystego gruntu, na którym znajduje się zabytek.

Na terenie miasta Rypina do rejestru zabytków nieruchomych wpisanych jest na podstawie decyzji konserwatora zabytków 6 obiektów zabytkowych, w tym 1 zabytkowy układ urbanistyczny, wyszczególnionych w załączniku nr 1.

Historyczne założenie urbanistyczne miasta (nr rej. A/1475)

Strefą ochrony objęto tutaj obszar historycznego układu przestrzennego o najbardziej wartościowej strukturze urbanistycznej, historycznej i architektonicznej, wyróżniającej się ilością i jakością zachowanej tradycji, trwałości zjawisk i procesów kulturowych oraz przetrwaniem istotnych, reliktowych obiektów charakterystycznych dla Rypina.

Celem ochrony jest utrzymanie ustalonych elementów istniejących oraz ograniczenie swobody kształtowania elementów nowych. Instrumentem realizacji powyższych zasad są ustalenia planów zagospodarowania przestrzennego zawierające szczegółowe wytyczne konserwatorskie oraz wymóg udziału służb konserwatorskich w postępowaniu lokalizacyjnym.

Granice obszaru objętego ochroną wyznacza: od zachodu i północy rzeka Rypienica; od północy i wschodu za ul. Gdańską podnóże skarpy kościelnej i ul. Tylnej (obecnie Ks. Chojeckiego) do ul. Garncarskiej, odcinek ul. Garncarskiej, łagodny łuk w kierunku południowym przebiegający głębokością działek do Palcu Sienkiewicza i od południa zaplecze działek przy ul. Orzeszkowej do rzeki Rypienicy.

Kościół parafialny rzymskokatolicki pw. Św. Trójcy ul. Jana Pawła II (nr rej. A/460)

Pierwsze założenie z 1355 r., wielokrotnie remontowany m.in. w 1821, 1825 i 1840 r. regotyżowany w 1865 r. i 1905 r. ceglany, gotycki, na planie wydłużonego prostokąta.

Kaplica drewniana pw. św. Barbary ul. Mławska (nr rej. A/417)

Pierwotna z 1780 r. drewniana na podmurówce z kamienia, dwukrotnie remontowana (1850, 1908).

Budynek młyna zbożowego Mławska 27 (nr rej. A/498)

Budynek z 1900 r., murowany z cegły pełnej, otynkowany na planie prostokąta.

Budynek „Dom Kaźni” ob. Muzeum Ziemi Dobrzyńskiej ul. Warszawska 20 (nr rej. A/713)

Budynek wybudowany w latach 1895-1897 prawdopodobnie na cele publiczne, w okresie okupacji siedziba „Setlbtschutzu”, gdzie więziono i mordowano Polaków. Elewacja frontowa o neoklasycystycznym wystroju (boniowanie, pilastry, profilowane gzymsy, opaski okienne i kute balkony z ornamentem meandrowym).

Zespół kościoła ewangelicko-augsburskiego ul. Kościuszki 15(nr rej. A/1677/1-4)

Zespół składa się z: kościoła ewangelicko – augsburskiego, pastorówki, ogrodzenia z bramą i historycznej parceli kościelnej ob. dz. nr 313/12 i 313/11.

Budynek kościoła ewangelicko-augsburski powstał w latach 1882-1888 w stylu neogotyckim. Addycyjna bryła budynku wzniesiona z czerwonej cegły jest złożona z prostopadłościanu nawy nakrytej dwuspadowym dachem z wtopionym w nią wieżą nakrytą wysoką iglicą. Od zachodu do korpusu nawowego dostawione są osobne bryły niższego prezbiterium, zakrystii i przedsionka.

Budynek pastorówki wzniesiony w latach 1901-1902 to budynek murowany jednokondygnacyjny z poddaszem w trakcie frontowym o skromnych cechach neoklasycystycznych. Spośród elewacji pastorówki tylko elewacja frontowa (od ul. Kościuszki) posiada cechy stylowe.

Historyczne murowane ogrodzenie powstało około 1908 r. Obecnie istniejące ogrodzenie jest wynikiem przeprowadzonej pod nadzorem konserwatorskim przebudowy i renowacji historycznego ogrodzenia związanej z planowaną przebudową skrzyżowania dróg wojewódzkich ul. Kościuszki i ul. Lipnowskiej.

5.3.2. Pomniki historii

Zabytki nieruchome wpisane do rejestru lub parki kulturowe o wybitnej wartości dla kultury mogą zostać uznane przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, w drodze rozporządzenia, za pomnik historii. Na terenie miasta Rypina nie ma obiektów uznanych za pomniki historii.

5.3.3. Parki kulturowe

Park kulturowy może zostać utworzony przez radę gminy, po zasięgnięciu opinii wojewódzkiego konserwatora zabytków. Celem utworzenia parku kulturowego jest ochrona krajobrazu kulturowego oraz zachowanie wyróżniających się krajobrazowo terenów z zabytkami nieruchomymi charakterystycznymi dla miejscowej tradycji budowlanej i osadniczej. Na terenie miasta Rypina nie utworzono parków kulturowych.

5.3.4. Ustalenie ochrony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego albo w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, decyzji o warunkach zabudowy, decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej lub decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji w zakresie lotniska użytku publicznego.

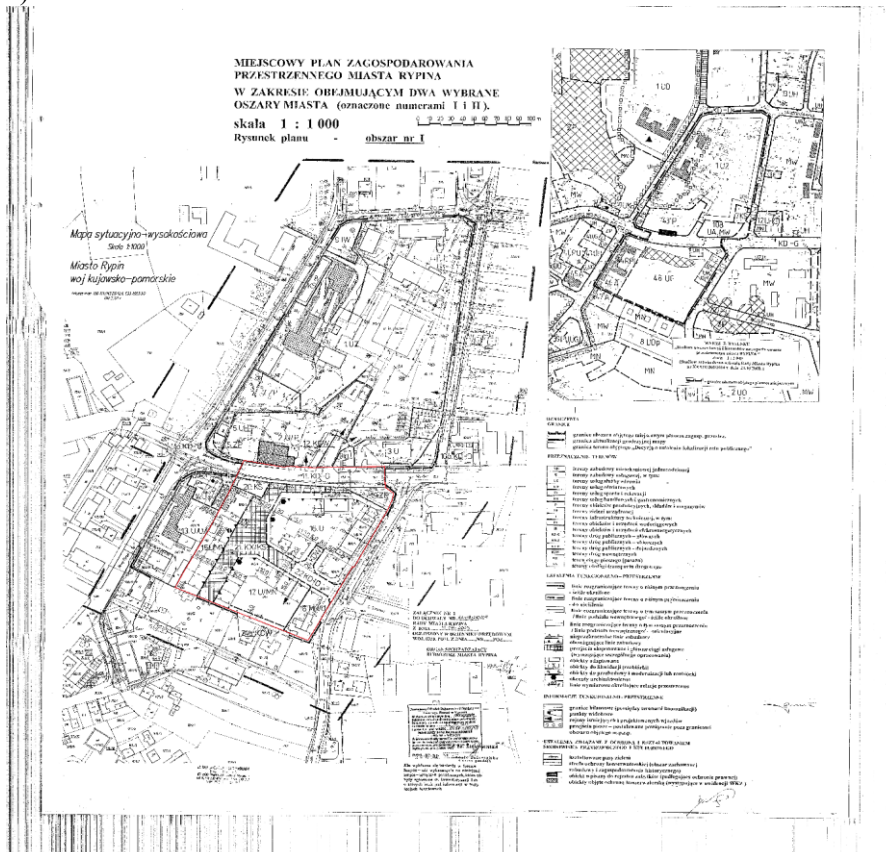
Zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami w aktach prawa miejscowego jakimi są miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego oprócz zasad ochrony zabytków nieruchomych wpisanych do rejestru oraz ochrony parków kulturowych ustala się również zasady ochrony innych zabytków nieruchomych znajdujących się w gminnej ewidencji zabytków. Ustalenie ochrony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego ma miejsce w ramach procedury sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Ustalenia planu dotyczące zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków, w tym krajobrazów kulturowych oraz dóbr kultury współczesnej powinny zawierać określenie obiektów i terenów chronionych ustaleniami planu, w tym określenie nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń w zagospodarowaniu terenu (§ 4 pkt 5 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z 17 grudnia 2021 roku w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego).

Zgodnie wymienionym wyżej z art. 19 ust.1 ustawy oraz § 5 pkt 4 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z 17 grudnia 2021 roku w sprawie zakresu projektu studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy wcześniej, na etapie określania polityki przestrzennej gminy tzn. w trakcie opracowywania studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy powinny być określone wytyczne do określenia wyżej wymienionych zasad ochrony dziedzictwa kulturowego.

W zależności od potrzeb w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego oraz w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego można również ustalić strefy ochrony konserwatorskiej obejmujące obszary, na których obowiązują określone ustaleniami planu ograniczenia, zakazy i nakazy mające na celu ochronę znajdujących się na tym obszarze zabytków (art. 19 ust. 3 ustawy).

W chwili obecnej miasto Rypin posiada 8 obowiązujących miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, w tym trzy zmiany już uchwalonych planów:

Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego Miasta Rypina w zakresie obejmującym dwa wybrane obszary miasta: obszar nr I - ograniczony od zachodu ulicami: Nowy Rynek i 3-go Maja, od północy ul. Malanowskiego, wschodu ul. Dr Fr. Dłutka i Młyńską, od południa istniejącą zabudową mieszkaniową jednorodzinna; obszar nr II - ograniczony od zachodu ulicą Cholewińskiego, od północy ul. Koszarową, od wschodu terenami PKP i PKS oraz od południa ul. Dworcową - uchwałą Rady Miasta Rypina nr XXVIII/210/05 z dnia 31 sierpnia 2005 r. (z uwagi na zmianę wprowadzoną uchwałą Rady Miasta Rypina nr XXXVIII/264/13 z dnia 13 sierpnia 2013 roku oraz utratę mocy w związku z uchwałą Rady Miasta Rypin nr XXXIX/262/2017 z dnia 30 sierpnia 2017 r. plan obowiązuje tylko w części w obrębie zaznaczonym kolorem czerwonym).

Na terenie objętym jeszcze obowiązującym planem z obiektów zabytkowych znajduje się jedynie budynek przy ul. Mławskiej 24 wpisany do ewidencji zabytków oraz częściowo obszar „Strefy historycznej struktury przestrzennej miasta Rypin” wpisanej do ewidencji zabytków.

W planie tym w dziale II rozdział 3 zostały ustalone następujące zasady ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego:

„§ 8. Ustala się następujące zasady ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego chyba, że ustalenia szczegółowe dla terenów stanowią inaczej:

- 1) obowiązek zachowania co najmniej 20% powierzchni działki budowlanej jako powierzchni biologicznie czynnej;
- 2) obowiązek przeprowadzania badań i analiz geologicznych, poprzedzających opracowywanie projektów budowlanych na poszczególnych działkach, w celu rozpoznania stateczności i nośności gruntów, poziomu wód gruntowych itp.;
- 3) obowiązek wprowadzenia kształtowanych pasów zieleni przy granicach terenów o konfliktogennych funkcjach, oznaczonych na rysunku planu;
- 4) zakaz lokalizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, z wyłączeniem budowy i modernizacji dróg i infrastruktury technicznej;
- 5) obowiązek ochrony wód podziemnych przed ich zanieczyszczeniem;
- 6) obowiązek uwzględnienia w projektowanym zagospodarowaniu terenów, możliwie maksymalnego zachowania zieleni istniejącej i wkomponowania jej w układ przestrzenny.”

Natomiast w rozdziale 4 planu zostały ustalone następujące zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej:

„§ 9.1.....

3. Ustala się ochronę konserwatorską historycznych budynków szpitala i prosektorium¹ przy ul. 3-go Maja 2 oraz budynku mieszkalnego przy ul. Mławskiej 24.

4. Dla budynków i terenów objętych ochroną konserwatorską (o cechach zabudowy historycznej i kulturowej), oznaczonych na rysunku planu, zaleca się wpisanie do gminnej ewidencji zabytków.

5. Dla budynków i terenów, które są wpisane do gminnej ewidencji zabytków oraz objętych ochroną konserwatorską - oznaczonych na rysunku planu, ustala się:

- 1) zasadę zachowania zabudowy istniejącej z dopuszczeniem jej modernizacji;
- 2) obowiązek zachowania w obiektach modernizowanych: gabarytów, kształtu bryły, charakterystycznego detalu architektonicznego oraz charakteru pokrycia dachu;
- 3) obowiązek nawiązania w obiektach wymienianych ze względu na zły stan techniczny do ogólnych gabarytów, kształtu bryły wymienianej na nową i charakterystycznego detalu architektonicznego, z zaleceniem zachowania charakteru pokrycia dachu;
- 4) obowiązek uzgadniania z właściwym wojewódzkim konserwatorem zabytków przebudowy, rozbudowy, nadbudowy i wymiany zabudowy zarówno zakresu prac wymagającego pozwolenia na budowę jak i zgłoszenia budowy, a także projektów podziałów geodezyjnych.

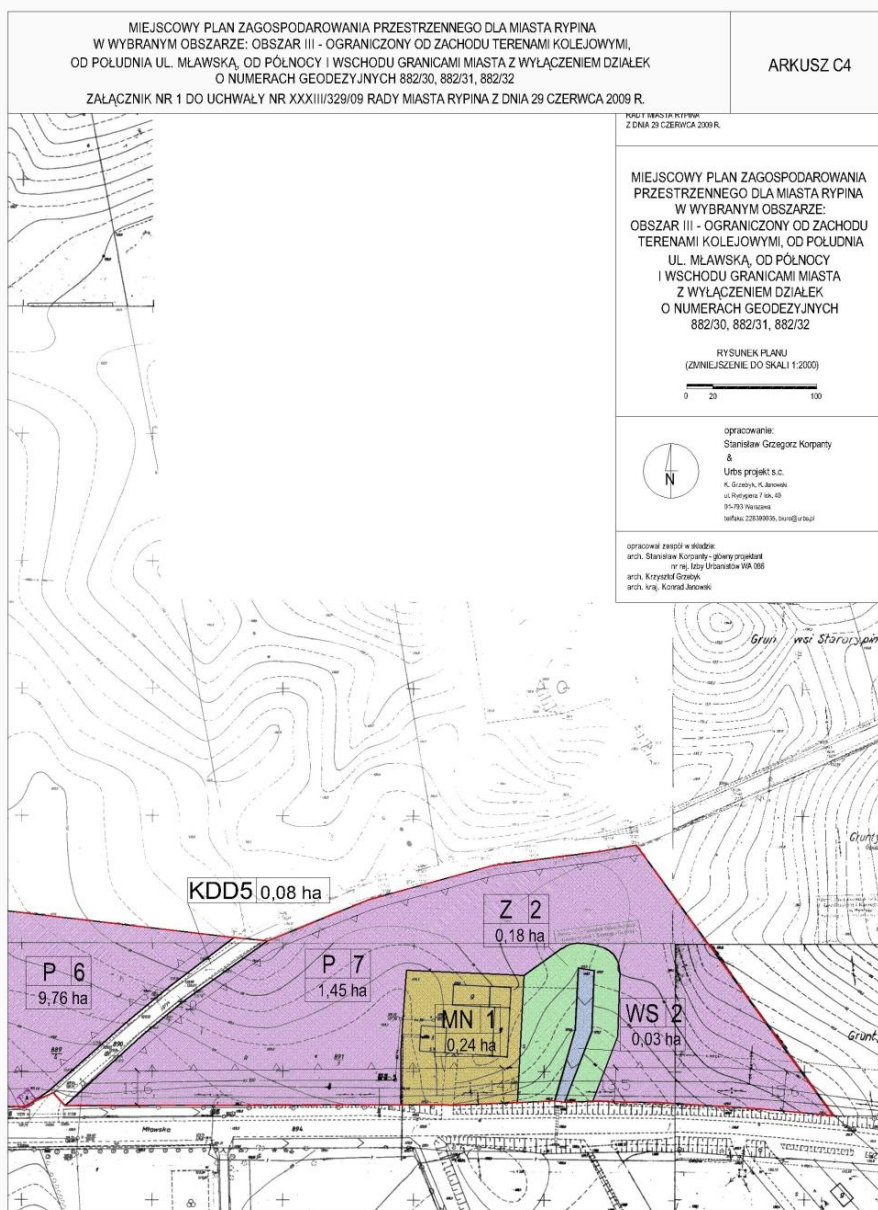
§ 10. W granicach obszarów I i II objętych planem, nie występują nieeksponowane stanowiska archeologiczne.

§.11. Ustala się obowiązek niezwłocznego wstrzymania prac ziemnych i powiadomienia właściwego wojewódzkiego konserwatora zabytków lub burmistrza miasta oraz udostępnienia terenu do inwestorskich badań archeologicznych, w przypadku odkrycia w trakcie prac budowlanych, nieujawnionych relikwów kultury materialnej tj. wykopalisk archeologicznych lub przedmiotu, w stosunku do którego istnieje przypuszczenie, że jest on zabytkiem.”

Plan ten został pozytywnie zaopiniowany przez Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków Torunia – Delegatura we Włocławku.

Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dla miasta Rypina w wybranym obszarze: obszar III - ograniczony od zachodu terenami kolejowymi, od południa ul. Mławską, od północy i wschodu granicami miasta, z wyłączeniem działek o numerach geodezyjnych 882/30, 882/31 i 882/32 - uchwała Rady Miasta Rypina nr XXXIII/329/09 z dnia 29 czerwca 2009 r. (plan obowiązuje tylko w części nieobjętej zmianami - uchwała nr XXXVIII/263/13 z dnia 13 sierpnia 2013 r. oraz uchwała nr XIV/109/2019 z dnia 8 listopada 2019 r.)

¹ Ustęp 1-2 oraz początek ustępu 3 dotyczą obszaru zmienionego uchwałą Rady Miasta Rypina nr XXXVIII/264/13 z dnia 13 sierpnia 2013 roku

Na terenie objętym obowiązującym planem z elementów dziedzictwa kulturowego znajduje się jedynie przydrożna kapliczka wpisana do ewidencji zabytków. W planie tym w rozdziale 4 zostały ustalone następujące zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków:

„§ 13.1. Ustala się strefę ochrony konserwatorskiej dla kapliczki, oznaczoną na rysunku planu.

2. Dla strefy, o której mowa w pkt 1, ustala się zachowanie wyglądu architektonicznego w zakresie charakterystycznych wysokości, zastosowanych materiałów oraz kolorystyki.”

Plan ten został pozytywnie zaopiniowany przez Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków Torunia – Delegatura we Włocławku.

Zmiana miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla miasta Rypina w wybranym obszarze: obszar III A – ograniczony: od zachodu - ul. Bielawki, od południa drogą wewnętrzną na działce nr 874, od północy i od wschodu granicami miasta - uchwałą Rady Miasta Rypina nr XXXVIII/263/13 z dnia 13 sierpnia

2013 r. (plan obowiązuje tylko w części nieobjętej uchwałą Rady Miasta Rypina nr XL/254/2021 z dnia 29 listopada 2021 r.)

Na obszarze objętym planem, ze względu na brak potrzeby, nie ustalono zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej.

Plan ten został pozytywnie zaopiniowany przez Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków Torunia – Delegatura we Włocławku.

Zmiana miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla miasta Rypina w wybranych obszarach: obszar IA – ograniczony od zachodu ul. 3-go Maja, od północy ul. Malanowskiego, od wschodu ul. Dłutka oraz od południa ul. Mławską; obszar IB – ograniczony od zachodu ul. Nowy Rynek, od północy ul. Mławską, od wschodu wschodnią granicą działki nr 896/3 i 896/4 oraz od południa południową granicą działki nr 895/17 i 895/18 - uchwała Rady Miasta Rypina nr XXXVIII/264/13 z dnia 13 sierpnia 2013 roku

Na terenie objętym planem znajduje się budynek dawnego młyna zbożowego przy ul. Mławskiej wpisany do rejestru zabytków oraz budynki i tereny wpisane do ewidencji zabytków.

W planie tym, zostały ustalone obowiązujące na całym obszarze objętym zmianą planu następujące zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej:

„§ 6.1. Na obszarze objętym zmianą planu obowiązują następujące zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej:

- 1) na obszarze IA zmiany planu znajduje się zabytek nieruchomy, wpisany do rejestru zabytków Województwa Kujawsko-Pomorskiego pod nr A/498 i podlegający ochronie na podstawie przepisów szczególnych - budynek młyna zbożowego z 1900 r. Obiekt ten jest oznaczony symbolem graficznym na rysunku zmiany planu;
 - 2) ustala się ochronę konserwatorską następujących obiektów, figurujących w wojewódzkiej ewidencji zabytków, oznaczonych symbolami graficznymi na rysunku zmiany planu:
 - budynek szpitala z 1923 r.,
 - dawny ogród przy szpitalu z 1923 r.,
 - dom murowany z lat 20-tych XX wieku.Szczegółowe zasady ochrony konserwatorskiej, dotyczące w/w obiektów, zawarto w kartach poszczególnych terenów;
 - 3) ustala się strefę ochrony konserwatorskiej otoczenia zabytkowego budynku młyna zbożowego, strefa ta oznaczona jest symbolem graficznym na rysunku zmiany planu; szczegółowe zasady ochrony konserwatorskiej określono w karcie terenu 02 U.
2. Szczegółowe zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej, odnoszące się do poszczególnych terenów, sformułowano w kartach terenów w § 16.”

W kartach terenów (§ 16) sformułowano szczegółowe zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej, odnoszące się do poszczególnych terenów:

dla terenu 01 UZ – TEREN ZABUDOWY USŁUG SŁUŻBY ZDROWIA:

- a) ustala się ochronę konserwatorską budynku, ujętego w ewidencji Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków – historycznego budynku szpitala, oznaczonego symbolem graficznym na rysunku zmiany planu;
- b) w odniesieniu do powyższego obiektu obowiązuje nakaz utrzymania historycznego rozwiązania architektonicznego elewacji, gabarytów, kształtu dachu oraz historycznie użytych materiałów budowlano-wykończeniowych;
- c) wszelkie inwestycje budowlane, dotyczące powyższego obiektu, prowadzić z uwzględnieniem ustaleń, zawartych w przepisach szczególnych.

dla terenu 02 U – TEREN ZABUDOWY USŁUGOWEJ:

- a) na terenie znajduje się zabytek nieruchomy wpisany do rejestru zabytków – budynek historycznego młyna zbożowego, oznaczony symbolem graficznym na rysunku zmiany planu i podlegający ochronie konserwatorskiej na podstawie przepisów odrębnych. Granicę ochrony stanowią mury obwodowe w/w budynku;
- b) wszelkie prace przy w/w obiekcie prowadzić z uwzględnieniem ustaleń, zawartych w przepisach odrębnych;
- c) ustala się strefę ochrony konserwatorskiej otoczenia zabytkowego budynku młyna zbożowego, której granice oznaczone są symbolem graficznym na rysunku zmiany planu; w strefie tej obowiązują następujące ustalenia:

- w przypadku wprowadzania nowej zabudowy stosować zasadę dobrej kontynuacji miejscowej tradycji budowlanej w zakresie skali i bryły budynku, geometrii dachu oraz usytuowania na działce,
- prowadzenie wszelkich prac na przedmiotowym terenie, dokonywanie podziałów geodezyjnych oraz sporządzanie dokumentacji projektowych związanych z zagospodarowaniem terenu przy współudziale organu konserwatorskiego.

dla terenu 06 ZP – TEREN ZIELENI URZĄDZONEJ:

- a) ustala się ochronę konserwatorską obiektu figurującego w ewidencji zabytków Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków – dawnego ogrodu przy szpitalu z 1923 r., którego granice oznaczono symbolem graficznym na rysunku zmiany planu;
- b) ustala się nakaz utrzymania w/w obszaru jako terenu zieleni z maksymalną ochroną istniejącej szaty roślinnej.

dla terenu 09 KD-G – ulica główna, część terenu zjazdu z ul. Mławskiej w ul. 3 Maja:

- a) wschodnia część terenu znajduje się w strefie ochrony konserwatorskiej otoczenia zabytkowego budynku młyna zbożowego, oznaczonej symbolem graficznym na rysunku zmiany planu – dokumentacje projektowe, związane z zagospodarowaniem terenu w obrębie w/w strefy, opracowywać przy współudziale organu konserwatorskiego.

dla terenu 11 KD-W – droga wewnętrzna:

- a) teren znajduje się w strefie ochrony konserwatorskiej otoczenia zabytkowego budynku młyna zbożowego, oznaczonej symbolem graficznym na rysunku zmiany planu – dokumentacje projektowe, związane z zagospodarowaniem terenu w obrębie w/w strefy, opracowywać przy współudziale organu konserwatorskiego.

dla terenu 13 MW,U – TEREN ZABUDOWY MIESZKANIOWEJ WIELORODZINNEJ I/LUB ZABUDOWY USŁUGOWEJ:

- a) ustala się ochronę konserwatorską budynku, ujętego w ewidencji Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków, oznaczonego symbolem graficznym na rysunku zmiany planu;
- b) w odniesieniu do powyższego obiektu obowiązuje nakaz utrzymania historycznego rozwiązania architektonicznego elewacji, gabarytów, kształtu dachu oraz historycznie użytych materiałów budowlano-wykończeniowych;
- c) wszelkie inwestycje budowlane, dotyczące powyższego obiektu, prowadzić z uwzględnieniem ustaleń, zawartych w przepisach szczególnych;
- d) w przypadku zdarzeń losowych lub stwierdzenia złego stanu technicznego powyższego budynku, potwierdzonego ekspertyzą osoby uprawnionej, rozbiórkę obiektu poprzedzić inwentaryzacją pomiarową i fotograficzną do celów dokumentacyjnych.

Plan ten został pozytywnie zaopiniowany przez Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków Toruniu – Delegatura we Włocławku.

Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dla miasta Rypin w obszarze ograniczonym od zachodu ul. Cholewińskiego i zachodnią granicą terenu Zespołu Szkół nr 2, od północy ul. Koszarową, od wschodu terenami PKP oraz od południa ul. Dworcową - uchwała Rady Miasta Rypin nr XXXIX/262/2017 z dnia 30 sierpnia 2017 r.

W granicach opracowania planu nie odnotowano występowania stanowisk archeologicznych oraz innych obiektów, podlegających ochronie konserwatorskiej, z tego względu, nie ustalono zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej.

Plan ten został pozytywnie zaopiniowany przez Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków Toruniu – Delegatura we Włocławku.

Zmiana miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części obszaru miasta Rypin w obszarze pomiędzy torami kolejowymi, a ul. Bielawki - uchwała Rady Miasta Rypin nr XIV/109/2019 z dnia 8 listopada 2019 r.

Na obszarze objętym planem, ze względu na brak potrzeby, nie ustalono zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej.

Plan ten został pozytywnie zaopiniowany przez Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków Toruniu – Delegatura we Włocławku.

Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dla części obszaru miasta Rypin w rejonie ulic Mickiewicza i 3 Maja - uchwała Rady Miasta Rypin nr XX/141/2020 z dnia 2 kwietnia 2020 r.

Na terenie objętym planem znajdują się: zabytek nieruchomy – dom przy ul. 3 Maja 22 wpisany do gminnej i wojewódzkiej ewidencji zabytków oraz stanowiska archeologiczne.

W planie tym, zostały ustalone w rozdziale 5 następujące zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej:

„§ 7. 1. Wskazuje się na rysunku planu zabytek nieruchomy – dom wpisany do gminnej i wojewódzkiej ewidencji zabytków, dla którego ustala się nakaz utrzymania historycznego rozwiązania architektonicznego elewacji, gabarytów oraz kształtu dachu.

2. Wskazuje się na rysunku strefy ochrony archeologicznej stanowisk archeologicznych wpisanych do gminnej i wojewódzkiej ewidencji zabytków.

3. W obszarze stref ochrony archeologicznej na etapie projektowania oraz realizacji zagospodarowania i zabudowy terenu należy uwzględnić wymagania przepisów odrębnych odnośnie zabytków.”

Plan ten został pozytywnie zaopiniowany przez Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków Torunia – Delegatura we Włocławku.

Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla dwóch obszarów miasta Rypin w rejonie ulicy Bielawki - uchwała Rady Miasta Rypin nr XL/254/2021 z dnia 29 listopada 2021 r.

Na obszarze objętym planem nie występują i nie ustalono obiektów, i obszarów objętych ochroną dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej.

Plan ten został pozytywnie zaopiniowany przez Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków Torunia – Delegatura we Włocławku.

Ustalenie ochrony w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, decyzji o warunkach zabudowy, decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej lub decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji w zakresie lotniska użytku publicznego.

Zgodnie z art. 7 p. 4) ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami formą ochrony zabytków są również ustalenia zawarte w decyzjach o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, decyzjach o warunkach zabudowy, decyzjach o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, decyzjach o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej lub decyzjach o zezwoleniu na realizację inwestycji w zakresie lotniska użytku publicznego. Odpowiednie artykuły ustaw określających procedury wydawania tych decyzji obligują organy je wydające do uzgodnienia projektu decyzji z wojewódzkim konserwatorem zabytków lub do uzyskania jego opinii. Tak więc w decyzjach tych mogą się pojawić wiążące dla inwestora i projektanta ustalenia w zakresie ochrony zabytków.

5.4. Zabytki w gminnej ewidencji zabytków

5.4.1. Zabytki nieruchome ujęte w gminnej ewidencji zabytków.

W gminnej ewidencji zabytków ujęto zgodnie z art.22 ust. 5 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami zabytki nieruchome wpisane do rejestru zabytków oraz zabytki nieruchome znajdujące się w wojewódzkiej ewidencji zabytków. Zawiera ona obecnie 188 obiektów wymienionych w załączniku nr 2.

5.4.2. Zabytki archeologiczne ujęte w gminnej ewidencji zabytków.

W gminnej ewidencji zabytków archeologicznych znajduje się 25 stanowiska archeologiczne wymienione w załączniku nr 3.

5.5. Zabytki o najwyższym znaczeniu dla gminy

Obiekty dziedzictwa materialnego uznane za najcenniejsze dla miasta Rypina zostały ujęte w katalogu zabytków miasta Rypina i posiadają wpis do rejestru zabytków Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków. Dotyczy to założenia urbanistycznego miasta Rypina (wpis do rej. zabytków 1993.08.2-A/1475), kościół rzymsko-katolicki parafialny pod wezwaniem Świętej Trójcy (wpis 1927.04.29 i 1981.02.17-A/460), kaplica drewniana zrębowa świętej Barbary (wpis 1988.06.20-A/417), Budynek Domu Kaźni (obecnie muzeum w Rypinie, wpis 1995.12.30-A/713), budynek młyna zbożowego (wpis 1998.03.20-A/498) oraz zespół kościoła ewangelicko-augsburskiego (wpis 2015.04.29-A/1677/1-4). Ze względu na wielokrotne zniszczenie jakich dokonywano na terenie miasta Rypina podczas minionych wieków, cenne okazują się być nawet te obiekty, które nie posiadają szczególnie artystycznej i estetycznej bryły. Niewątpliwie na szczególną opiekę zasługują ponadto ze względu na walory estetyczne: budynek „Zgoda”, budynek „Hotel Polski Szczotkowskich” (tzw. „Rypinianka”), Dom Katolicki (dawny do Rypiński Dom Kultury), Stary Magistrat (ul. Jana Pawła II 10), Stara Elektrownia, Budynek dawnego Starostwa, Szkoła Podstawowa Nr 1.

6. Ocena stanu dziedzictwa kulturowego gminy. Analiza szans i zagrożeń

Mocne i słabe strony oraz szanse i zagrożenia co do rozwoju Miasta Rypina wskazane „Strategii rozwoju Miasta Rypina na Lata 2007-2018” przyjętej przez Radę Miasta:

MOCNE STRONY	SŁABE STRONY
<ul style="list-style-type: none"> - dostępność taniej siły roboczej - system wspierania przedsiębiorczości (TFPK) - dobry stan środowiska naturalnego - malownicze położenie miasta - bezpieczne miasto (niski poziom przestępczości) - system segregacji odpadów - dobry system budownictwa społecznego - wzrost kompetencji i aktywności sektora MŚP - aktywne środowisko kulturalno – sportowe - dobry kompleks sportowo – rekreacyjny (MOSiR) - mocni liderzy - dobre tendencje demograficzne - dobrze zorganizowana ochrona zdrowia - istnienie kilku wiodących firm - aktywne środowisko polityczne - czyste środowisko - imprezy regionalne i ogólnopolskie (AGRA, RWT) - regionalne muzeum - dobra współpraca z powiatem i sąsiednimi gminami - dobry stan spółek miejskich - bezpieczny poziom zadłużenia miasta - istniejący węzeł kolejowy 	<ul style="list-style-type: none"> - brak bezpiecznych skrzyżowań - wysokie bezrobocie - za małe terytorium miasta - słabe wykształcenie (zawodowe) siły roboczej - znaczna odległość od głównych szlaków komunikacyjnych - brak infrastruktury sportowej (basen, hala, boiska, itp.) - mała ilość uzbrojonych terenów - rozdrobnienie terenów inwestycyjnych - brak zabytków - zły stan istniejącej bazy kulturalnej i sportowej - słaba baza hotelowo – gastronomiczna - słaba infrastruktura turystyczna - wysokie obciążenie ruchem kołowym w centrum miasta - brak obwodnicy miasta - zły stan istniejącej substancji mieszkaniowej - komunalnej - niewystarczająca ilość budowanych nowych mieszkań - słaba oferta kulturalno-sportowa - niewystarczający poziom skanalizowania miasta oraz brak wodociągów na niektórych ulicach - słaby stan istniejącej sieci ciepłej oraz jej brak w niektórych obszarach miasta - brak gazu ziemnego - brak współpracy międzynarodowej - mała aktywność w zakresie przedsiębiorczości - jednostronny profil produkcji lokalnych firm - mała aktywność społeczna i zawodowa mieszkańców - mała konkurencja w oświacie - niedostosowanie szkolnictwa zawodowego do potrzeb rynku pracy - dominująca postawa roszczeniowa społeczeństwa - mała liczba banków - bariery architektoniczne - mały kapitał własny mieszkańców - zubożenie mieszkańców - zaniedbane tereny zielone - monopol w handlu - brak centrum miasta - zaniedbany dworzec PKS - brak toalet publicznych - brak schroniska dla osób bezdomnych - brak schroniska dla zwierząt
SZANSE	ZAGROŻENIA
<ul style="list-style-type: none"> - wykorzystanie środków pomocowych z Unii Europejskiej i innych źródeł - rozwój gospodarczy kraju - lobbing radnych wojewódzkich i posłów - budowa centrum gospodarki odpadami - odrolnienie z mocy prawa gruntów miejskich - zainteresowanie inwestorów zewnętrznych - pozyskanie miast partnerskich - dobre kontakty z instytucjami zewnętrznymi - współpraca z dużymi miastami regionu (Toruń, Włocławek) - współpraca ze szkołami wyższymi - wzrost cen mieszkań i gruntów w dużych ośrodkach miejskich 	<ul style="list-style-type: none"> - starzenie się społeczeństwa - wyjazd młodych i aktywnych za granicę oraz do dużych ośrodków miejskich - konkurencja w pozyskiwaniu środków zewnętrznych - zmniejszenie liczby powiatów (utrata statusu miasta powiatowego) - krajowa sieć szpitali - rosnące obciążenie samorządów - rosnący fiskalizm państwa - likwidacji linii kolejowej - znaczna odległość od planowanych autostrad i dróg szybkiego ruchu

Mocne i słabe strony oraz szanse i zagrożenia wynikające z oceny stanu dziedzictwa kulturowego i uwarunkowań jego ochrony oraz realizowanej przez gminę polityki rozwoju przestrzennego i społeczno-gospodarczego:

MOCNE STRONY	SŁABE STRONY
<ul style="list-style-type: none"> • Muzeum Ziemi Dobrzyńskiej, • obiekty wartościowe kulturowo i zabytkowa zabudowa na terenie miasta. • malownicze położenie miasta • korzystne warunki do rozwoju turystyki w okolicach Rypina ze względu na walory przyrodnicze i krajobrazowe. • dobra baza sportowo – rekreacyjna (MOSiR, hala z basenem i inne). • aktywne lokalne organizacje pozarządowe np. Fundacja Ochrony Dziedzictwa, Kultury i Tradycji, Wspierania Kultury i Rozwoju Lokalnego "Ziemia Dobrzyńska", Stowarzyszenie „Dobrzyńniacy” 	<ul style="list-style-type: none"> • niezadowalający stan zachowania znacznej części obiektów zabytkowych. • brak wystarczających nakładów finansowych na ochronę zabytków (ze strony miasta, przedsiębiorstw i mieszkańców). • słabo rozwinięta infrastruktura turystyczna. • niedostateczna świadomość wartości zasobów kulturowych. • znaczna odległość od głównych szlaków komunikacyjnych • brak obwodnicy skutkujący dużym natężeniem ruchu komunikacyjnego w centrum miasta. • zaniedbany dworzec PKS
SZANSE	ZAGROŻENIA
<ul style="list-style-type: none"> • uwzględnienie problemów ochrony dziedzictwa kulturowego w programach, strategiach i miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego miasta i województwa. • możliwość dofinansowania prac konserwatorskich i remontowych obiektów zabytkowych ze środków finansowych pochodzących z różnych źródeł: państwowe, samorządowe, prywatne, wyznaniowe, środki UE i inne. • znaczny wzrost zainteresowania mieszkańców wyglądem i stanem technicznym nieruchomości. 	<ul style="list-style-type: none"> • postępująca degradacja niektórych zabytków w wyniku technicznego zużycia w sytuacji dalszego niepodejmowania prac konserwatorskich i rewitalizacyjnych. • niewielkie zainteresowanie turystyczne zabytkami i obszarami zabytkowymi z uwagi na ich ilość i stan. • świadoma i nieświadoma likwidacja (rozbiórka) obiektów o wartościach historycznych, a niewpisanych do rejestru zabytków. • bezmyślna przebudowa i remont istniejących budynków bez uwzględnienia ich architektonicznych i historycznych walorów. • zasłonięcie obiektów wartościowych reklamami i nowymi elementami.

7. Założenia programowe

7.1. Priorytety, kierunki działań i zadania programu opieki.

Priorytety, kierunki i zadania określono w załączniku nr 4.

8. Instrumentarium realizacji gminnego programu opieki nad zabytkami

Zadania określone w niniejszym gminnym programie opieki nad zabytkami mogą być wykonywane m.in. za pomocą następujących instrumentów:

- instrumentów prawnych – wynikających z przepisów ustawowych i rozporządzeń (np. uchwalanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, budowa parków kulturowych, wnioskowanie o wpis do rejestru zabytków obiektów będących własnością gminy, uzgadnianie decyzji o warunkach zabudowy i o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego z wojewódzkim konserwatorem zabytków, wykonywanie decyzji administracyjnych, np. wojewódzkiego konserwatora zabytków);
- instrumentów finansowych (m.in. finansowanie prac konserwatorskich i remontowych przy obiektach zabytkowych będących własnością gminy, korzystanie z programów uwzględniających finansowanie z funduszy europejskich oraz dotacje dla zabytków niebędących własnością gminy, subwencje, dofinansowania, ulgi podatkowe, nagrody i inne zachęty finansowe dla właścicieli i posiadaczy obiektów zabytkowych);
- instrumentów koordynacji (m.in. poprzez współpracę przy realizacji projektów i programów dotyczących ochrony dziedzictwa kulturowego zapisanych w wojewódzkich, powiatowych i gminnych strategiach, planach rozwoju lokalnego itp., współpraca z ośrodkami naukowymi i akademickimi, współpraca z organizacjami wyznaniowymi i społecznymi w zakresie ochrony i opieki nad zabytkami);
- instrumentów społecznych (m.in. poprzez działania edukacyjne, promocyjne np. konkurs SUPERELEWACJA, współdziałanie z organizacjami społecznymi, działania prowadzące do tworzenia miejsc pracy związanych z opieką nad zabytkami);
- instrumentów kontrolnych (m.in. bieżąca aktualizacja gminnej ewidencji zabytków, monitoring stanu zagospodarowania przestrzennego oraz stanu zachowania dziedzictwa kulturowego).

9. Zasady oceny realizacji gminnego programu opieki nad zabytkami

Zgodnie z art. 87 ust. 5 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami Burmistrz Miasta Rypina ma obowiązek sporządzenia co dwa lata sprawozdania z realizacji gminnego programu opieki nad zabytkami i przedstawiania go Radzie Miasta. Wykonanie sprawozdania powinna poprzedzić ocena poziomu realizacji gminnego programu uwzględniająca:

- a) wykonanie zadań przyjętych do realizacji w okresie czteroletnim obowiązywania gminnego programu opieki nad zabytkami,
- b) efektywność ich wykonania.

Ustalono następujące możliwe kryteria i wskaźniki oceny realizowanych zadań:

W ramach priorytetu I: Dokumentacja dziedzictwa kulturowego oraz promocja i edukacja służąca budowaniu tożsamości kulturowej

- Liczba zrealizowanych konkursów, wystaw, spotkań, działań edukacyjnych na terenie miasta
- Liczba utworzonych ścieżek;
- Liczba opracowanych, wydanych wydawnictw (w tym folderów promocyjnych, przewodników itp.)
- Liczba utworzonych, zmodernizowanych elementów infrastruktury służących funkcjonowaniu i rozwojowi turystyki kulturowej
- Liczba osób zwiedzających muzea, izby regionalne, izby pamięci itp.
- Inne

W ramach priorytetu II: Ochrona i świadome kształtowanie krajobrazu kulturowego

- Poziom (w %) objęcia terenu gminy wykonanymi miejscowymi planami zagospodarowania przestrzennego
- Liczba wniosków o wpis do rejestru zabytków obszarów, obiektów i zespołów zabytkowych
- Inne

W ramach priorytetu III: Rewaloryzacja dziedzictwa kulturowego jako element rozwoju społeczno-gospodarczego gminy:

- Poziom (w %) wydatków budżetu gminy na ochronę i opiekę nad zabytkami
- Wartość finansowa zrealizowanych kompleksowych programów rewaloryzacji i rewitalizacji oraz liczba (bądź inne mierniki) obiektów poddanych rewitalizacji i rewaloryzacji w ramach tych programów
- Wartość finansowa wykonanych prac remontowo-konserwatorskich przy zabytkach oraz liczba obiektów poddanych ww. pracom
- Inne

10. Źródła finansowania gminnego programu opieki nad zabytkami

Ustawa o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami z dnia 23 lipca 2003 r. wskazuje w art. 5 ustawy jednoznacznie właściciela lub posiadacza zabytku do opieki nad zabytkiem. W ramach tej opieki osoba posiadająca tytuł prawny do zabytku jest zobowiązana m.in. do finansowania prowadzenie prac konserwatorskich, restauratorskich i robót budowlanych przy tym zabytku (art. 71 ustawy).

Pomimo tak jednoznacznego zapisu o ustawa o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami i przepisy odrębne dopuszczają inne niż wskazane źródła finansowania opieki nad zabytkami.

10.1. Źródła finansowania wynikające z ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami

10.1.1. Ze środków budżetu państwa

Zgodnie z zapisem art. 73 osoba fizyczna, jednostka samorządu terytorialnego lub inna jednostka organizacyjna będąca posiadaczem zabytku wpisanego do rejestru zabytków albo posiadająca taki zabytek w trwałym zarządzie może ubiegać się o dotacje celową z budżetu państwa na dofinansowanie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy zabytku. Dotacje takie przyznawane są przez ministra właściwego do spraw kultury i dziedzictwa narodowego (Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego) lub wojewódzkiego konserwatora zabytków właściwego dla terenu, na którym zlokalizowany jest obiekt zabytkowy (Kujawsko – Pomorski Wojewódzki Konserwator Zabytków). Z tych dwóch źródeł finansowania można korzystać niezależnie.

Ustawa zezwala na ubieganie się o udzielenie dofinansowania nie tylko na prace planowane do wykonania przy zabytku w danym roku budżetowym, lecz także na prace, które zostały wykonane w okresie trzech lat poprzedzających rok złożenia przez wnioskodawcę wniosku o udzielenie dotacji (art. 76 ust.1 pkt 2).

Ustawa o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami zawiera wykaz prac konserwatorskich, restauratorskich i robót budowlanych, które mogą być objęte dotacją (art. 77). Integralną częścią ustawy, wynikającą z art. 80, jest rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia z dnia 16 sierpnia 2017 r. w sprawie dotacji celowej na prace konserwatorskie lub restauratorskie przy zabytku wpisanym na Listę Skarbów Dziedzictwa oraz prace konserwatorskie, restauratorskie i roboty budowlane przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków.

Włączenie środków finansowych pochodzących z budżetu państwa nie może być stosowane do obiektów zabytkowych, które znajdują się jedynie w wojewódzkiej lub gminnej ewidencji zabytków, a nie są wpisane do rejestru zabytków.

10.1.2. Ze środków samorządowych

W myśl art. 81 ustawy, w trybie określonym odrębnymi przepisami dotacja na prace konserwatorskie, restauratorskie lub roboty budowlane przy zabytku wpisanym do rejestru lub znajdującym się w gminnej ewidencji zabytków może być udzielona przez Radę Miasta Rypin, Radę Powiatu Rypińskiego, Sejmik Województwa Kujawsko Pomorskiego, na zasadach określonych w podjętej przez ten organ uchwale.

Zasady udzielania dotacji przez Radę Miasta Rypin ustala uchwała nr LII/372/2014 Rady Miasta Rypin z dnia 26 sierpnia 2014 r. w sprawie zasad udzielania dotacji na prace konserwatorskie, restauratorskie lub roboty budowlane przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków znajdujących się na terenie Gminy Miasta Rypin nie stanowiących jej wyłącznej własności opublikowana w dzienniku urzędowym Województwa Kujawsko-Pomorskiego z 2014 r. poz. 2473.

Rada Powiatu Rypińskiego nie podjęła uchwały w sprawie zasad udzielania dotacji na prace konserwatorskie, restauratorskie lub roboty budowlane przy zabytku.

Sejmik Województwa Kujawsko-Pomorskiego 8 września 2008 r. podjął uchwałę nr XXXV/508/21 z dnia 30 sierpnia 2021 r. w sprawie ustalenia zasad udzielania dotacji na prace konserwatorskie, restauratorskie lub roboty budowlane przy zabytkach wpisanych do rejestru zabytków położonych na obszarze Województwa Kujawsko-Pomorskiego (Dz.Urz.Woj. Kuj.-Pom. z 2021 r. poz. 4348).

10.2. Inne źródła finansowania.

Poza ww. wymienionymi sposobami finansowania działania programu mogą być finansowane przez:

- środki własne budżetowe gminy Miasta Rypina na realizację zadań własnych;
- zwolnienia od podatku od nieruchomości,
- dotacje podmiotowe dla instytucji kultury, których organizatorem jest samorząd województwa;
- dotacje samorządu województwa dla jednostek samorządu terytorialnego innych szczebli na realizację zadań z zakresu kultury i sztuki;
- dotacje, granty, nagrody samorządu województwa dla podmiotów nie zaliczanych do sektora finansów publicznych;
- środki własne jednostek samorządu terytorialnego różnych szczebli;
- Fundusz Kościelny, którego dysponentem jest Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji
- dochody własne instytucji kultury;
- środki prywatne (osób fizycznych, stowarzyszeń, fundacji, osób prawnych, związków wyznaniowych);
- dotacje i fundusze celowe rządowych i pozarządowych programów pomocowych;
- środki Unii Europejskiej;
- inne środki przewidziane prawem.

Informacje o zasadach i kryteriach dotyczących możliwości pozyskiwania środków finansowych na zadania związane z ochroną i opieką nad zabytkami znajdują się m.in. na podanych poniżej stronach internetowych:

- w ramach programów Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego - <https://www.gov.pl/web/kultura/programy-i-projekty>,
- w ramach konkursów organizowanych przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego - <https://www.gov.pl/web/kultura/dziedzictwo-kulturowe>,
- w ramach programów własne instytucji nadzorowanych przez MKDniS - <https://www.gov.pl/web/kultura/programy-wlasne-instytucji-nadzorowanych-przez-mkdniS>,
- w ramach dotacji udzielanych przez Narodowy Instytut Dziedzictwa - <https://nid.pl/dotacje/>,
- w ramach konkursów prowadzonych przez Narodowy Instytut Dziedzictwa - <https://nid.pl/konkursy/>,
- w ramach dotacji od Kujawsko – Pomorskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków - <http://www.torun.wkz.gov.pl/44/wnioski-o-dofinansowanie>,
- w ramach konkursu organizowanego przez Marszałka Województwa Kujawsko-Pomorskiego „Dziedzictwo wieków” - <https://www.kujawsko-pomorskie.pl/dziedzictwo-wiekow>,
- w ramach dotacji z środków Miasta Rypin - <http://oldbip.rypin.eu/?app=uchwaly&nid=4303&y=2014>,
- w ramach dotacji z środków Województwa kujawsko – Pomorskiego - <http://www.edzienniki.bydgoszcz.uw.gov.pl/legalact/2021/4348>,

- z tytułu zwolnienia od podatku od nieruchomości:
<https://rada.rypin.eu/pliki/rypin/rada/117/238-21.pdf>
<https://rada.rypin.eu/pliki/rypin/rada/117/239-21.pdf>,
- w ramach Funduszu Kościelnego- <https://www.gov.pl/web/mswia/fundusz-koscielny>,
- sfinansowanie projektów badawczych, stypendiów doktorskich i staży z zakresu dziedzictwa narodowego można ubiegać się w ramach konkursów w Narodowym Centrum Nauki -
, <https://www.ncn.gov.pl/finansowanie-nauki/konkursy>,
- w ramach dotacji na przystosowanie obiektów kulturalnych do potrzeb osób niepełnosprawnych -
<https://portal-sow.pfron.org.pl/opencms/export/sites/pfron-sow/sow/>,
- w ramach funduszy europejskich - <https://www.funduszeuropejskie.gov.pl/>,
- w ramach Mechanizmu Finansowego Europejskiego Obszaru Gospodarczego - <https://www.eog.gov.pl/>
- w ramach programu „Europejska współpraca terytorialna” - www.ewt.gov.pl,

11. Realizacja i finansowanie przez gminę zadań z zakresu ochrony zabytków

11.1. Zadania inwestycyjne i remontowe z zakresu ochrony zabytków.

11.1.1. Planowane w latach 2023-2026 zadania inwestycyjne i remontowe.

- iluminacja budynku Muzeum Ziemi Dobrzyńskiej:
 - planowany termin 2023-2025 r.,
 - planowany koszt 40 000 zł (środki miasta)
- remont dachu budynku Muzeum Ziemi Dobrzyńskiej:
 - planowany termin 2023-2025 r.,
 - planowany koszt 500.000 zł
- rewitalizacja budynku będącego siedzibą Muzeum Ziemi Dobrzyńskiej i Powiatowo – Miejskiej Biblioteki Publicznej w Rypinie:
 - planowany termin 2024-2025 r.,
 - planowany koszt 530.000 zł
- modernizacja budynku „Katolika” przy ul. Kościuszki – ostatni etap
 - planowany termin 2023 r.,
 - planowany koszt 1.400.000 zł
- kompleksowa modernizacja energetyczna budynków mieszkalnych wielorodzinnych przy ul. Nowe Osiedle – 5 budynków:
 - planowany termin 2024-2025 r.,
 - planowany koszt 4.313.000 zł
- odnowa przestrzeni publicznej w obrębie ulicy Rynek:
 - planowany termin 2024-2025 r.,
 - planowany koszt – 1.372.000 zł
- zachowanie substancji średniowiecznego zabytku przez wykonanie systemu odwodnienia terenu przykościelnego oraz skarpy kościoła pw. Świętej Trójcy w Rypinie
 - planowany termin 2024-2025 r.,
 - planowany koszt – 1.000.000 zł
- wykonanie instalacji centralnego ogrzewania i ciepłej wody użytkowej w budynku mieszkalnym wielorodzinnym przy ul. Nowe Osiedle 14 (likwidacja pieców)
 - planowany termin 2023 r.,
 - planowany koszt – 250.000 zł
- rewitalizacja budynku „Zgoda” przy Placu Sienkiewicza w Rypinie
 - planowany termin 2024-2025 r.,
 - planowany koszt – 1.050.000 zł
- rewitalizacja parku miejskiego przy ul. Orzeszkowej w Rypinie – II etap
 - planowany termin 2023-2026 r.,
 - planowany koszt – 2.100.000 zł
- rozbudowa Osady Dziedzictwa Kulturowego Dobrzyńskiego przy ulicy Sportowej
 - planowany termin 2023-2026
 - planowany koszt 7500000

11.2. Pozostałe zadania z zakresu ochrony zabytków.

- Badania archeologiczne na terenie stanowisk archeologicznych zgodnie z przyjętymi założeniami:
 - planowany termin: 2023-2026 r.
 - planowany koszt 140.000 zł
- prace dokumentacyjne różnego rodzaju
 - planowany termin: 2023-2026 r.
 - planowany koszt 80.000 zł
- konserwacja zabytków ruchomych zgromadzonych w Muzeum Ziemi Dobrzyńskiej
 - planowany termin: 2023-2026 r.
 - planowany koszt 20.000 zł
- kontynuacja programu ścieżek edukacyjno – turystycznej i historycznej
 - planowany termin: 2023-2026 r.
 - planowany koszt 20.000 zł
- wydanie przewodnika edukacyjno – turystycznego o Rypinie i jego najbliższym otoczeniu
 - planowany termin: 2023-2026 r.
 - planowany koszt 15.000 zł
- lekcje muzealne w terenie tzw. „Spacerkiem po Rypinie”
 - planowany termin: 2023-2026 r.
 - planowany koszt. 40.000 zł

Załącznik nr 1

Wykaz obiektów na terenie miasta Rypin wpisanych do rejestru zabytków

Lp.	Obiekt	Adres	Czas powstania	Rejestr zabytków
1	Historyczne założenie urbanistyczne miasta		XIV-XIX w.	1993.08.2-A/1475
2	Kościół parafialny rzymskokatolicki pw. Św. Trójcy	ul. Jana Pawła II d. Tylna	1355	1927.04.29-A/460
3	Kaplica drewniana pw. św. Barbary	ul. Mławska	1850	1988.06.20-A/417
4	Młyn elektryczny	ul. Mławska 27	1900 ok.	1998.03.20-A/498
5	d. szpital, d. „Dom Kaźni” ob. Muzeum Ziemi Dobrzyńskiej	ul. Warszawska 20	1908	1995.12.30-A/713
6	Zespół kościoła ewangelicko-augsburskiego: kościół ewangelicko-augsburski pastorówka ogrodzenie z bramą historyczna parcela kościelna ob. dz. nr 313/12 i 313/11	ul. Kościuszki 15	1882-1888 1901-1902 1908 k. XIX w.	2015.04.29- A/1677/1-4

Źródło: Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków w Toruniu - Delegatura we Włocławku - stan 3.10.2022 r.

Załącznik nr 2

Wykaz zabytków nieruchomych ujętych w gminnej ewidencji zabytków

Lp.	Obiekt	Adres	Czas powstania	Uwagi
1	2	3	4	5
1.	Historyczne założenie urbanistyczne miasta		XIV-XIX w.	nr rej. zab. A/1475
1.1.	strefa historycznej struktury przestrzennej miasta Rypina			
2.	zespół kościoła parafialnego			
2.1.	kościół parafialny rzymskokatolicki pw. św. Trójcy	ul. Jana Pawła II 11 (dawniej ul. Tylna 3)	1355	nr rej. zab. A/460
2.2.	Plebania		XIX w. 4 ćw.	
2.3.	dzwonnica		1928	
2.4.	ogrodzenie z bramą		ok. 1839	
2.5.	cmentarz przykościelny		XIX w. k.	
3.	kaplica drewniana pw. Św. Barbary	ul. Mławska	1850	nr rej. zab. A/417
4.	zespół kościoła ewangelickiego			
4.1.	kościół ewangelicko-augsburski	ul. Kościuszki 15	1882-1888	nr rej. zab. A/1677/1-4
4.2.	pastorówka		1901-1902	
4.3.	ogrodzenie z bramą		1908	
4.4.	historyczna parcela kościelna ob. dz. nr 313/12 i 313/11		k. XIX w.	
5.	cmentarz ewangelicki	Sportowa dz. nr 405/1	XIX w. 2 poł.	
6.	pozostałości murów miejskich przy kościele parafialnym	ul. Jana Pawła II	XIV w.	
7.	zespół cmentarza parafialnego			
7.1.	cmentarz parafialny rzymskokatolicki z kwaterami prawosławnymi	ul. Lipnowska	XIX w. 1 poł.	
7.2.	kaplica cmentarna		1946-1950	
7.3.	ogrodzenie cmentarza z bramą		1 ćw. XX w.	
8.	cmentarz żydowski	ul. Orzeszkowej	XIX w. 2 poł.	
9.	park nad rzeką Rypienicą	ul. Orzeszkowej	1926	
10.	dom	ul. Dworcowa 2	XX w. 30 lata	
11.	dom	ul. Dworcowa 15	XX w. 30 lata	
12.	budynek magazynowy dworca kolejowego	ul. Dworcowa 17	l. 20-te XX w.	
13.	budynek gospodarczy dworca kolejowego	ul. Dworcowa 17	l. 20-te XX w.	
14.	dworzec kolejowy	ul. Dworcowa 17	l. 20-te XX w.	
15.	dom	ul. Gdańska 2	XIX w. 3 ćw.	
16.	dom	ul. Gdańska 4	XIX w. 3 ćw.	
17.	dom	ul. Gdańska 9	XIX w. 4 ćw.	
18.	dom	ul. Gdańska 11	3 ćw. XIX w.	
19.	dom	ul. Gdańska 13	XIX w. pół. ok.	
20.	remiza strażacka	ul. Jana Pawła II 3	1881	
21.	dom	ul. Jana Pawła II 5	XIX w. 4 ćw.	
22.	dom	ul. Jana Pawła II 7	XIX w. 4 ćw.	
23.	dom	ul. Jana Pawła II 8	ok. 1900	
24.	budynek d. elektrowni (do 1925), później magistratu, ob. budynek administracyjny	ul. Jana Pawła II 10	1917	
25.	Dom	ul. Kilińskiego 2/4/6	4 ćw. XIX w.	
26.	dom	ul. Kilińskiego 7	XIX w. 4 ćw.	
27.	dom	ul. Kilińskiego 12	1900 ok.	
28.	dom	ul. Kilińskiego 14	1900 ok.	
29.	dom	ul. Kościuszki 4a	XX w. 30 lata	
30.	hotel z restauracją, ob. dom	ul. Kościuszki 4	1912	
31.	dom	ul. Kościuszki 5	1900 ok.	
32.	dom	ul. Kościuszki 6	po 1900 r.	
33.	dom	ul. Kościuszki 8	1914	
34.	d. dom katolicki, ob. budynek administracyjny	ul. Kościuszki 10	1930	
35.	zespół cmentarza św. Ducha			
35.1.	d. cmentarz rzymskokatolicki przyszpitalny przy kościele Św. Ducha	ul. Kościuszki 14-18		
35.2.	ogrodzenie z bramą cmentarza przykościelnego nieistniejącego kościoła p.w. św. Ducha		1868	
36.	dom	ul. Kościuszki 17	ok. 1900	
37.	dom drewniany	ul. Kościuszki 23	XIX w. 3 ćw.	
38.	d. kuźnia, ob. dom	ul. Kościuszki 24	1920 ok.	
39.	dom murowano-drewniany	ul. Kościuszki 25	ok. 1900	
40.	dom	ul. Kościuszki 26	po 1900 r.	
41.	dom	ul. Kościuszki 28	1900 ok.	
42.	dom murowano-drewniany	ul. Kościuszki 29	XIX w. 4 ćw.	

Lp.	Obiekt	Adres	Czas powstania	Uwagi
1	2	3	4	5
43.	dom drewniany	ul. Kościuszki 30	XIX w. 3 ćw.	
44.	dom drewniany	ul. Kościuszki 31	XIX w. 4 ćw.	
45.	dom drewniany	ul. Kościuszki 31a	XIX w. 3 ćw.	
46.	Dom	ul. Kościuszki 41	ok. 1900	
47.	dom drewniany	ul. Kościuszki 42	po 1900 r.	
48.	dom drewniany	ul. Kościuszki 43	XIX w. 4 ćw.	
49.	dom drewniany	ul. Kościuszki 44A	XIX w. 4 ćw.	
50.	ogród przy budynku LO - d. ogród szpitalny i miejski	ul. Kościuszki 51	XIX/XX w.	
51.	dom drewniany	ul. Kwiatowa 10	pocz. XX w.	
52.	dom	ul. Lipnowska 1	ok. 1900	
53.	dom	ul. Lipowa 8	XX w. 30 lata	
54.	dom	ul. Łączna 8	1900 ok.	
55.	dom drewniany	ul. Łączna 14	XIX w. k.	
56.	szkoła	ul. 3 Maja 3	1928	
57.	ogród przy szkole	ul. 3 Maja 3	1928-1930	
58.	park - część ogrodu przy szkole	ul. 3 Maja	pocz. XX w.	
59.	szpital	ul. 3 Maja 2	1923	
60.	d. ogród przy szpitalu	ul. 3 Maja 2	1923	
61.	dom	ul. 3 Maja 8	XX w. 30 lata	
62.	dom	ul. 3 Maja 9	XX w. 30 lata	
63.	budynek gospodarczy	ul. 3 Maja 9	XX w. 30 lata	
64.	dom	ul. 3 Maja 10	XX w. 30 lata	
65.	Dom	ul. 3 Maja 12	XX w. 30 lata	
66.	Dom	ul. 3 Maja 21	pocz. XX w.	
67.	Dom	ul. 3 Maja 22	XX w. 20 lata	
68.	miejsce d. cmentarza rzymskokatolickiego i cholerycznego przy kaplicy Św. Barbary	ul. Mławska		
69.	Dom	ul. Mławska 2/4	ok. 1920	
70.	dom	ul. Mławska 8	1900	
71.	budynek handlowy z zespołu hal targowych	ul. Mławska 9	XX w. l. 20-te	
72.	budynki targowiska miejskiego i jatek	ul. Mławska 9/11	XX w. l. 20-te	
73.	budynek handlowy z zespołu hal targowych	ul. Mławska 11	XX w. l. 20-te	
74.	poczta	ul. Mławska 14	XX w. 30 lata	
75.	dom	ul. Mławska 21	ok. 1900	
76.	dom	ul. Mławska 22	XX w. 20 lata	
77.	dom	ul. Mławska 24	XX w. 30 lata	
78.	młyn elektryczny	ul. Mławska 27	1900 ok.	1998.03.20-A/498
79.	ogród przy Domu Dziecka	ul. Mławska 54		
80.	krzyż przydrożny z 4 klonami	ul. Mławska	1927	
81.	dom	ul. Nowe Osiedle 1	1941 -1943	
82.	dom	ul. Nowe Osiedle 2	1941 -1943	
83.	dom	ul. Nowe Osiedle 3	1941 -1943	
84.	dom	ul. Nowe Osiedle 4	1941 -1943	
85.	dom	ul. Nowe Osiedle 5	1941 -1943	
86.	dom	ul. Nowe Osiedle 6	1941 -1943	
87.	dom	ul. Nowe Osiedle 7	1941 -1943	
88.	dom	ul. Nowe Osiedle 8	1941 -1943	
89.	dom	ul. Nowe Osiedle 9	1941 -1943	
90.	dom	ul. Nowe Osiedle 10	1941 -1943	
91.	dom	ul. Nowe Osiedle 11	1941 -1943	
92.	dom	ul. Nowe Osiedle 12	1941 -1943	
93.	dom	ul. Nowe Osiedle 13	1941 -1943	
94.	dom	ul. Nowe Osiedle 14	1941 -1943	
95.	dom	ul. Nowe Osiedle 15	1941 -1943	
96.	dom	ul. Nowe Osiedle 16	1941 -1943	
97.	dom	ul. Nowe Osiedle 17	1941 -1943	
98.	dom	ul. Nowe Osiedle 18	1941 -1943	
99.	dom	ul. Nowy Rynek 3	XX w. 20 lata	
100.	dom	ul. Nowy Rynek 13	XX w. 20 lata	
101.	dom	ul. Nowy Rynek 22 i 22A	XX w. 20 lata	
102.	dom	ul. Ogrodowa 1	XX w. 20 lata	
103.	dom	ul. Ogrodowa 3 b	XX w. 20 lata	
104.	dom drewniany	ul. Ogrodowa 9	po 1900 r.	
105.	d. elektrownia, ob. Miejski Ośrodek Sportu i Rekreacji	ul. Orzeszkowej 9	1925	
106.	dom	ul. PCK 2	ok. 1900 r.	
107.	budynek gospodarczy - magazynowy	ul. PCK 3	XIX w. k.	
108.	dom drewniany	ul. PCK 4	XIX w. k.	
109.	dom drewniany	ul. Piaski 1	4 ćw. XIX w.	
110.	dom	ul. Piaski 2	XX w. 20 lata	
111.	dom	ul. Piaski 4	4 ćw. XIX w.	

Lp.	Obiekt	Adres	Czas powstania	Uwagi
1	2	3	4	5
112.	dom	ul. Piaski 8	XX w. 30 lata	
113.	dom	ul. Piaski 16	ok. 1900	
114.	dom drewniany	ul. Piaski 38	ok. 1900	
115.	dom	ul. Piłsudskiego 4	ok. 1900	
116.	dom drewniany	ul. Piłsudskiego 6	XIX w. 4 ćw.	
117.	dom drewniany	ul. Piłsudskiego 10	XIX w. 4 ćw.	
118.	dom drewniany	ul. Piłsudskiego 13	XIX w. 4 ćw.	
119.	dom	ul. Piłsudskiego 17	1935 r.	
120.	dom drewniano-murowany	ul. Piłsudskiego 20	ok. 1900 r.	
121.	dom	ul. Piłsudskiego 21	4 ćw. XIX w.	
122.	dom	ul. Piłsudskiego 33	1935	
123.	dom drewniany	ul. Piłsudskiego 44	ok. 1900	
124.	dom murowano-drewniany	ul. Piłsudskiego 48	k. XIX w.	
125.	dom drewniany	ul. Podgórna 1 (dawniej 6)	l. 30-te XX w.	
126.	dom drewniany	ul. Podgórna 3 (dawniej 11)	l. 30-te XX w.	
127.	dom drewniany	ul. Podgórna 5 (dawniej 13)	l. 30-te XX w.	
128.	dom drewniany	ul. Podgórna 7 (dawniej 15)	l. 30-te XX w.	
129.	dom drewniany	ul. Podgórna 2 (dawniej 17)	l. 30-te XX w.	
130.	dom	ul. Rynek 1	4 ćw. XIX w.	
131.	drukarnia, ob. dom	ul. Rynek 2	4 ćw. XIX w.	
132.	dom	ul. Rynek 5-6	4 ćw. XIX w.	
133.	dom	ul. Rynek 7	4 ćw. XIX w.	
134.	dom	ul. Rynek 9	4 ćw. XIX w.	
135.	dom	ul. Rynek 11	4 ćw. XIX w.	
136.	dom	ul. Rynek 12	4 ćw. XIX w.	
137.	dom	ul. Rynek 13	4 ćw. XIX w.	
138.	dom	ul. Rynek 15	4 ćw. XIX w.	
139.	dom	ul. Rynek 16	4 ćw. XIX w.	
140.	hotel z restauracją (Szczotkowskich), ob. dom	Plac Sienkiewicza 2	1908	
141.	d. bank spożywczy „Zgoda”, od. Budynek handlowo-usługowy	Plac Sienkiewicza 4	1913-1916	
142.	dom	ul. Słoneczna 2	pocz. XX w.	
143.	dom	ul. Słoneczna 12	pocz. XX w.	
144.	cmentarz żydowski z lapidarium	ul. Spokojna	2 poł. XIX w.	
145.	Dom	ul. Powstania Styczniowego 14	1930 r.	
146.	Dom	ul. Powstania Styczniowego 22	1913 r.	
147.	Dom	ul. Powstania Styczniowego 36	1908 r.	
148.	Dom	ul. Powstania Styczniowego 38	ok. 1910 r.	
149.	dom drewniany	ul. Toruńska 1 c	l. 30-te XX w.	
150.	dom drewniany	ul. Toruńska 3	l. 30-te XX w.	
151.	dom drewniany	ul. Toruńska 5	l. 30-te XX w.	
152.	dom drewniany	ul. Toruńska 7	l. 30-te XX w.	
153.	dom	ul. Toruńska 11	XX w. 30-te lata	
154.	krzyż przydrożny	ul. Toruńska/ ul. Piaski	1901 r.	
155.	kino	ul. Warszawska 8	l. 30-te XX w.	
156.	dom	ul. Warszawska 10	k. XIX w.	
157.	dom	ul. Warszawska 12	l. 20-te XX w.	
158.	dom	ul. Warszawska 13	po 1900 r.	
159.	dom	ul. Warszawska 16	XIX w. k.	
160.	dom	ul. Warszawska 17	XX w. 30-te lata	
161.	d. szpital, d. „Dom Kaźni”, ob. Muzeum Ziemi Dobrzyńskiej	ul. Warszawska 20	1908	nr rej. zab. A/713
162.	dom	ul. Warszawska 21	XIX w. 4 ćw.	
163.	dom	ul. Warszawska 23	ok. 1900 r.	
164.	dom drewniany	ul. Warszawska 24	XIX w. k.	
165.	dom	ul. Warszawska 28	1918 r.	
166.	dom, ob. Dom Rzemiosła	ul. Warszawska 30	po 1950 r.	
167.	dom	ul. Warszawska 32	po 1900 r.	
168.	starostwo, ob. UM	ul. Warszawska 40 (d. 38)	ok. 1930 r.	
169.	dom	ul. Warszawska 43	XIX w. poł. ok.	
170.	dom	ul. Warszawska 45	ok. 1920 r.	
171.	dom	ul. Warszawska 53	ok. 1900 r.	

Lp.	Obiekt	Adres	Czas powstania	Uwagi
1	2	3	4	5
172.	dom drewniany	ul. Warszawska 60	pocz. XX w.	
173.	krzyż przydrożny	ul. Warszawska	1945 r.	
174.	dom	ul. Zduńska 2	ok. 1900 r.	
175.	dom	ul. Zduńska 4	ok. 1900 r.	
176.	dom drewniany	ul. Żytnia 34	k. XIX w.	

Źródło: Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków w Toruniu - Delegatura we Włocławku - stan 3.10.2022 r.

Załącznik nr 3

Wykaz stanowisk archeologicznych ujętych w gminnej ewidencji zabytków

Lp	nr stan.	nr AZP	nr na AZP	funkcja	kultura	bliższa chronologia
1	2	39-51	13	osada		nowożytny XVI-XVIII w.
2	3	39-51	14	śląd osadnictwa	k. trzciniecka	neolit
				osada	k. prapolska	XII-XIII w.
3	1	39-51	75	osada	k. polska	XIII-XIV w.
				śląd osadnictwa		nowożytny XVII-XVIII w.
4	1	39-51	87	zamek-siedziba księcia 1348-1411		XIV-XV w.
5	2	39-51	88	mury miejskie		XV w.
6	3	39-51	89	miasto lokacyjne		XIV-XIX w.
7	4	39-51	90	osada	k. polska	k. polska-nowożytny XV-XVI w.
8	5	39-51	91	osada		nowożytny XVI-XVIII w.
9	6	39-51	92	osada		nowożytny XVII-XVIII w.
10	7	39-51	93	osada		nowożytny XVI-XVIII w.
11	10	39-51	96	osada		nowożytny XVI-XVIII w.
12	11	39-51	97	osada		nowożytny XVI-XVIII w.
13	12	39-51	98	osada/dwór	k. polska	k. polska-nowożytny XV-XVI w.
14	13	39-51	99	osada	k. polska	XIV-XV w.
15	14	39-51	100	osada	k. polska	k. polska-nowożytny XV-XVI w.
16	15	39-51	101	osada		nowożytny XVI-XVII w.
17	19	39-51	105	śląd osadnictwa	k. prapolska	XII-XIII w.
				osada		nowożytny XVI-XVII w.
18	20	39-51	106	osada	k. polska	XIV-XV w.
19	21	39-51	107	śląd osadnictwa	k. pucharów lejkwatych	neolit
				śląd osadnictwa	k. prapolska	XII-XIII w.
				śląd osadnictwa		nowożytny XVII-XVIII w.
20	23	39-51	109	osada	k. prapolska	XII-XIII w.
21	24	39-51	110	osada	k. prapolska	XII-XIII w.
22	25	39-51	111	śląd osadnictwa		nowożytny XVII-XVIII w.
23	26	39-51	112	osada	k. polska	k. polska-nowożytny XV-XVI w.
24	27	39-51	113	osada		nowożytny XVI-XVII w.
25	28	39-51	145	nieczynny obecnie cmentarz przy nieistniejącym kościele Św. Ducha		nowożytny

Źródło: Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków w Toruniu - Delegatura we Włocławku - stan 18.04.2023 r.

Załącznik nr 4

Priorytety, kierunki działań i zadania programu opieki.

Priorytet I: Dokumentacja dziedzictwa kulturowego oraz promocja i edukacja służąca budowaniu tożsamości kulturowej	
Kierunki działań	Zadania
Szeroki i łatwy dostęp do informacji o dziedzictwie kulturowym gminy	<ul style="list-style-type: none"> bieżąca aktualizacja gminnej ewidencji zabytków (w tym monitorowanie stanu zachowania zabytków), umieszczenie i bieżąca aktualizacja informacji o najciekawszych zabytkach miasta na stronie internetowej miasta, aktualizacja informacji o zabytkach w systemie informacji przestrzennej informacji przestrzennej miasta Rypin
Edukacja i popularyzacja wiedzy o regionalnym dziedzictwie kulturowym	<ul style="list-style-type: none"> eksponowanie poszczególnych zabytków i walorów krajobrazu kulturowego, organizowanie i wspieranie realizacji konkursów, wystaw i innych działań edukacyjnych i informacyjnych prezentujących dobra kultury na terenie miasta Rypina, wspieranie publikacji (w tym folderów promocyjnych, przewodników) poświęconych problematyce dziedzictwa kulturowego miasta, popularyzacja dobrych realizacji konserwatorskich i budowlanych przy zabytkach, popularyzacja dobrych praktyk projektowych przy zabytkach, a także zagospodarowaniu obszarów oraz terenów cennych kulturowo, przyrodniczo i krajobrazowo, współdziałanie z innymi samorządami, instytucjami itp. w popularyzacji wiedzy o dziedzictwie kulturowym miasta
Promocja regionalnego dziedzictwa kulturowego służąca kreacji produktów turystyki kulturowej	<ul style="list-style-type: none"> opracowanie ścieżek edukacyjno-turystycznej i historycznej, (np. rowerowych, samochodowych) wykorzystujących walory dziedzictwa kulturowego miasta, utrzymanie i bieżąca aktualizacja mapy zabytków, jako atrakcyjnej graficznie formy promocji ułatwiającej dotarcie do wszystkich elementów dziedzictwa kulturowego, utworzenie i modernizacja elementów infrastruktury służących funkcjonowaniu i rozwojowi turystyki,
Priorytet II: Ochrona i świadome kształtowanie krajobrazu kulturowego	
Kierunki działań	Zadania
Zintegrowana ochrona dziedzictwa kulturowego i środowiska przyrodniczego	<ul style="list-style-type: none"> monitorowanie stanu zachowania zabytków będących własnością miasta Rypin, uwzględnianie zagadnień związanych z ochroną zabytków w studium uwarunkowań i zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego, wdrażanie zapisów programów rewitalizacji, studiów widokowo-krajobrazowych, studiów historyczno-urbanistycznych bądź innych opracowań dotyczących krajobrazu kulturowego w realizacji zagospodarowania przestrzennego gminy (w tym w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego), przestrzeganie zapisów dotyczących działalności inwestycyjnej na obszarach objętych ochroną określonych w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego, ochrona panoram oraz przedpoli widokowych miasta o wartościach kulturowych, ochrona publicznych terenów zielonych przed degradacją i przeznaczeniem na inne cele,
Priorytet III: Rewaloryzacja dziedzictwa kulturowego jako element rozwoju społeczno-gospodarczego gminy	
Zahamowanie procesu degradacji zabytków i doprowadzenie do poprawy stanu ich zachowania	<ul style="list-style-type: none"> prowadzenie prac remontowo-konserwatorskich przy obiektach zabytkowych stanowiących własność miasta, podejmowanie starań o uzyskanie środków zewnętrznych na rewaloryzację i rewitalizację zabytków będących własnością miasta, zmiana sposobu użytkowania lub adaptacja nieużytkowanych obiektów zabytkowych (będących własnością miasta) do nowych funkcji, kontynuacja współfinansowania prac konserwatorsko-restauratorskich, rewitalizacyjnych i ratunkowych przy obiektach nieruchomości i ruchomych wpisanych do rejestru zabytków, oraz doskonalenie zasad przyznawania dotacji, rewaloryzacja i rewitalizacja Historycznego Układu Urbanistycznego Miasta Rypina i innych wartościowych kulturowo części miasta, rewaloryzacja i rewitalizacja zespołów zabytkowej zieleni (w tym gminnych parków, cmentarzy, obszarów nieczynnych cmentarzy), zwolnienie od podatku od nieruchomości dla budynków ujętych w gminnej ewidencji zabytków w których przeprowadzono prace remontowo – konserwatorskie, rewaloryzacja i rewitalizacja obszarów i obiektów zabytkowych przemysłowych z możliwością ich adaptacji do nowych funkcji, zabezpieczenie obiektów zabytkowych przed pożarem, zniszczeniem i kradzieżą (montaż instalacji przeciwpożarowej i alarmowej, zabezpieczeń przeciw włamaniom, znakowanie i ewidencjonowanie zabytków ruchomych itp.), ochrona zabytkowej zabudowy poprzez ograniczenie ruchu samochodowego w centrum Rypina,

Podejmowanie działań zwiększających atrakcyjność zabytków na potrzeby społeczne, turystyczne i edukacyjne	<ul style="list-style-type: none">• prowadzenie bieżących prac porządkowych przy zabytkowych zespołach zieleni: gminnych parkach, cmentarzach, obszarach nieczynnych cmentarzy itp.
Podejmowanie działań umożliwiających tworzenie miejsc pracy związanych z opieką nad zabytkami	<ul style="list-style-type: none">• współpraca z urzędami pracy w zakresie prowadzenia bieżących prac pielęgnacyjnych, porządkowych i zabezpieczających na terenach objętych ochroną,• wspieranie rozwoju muzeów regionalnych, izb pamięci itp.